

ΓΗ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ - ΓΙΑΚΟΜΠ ΛΟΡΜΠΕΡ (ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ 1997)

Η Γη μας περιγράφεται εδώ σαν ένα κοσμικό σώμα στο οποίο δεν υπάρχει τίποτε το νεκρό ή άψυχο. Πρόκειται για έναν παλλόμενο οργανισμό με όργανα ανάλογα με αυτά που διαθέτει και το ανθρώπινο σώμα. Οι τεράστιες δυνάμεις που λειτουργούν στο εσωτερικό αυτού του θαυμαστού κόσμου είναι η έκφραση μιας εξελικτικής διαδικασίας με ένα συγκεκριμένο σχέδιο και σκοπό προς τον οποίο τείνει όλο το φυσικό γίγνεσθαι.

Το Πρώτο μέρος παρουσιάζει την υλική αλλά και φυσικο-πνευματική πλευρά της Γης, ενώ το Δεύτερο μέρος αποκαλύπτει τις μεταφυσικές αιτίες και καταστάσεις του γήινου κόσμου.

Το Τρίτο μέρος περιλαμβάνει την περιγραφή των δύο ημισφαιρίων της Σελήνης καθώς και τις συνθήκες ζωής που επικρατούν εκεί. Τέλος το έργο ολοκληρώνεται με την κοσμική πνευματική σημασία του δορυφόρου της Γης, η συνειδητοποίηση της οποίας μας οδηγεί να παρατηρούμε αυτά τα δύο ουράνια σώματα κάτω από μια νέα πνευματική σκοπιά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η Φυσική Γη

Πρόλογος 9

1. Το κέντρο βαρύτητας της Γης.....13
2. Η καρδιά της Γης 16
3. Θέση και εναλλαγές της γήινης καρδιάς 19
4. Το είναι της ύλης και τα αρχέγονα πνεύματά της 21
5. Η εσωτερική κατασκευή της Γης 24
- 6 Τα επί μέρους σημεία της βαρύτητας και οι χυμοί της Γης... 28
7. Η λήψη τροφής και η περιστροφή της Γης 33
8. Ο πνεύμονας και η αναπνοή της Γης 37
9. Η σπλήνα της Γης 41
10. Η κατασκευή της σπλήνας και η παραγωγή του αίματος 44
11. Το συκώτι της Γης 48
12. Το νεφρό της Γης 51
13. Η Γη σαν Άντρας και Γυναίκα 54
14. Οι ανδρόγυνες δημιουργίες της Γης 57
15. Η γενική εξέλιξη των έμβιων όντων 62
16. Υλικό και κατασκευή της στερεής Γης 66
17. Η ενδυνάμωση των γήινων χυμών 69
18. Ο φλοιός της Γης 72
19. Το ευαίσθητο στρώμα του φλοιού της Γης 76
20. Το είναι και τα συστατικά στοιχεία του αέρα 79
21. Η επίδραση του φωτός επάνω στον αέρα 83
22. Οι δώδεκα αστερισμοί και η επίδρασή τους 86
23. Η γήινη ατμόσφαιρα και τα μετεωρολογικά φαινόμενα 89
24. Ο οφθαλμός της Γης 92
25. Το είναι της φωτιάς 96

26.Φαινόμενα της τρίτης ατμοσφαιρικής ζώνης 99

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Πνευματική Γη

- 11.Η γένεση και ο σκοπός της ύλης.....105
- 12.Τα πνεύματα της ανώτερης ατμοσφαιρικής ζώνης 109
- 13.Η διαμονή των αγνών πνευμάτων 113
- 14.Η δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη και τα πνεύματά της 116
- 15.Η συμπεριφορά των πνευμάτων στη δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη 120
- 11.Η κατοχή της ύλης από τα πνεύματα 123
- 12.Ανθρώπινες ψυχές και πνεύματα της Φύσης 125
- 13.Τα μεταναστευτικά πνεύματα και τα πνεύματα των βουνών και του αέρα.....131
- 11.Οι δίκες των μαγισσών 136
- 12.-37. Μαγικά βουνά με περιβόητα ονόματα 140
- 38.Η πρώτη και κατώτερη ατμοσφαιρική ζώνη 142
- 39.Τα καθοδηγητικά πνεύματα της κατώτερης ατμοσφαιρικής ζώνης 146
- 38.Η δράση των πνευμάτων στο εσωτερικό της Γης 150
41. Ουσία και ύλη, δύναμη και υλικό 154
- 42.Η δράση του Θεού μέσω των πνευμάτων ..158
- 43.Οι εντυπώσεις που δημιουργεί η ύλη πάνω στην ψυχή και το πνεύμα.....163
- 42.Τα επιτηρητικά πνεύματα του φυσικού βασιλείου ...167
- 43.Ορυκτά, φυτά και ζώα 173
- 44.- 47. Η σύνθεση των ευφρών ψυχικών στοιχείων μέσα στα έμβια όντα..... 178

48. Τα σύνορα ανάμεσα στα βασίλεια της φύσης.....	186
49. Η επίδραση των πνευμάτων πάνω στην ψυχή των ζώων...	190
50. Η επίδραση των πνευμάτων στη γέννηση του ανθρώπου...	195
51. Η ανάπτυξη του ανθρώπινου εμβρύου.....	199
52. Η ψυχή και το πνεύμα στον άνθρωπο.....	203
53. Η ψυχή του Σατανά.....	207
54. Ο νόμος της διαίρεσης της ψυχής	213
55. Η επιστροφή και η λύτρωση του Σατανά ..	217
56. Η οντότητα και τα ονόματα του Σατανά	222
57. Η σημαντικότητα της γνώσης του κακού	227
58. Φαντάσματα και δαιμονισμός	232
59. Οι ηδονές της σάρκας και των αισθήσεων	239
60. Οι δαίμονες του παιγνιδιού και η διαπαιδαγώγηση των παιδιών	244
61. Η φύση της οργής και οι συνέπειές της	248
62. Η καταπολέμηση της οργής	254
63. Το ανθρώπινο πάθος της εξουσίας	258
64- 65. Διάφορα ανθρώπινα παράπονα	266
66. Το τελετουργικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα	273
67 Τα όνειρα και η ερμηνεία τους	276
68- 69. Η δεισδαιμονία	282
70. Το Βασίλειο του Θεού και η αναγέννηση	287
71. Πραγματικοί και ψεύτικοι προφήτες	294
72. Άφεση αμαρτιών και εικονολατρεία	300
73. Η έμπρακτη πίστη	304

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η Σελήνη

1. Η φύση και ο προορισμός της Σελήνης309
2. Οι άνθρωποι της Σελήνης315
3. Τα ζώα της Σελήνης320
4. Η επιφάνεια και τα πνεύματα της Σελήνης.....324
5. Τέσσερα ερωτήματα σε σχέση με τη Σελήνη.....330
6. Το μαγνητικό ρευστό335

Πρόλογος

Από τη στιγμή της καταγραφής αυτού του έργου από το Γιάκομπ Λόρμπερ το 1847 έχουν περάσει σχεδόν 150 χρόνια, μία περίοδος κατά την οποία η επιστήμη και η τεχνολογία γνώρισαν αλματώδεις επιτυχίες.

Οι μεγάλες ανακαλύψεις και εφευρέσεις των τελευταίων δεκαετιών χρησιμοποιήθηκαν μεταξύ άλλων και για την έρευνα του πλανήτη μας και των φυσικών φαινομένων που επικρατούν επάνω του. Η Γεωλογία, η Γεωφυσική, η Μετεωρολογία καθώς και οι άλλοι κλάδοι των φυσικών επιστημών εργάζονται ακατάπαυστα προκειμένου να σχηματίσουν μία όλο και ακριβέστερη εικόνα του πλανήτη μας και των φυσικών δυνάμεων που ζουν μέσα στο συμπαγές του σώμα καθώς και επάνω στην επιφάνειά του. Πολλές από τις ανακαλύψεις που σημειώθηκαν κατά τα τελευταία 150 χρόνια βρίσκονται σε πλήρη αρμονία με τις παρουσιάσεις του Γ. Λόρμπερ στο «Γη και Σελήνη» ή και σε άλλα έργα του. Έτσι πολλές από τις ανακαλύψεις που έγιναν μέχρι σήμερα αποτελούν την αδιάβλητη απόδειξη για την αλήθεια των γραπτών του Λόρμπερ, τα οποία αρχικά είχαν αμφισβητηθεί. Ωστόσο, παρ' όλες τις θεωρίες που εμφανίστηκαν κατά καιρούς από τους φυσικούς επιστήμονες, εξακολουθεί να απουσιάζει μία εμπειριστατωμένη απόδειξη όσον αφορά τη σύσταση του εσωτερικού της Γης, καθώς η έρευνα προς αυτή την κατεύθυνση

αναγκαστικά προσκρούει επάνω σε ορισμένους φυσικούς περιορισμούς, που δεν επιτρέπουν την σε βάθος διείσδυση στο εσωτερικό της. Συνεπώς ο μόνος τρόπος για να αποκτήσουμε μία πραγματική εικόνα της κατασκευής του εσωτερικού της Γης, μπορεί να προκύψει μόνον από τη σκοπιά του πνευματικού οπτικού πεδίου. Αυτή ακριβώς είναι η σκοπιά μέσα από την οποία γίνεται η παρουσίαση του όλου θέματος μέσα στις εμπνευσμένες καταγραφές του Γ. Λόρμπερ.

Στο έργο του Γ. Λόρμπερ η Γη αποκαλύπτεται σαν ένα κοσμικό σώμα στο οποίο δεν υπάρχει τίποτα το νεκρό. Η Γη παρουσιάζεται σαν ένας ζωντανός οργανισμός που διαθέτει όλα τα ανάλογα όργανα που υπάρχουν και στο ανθρώπινο σώμα. Πρόκειται για ένα θαυμαστό εσωτερικό κόσμο στον οποίο δρουν ισχυρότατες στοιχειακές δυνάμεις, εκφράζοντας ένα εξελικτικό σχέδιο και στόχο για την ψυχή, προς το οποίο τείνει όλος ο φυσικός μηχανισμός.

Το πρώτο μέρος αυτής της καταγραφής (η Φυσική Γη), ασχολείται με την παρουσίαση του φυσικού σώματος της Γης, καθώς και των φυσικών πνευματικών δυνάμεων που δρουν σε αυτό. Στο δεύτερο μέρος (η Πνευματική Γη), παρουσιάζονται οι καθαρά μεταφυσικές καταστάσεις, δηλαδή οι συνθήκες που επικρατούν στις πνευματικές σφαίρες της Γης. Καθώς η παρουσίαση διαποτίζεται από το πνεύμα της αρχέγονης δημιουργίας, το όλο έργο γίνεται μία φωτεινή πηγή υψηλής γνώσης.

Στη συνέχεια ακολουθεί σαν τρίτο μέρος (η Σελήνη) μία παρουσίαση των δύο πλευρών του φυσικού κόσμου της Σελήνης.

Αυτή η παρουσίαση κλείνει με την πνευματική σημασία του δορυφόρου της Γης και της Σελήνης κάτω από το φως μίας νέας σκοπιάς, η οποία μας διδάσκει την αλληλεπίδραση των φυσικών και των πνευματικών φαινομένων μεταξύ τους.

«Φαντάζομαι τη Γη με την ατμόσφαιρα που την περιβάλλει σαν μία μεγάλη ζωντανή οντότητα η οποία εισπνέει και εκπνέει αέναα».

Γκαίτε

4

(2 Ιανουαρίου 1847)

Το είναι της ύλης και τα αρχέγονα πνεύματά της

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, ο σκοπός της ύλης δεν μπορεί να βρίσκεται στην παντοτινή της διατήρηση. Η εκ νέου σύσταση καθώς και η αποσύνθεσή της, είναι δύο καταστάσεις οι οποίες εναλλάσσονται διαρκώς μεταξύ τους. Όχι μόνον τα φυτά, αλλά τόσο τα ορυκτά, όσο και τα ζώα κάθε είδους, έρχονται και παρέρχονται. Ολόκληρα βουνά, των οποίων οι κορυφές εκτείνονταν μόλις πριν από λίγες χιλιετη-

ρίδες μέχρι το ανώτερο ύψος των νεφών, έχουν χαμηλώσει σήμερα κατά το μισό του ύψους τους. Η σφοδρότητα των ανέμων, καθώς και η διαλυτική δύναμη των κεραυνών και του πάγου, αποκόλλησαν τις κορυφές τους, μετατρέποντάς τες σε χαλίκια και πέτρες. Εκείνα με τη σειρά τους, μέσα από την επίδραση της βροχής, των ανέμων και του ηλεκτρισμού της ατμόσφαιρας, διαβρώνονται όλο και περισσότερο. Όλες αυτές οι διαδικασίες δεν θα μπορούσαν να εξελιχθούν κατ' αυτό τον τρόπο, αν το κέντρο της βαρύτητας στην ύλη δεν ήταν μεταβλητό.

Κάποτε υπήρχαν στη Γη τεράστια ζώα όπως και αρχέγονα δάση με πελώρια δένδρα. Πού βρίσκονται σήμερα όλα αυτά τα δένδρα, τα οποία ζούσαν κατά μέσο όρο χίλια χρόνια και που το καθένα είχε τόσο πολύ ξύλο, όσο σήμερα ένα μικρό δάσος; Τεράστιες πλημμύρες τα καταπόντισαν βαθιά μέσα στον κόλπο του γήινου φλοιού, καταστρέφοντας και εξαφανίζοντας χιλιάδες είδη φυτών και ζώων. Από όλα αυτά θα βρεθούν διάφορα απολιθώματα, τα οποία θα υπάρχουν για ένα διάστημα, έως ότου ο χρόνος διαλύσει και τα τελευταία υπολείμματα σε στάχτη και σκόνη, που είναι τα τελικά κατάλοιπα της ύλης. Όσον αφορά την περαιτέρω καταστροφή αυτών των αρχέγονων δένδρων, τα υπολείμματα των οποίων ανασύρονται σαν ορυκτός άνθρακας, όπως καταλαβαίνετε οι διάφορες εφευρέσεις που απαιτούν για τη λειτουργία τους φωτιά, θα αναλάβουν αυτό ακριβώς το έργο της τελικής τους εξαφάνισης και έτσι λίγο καιρό αργότερα θα έχουν αναλωθεί και τα τελευταία τους κατάλοιπα.

Ίσως κάποιος να πει ότι είναι κρίμα που όλα όσα υπάρχουν, με το χρόνο προωθούνται προς την καταστροφή τους. Εγώ όμως σας λέω ότι αυτό δεν είναι καθόλου κρίμα. Γιατί είναι πολύ καλύτερο με τον καιρό να οδηγηθεί όλη η ύλη όπως και κάθε σάρκα προς τη φθορά, ώστε μέσα από αυτή τη διαδικασία να απελευθερωθεί από την ύλη η ζωή που είναι παγιδευμένη μέσα της, παρά στο τέλος να φυλακιστεί όλη η ελεύθερη ζωή μέσα στο θάνατο της ύλης. Και αυτό δεν μπορεί να είναι ο σκοπός Μου, τη στιγμή που Εγώ ο Ίδιος είμαι η αιώνια Παντοδυναμία, η Εξουσία και ουσιαστικά η ίδια η Ζωή. Έτσι, λοιπόν, δεν μπορώ παρά να ενεργώ πάνω στα πάντα με τέτοιο τρόπο, ώστε αυτά να προάγονται προς τη Ζωή.

Επειδή όμως η ύλη δεν είναι παρά ένας ρυθμιστικός παράγοντας και ένα μέσον για την απελευθέρωση κάθε ελεύθερης Ζωής, έτσι ο σκοπός της δεν μπορεί να είναι η αιώνια διατήρησή της. Γι' αυτό το λόγο, αμέσως μόλις επιτελεστεί ο προβλεπόμενος σκοπός της, αποσυντίθεται σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ. Και γενικά η ύλη αυτή καθαυτή, δεν είναι παρά μία ενδεδειγμένη έκφραση της σταθερής Θέλησής Μου. Από αυτό εξάγεται το συμπέρασμα ότι κατά τον ίδιο τρόπο που συστάθηκε, είναι δυνατόν να διαλυθεί και πάλι. Και αυτή ακριβώς η σταθεροποίηση είναι το κεντρικό σημείο της βαρύτητας μέσα στην ύλη, ή η ζωογόνος αρχή που τη διατηρεί στη ζωή. Εάν αυτή αποσυρθεί από ένα υλικό σώμα, τότε αυτό το σώμα παύει να υφίσταται.

Προκειμένου όμως να μη συμβούν ούτε ξαφνικές γενέσεις, ούτε ξαφνικοί αφανισμοί, δεν αφήνω σε καμία περίπτωση αυτή την αρχή της Θέλησής Μου να αποσυρθεί αμέσως, όπως επίσης δεν την αφήνω να καταλάβει ένα σημείο τόσο γρήγορα. Έτσι τίποτε δεν εμφανίζεται, αλλά ούτε εξαφανίζεται ξαφνικά. Ο πιο αργός ρυθμός έχει εφαρμοστεί στη γένεση και την εξαφάνιση των μεγάλων κοσμικών σωμάτων. Το γιατί, μπορείτε ήδη να το εννοήσετε. Έτσι συμβαίνει και με τη Γη, όπου το κέντρο της βαρύτητας που τη ζωογονεί διαρκώς συρρικνώνεται, μέχρι που και αυτή θα μοιραστεί τη μοίρα κάθε ύλης.

Τώρα λοιπόν γνωρίζετε το λόγο της περιοδικής διαφοροποίησης του κέντρου της βαρύτητας στην ύλη, καθώς και πώς μέσα απ' αυτήν του την ιδιότητα πραγματοποιείται η παροδικότητα της ύλης. Επίσης γνωρίζετε σε τι συνίσταται η βασική αρχή που διέπει αυτό το κέντρο και τη λειτουργία του. Εάν θα σας ήταν δυνατό να δείτε αυτό το κέντρο με τα υλικά σας μάτια, θα σας παρουσιαζόταν σαν μία φωτιά που δονεί τα διάφορα όργανα της Γης, καθώς τα διαπερνά με μεγάλη ταχύτητα και έτσι διεγείροντάς τα, προκαλεί τις κατάλληλες αντιδράσεις από τις οποίες εξαρτάται ολόκληρη η διατήρηση του σώματός της.

Εάν μπορούσατε να δείτε αυτή τη φωτιά με τα μάτια του πνεύματός σας, τότε θα ανακαλύπτατε σ' αυτή μία ατέλειωτη στρατιά πνευμάτων, τα οποία κρατούνται εκεί μέσα από τη Θέλησή Μου και τα οποία παρακινούνται σκόπιμα σε μία συγκεκριμένη εργασία. Αυτά είναι τα εκπεσόντα αρχέγονα πνεύματα που έχουν εξοριστεί σ' αυτό το επίπεδο, με αποστολή να ζωογονούν την ύλη που τα περιβάλλει. Αυτή η δραστηριότητα τους επιτρέπει να ανυψώνονται όλο και περισσότερο μέσα στην κλίμακα της υλικής δημιουργίας και έτσι να ενδύονται με όλο πιο λεπτοφυή υλικά σώματα. Έτσι περνώντας σιγά-σιγά μέσα από τις απαραίτητες βαθμίδες της υλικής κτίσης, προχωρούν προς τον τελικό τους σκοπό, που είναι η εντελώς ελεύθερη Ζωή. Αυτά τα πνεύματα που παρουσιάζονται στα υλικά σας μάτια σαν φωτιά, συνιστούν το ενεργητικό κέντρο βαρύτητας που ζωογονεί όλη την ύλη.

Η εσωτερική κατασκευή της Γης

Εάν εξετάσετε το σώμα ενός ζώου, θα παρατηρήσετε ότι το αίμα και οι χυμοί που συντηρούν τη ζωή του, διαπερνούν το αρτηριακό του σύστημα καθώς και όλα τα αγγεία του σώματός του με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο διαπερνούν και αυτούς τους αγωγούς που βρίσκονται μέσα στην καρδιά του. Έτσι η προώθηση αυτή συμβαίνει σε όλα τα σημεία την ίδια ακριβώς στιγμή που δίνεται από την καρδιά ο βασικός παλμός, ή, αν προτιμάτε, ο προωθητικός κτύπος. Στο σώμα ενός ζώου δεν χρειάζεται να επιδρούν περισσότερες προωθητικές δυνάμεις, αλλά επαρκεί μία για να

τροφοδοτηθούν όλα τα αμέτρητα αγγεία. Έτσι συμβαίνει και με το σώμα της Γης. Μέσα από το διεγερτικό παλμό (σφυγμό) της που επαναλαμβάνεται κάθε έξι ώρες, προωθούνται οι πολυάριθμοι χυμοί της Γης σε όλα τα σημεία του σώματός της. Παρόμοια όπως συμβαίνει στο σώμα των ζώων, όλες οι ζωντανές εκδηλώσεις στο σώμα της Γης εξαρτώνται από αυτή την κινητήρια παλμική δύναμη. Οι κινήσεις που δημιουργούν την *άμπωτη* και την *παλίρροια*, καθώς και άλλες κινήσεις του γήινου φλοιού, όπως οι διάφοροι άνεμοι, έχουν την καταγωγή τους σ' αυτόν ακριβώς τον παλμό. Γιατί στην περίπτωση της Γης, η καρδιά αναλαμβάνει επιπρόσθετα εκείνη τη λειτουργία που στο σώμα των ζώων εκτελείται από τους πνεύμονες. Από αυτά γίνεται κατανοητό ότι όλες οι ρυθμικές, όπως και όλες οι μη ρυθμικές, διαστολές και συστολές του σώματός της, συνδέονται άμεσα με αυτόν το μηχανισμό. Προκειμένου όμως να κατανοήσετε σε βάθος όλα αυτά τα φαινόμενα, είναι αναγκαίο να αναφερθεί έστω και εν συντομία η εσωτερική δομή του σώματος της Γης, ώστε να γίνει εμφανές το πώς είναι δυνατόν από αυτό το ένα κεντρικό σημείο βαρύτητας, να διεγερθούν και να αναλάβουν τη λειτουργία τους και όλα τα επί μέρους σημεία βαρύτητας που λειτουργούν στο σώμα της. Για να γίνει λοιπόν φανερή η εσωτερική σύσταση της Γης, πρέπει αρχικά να καταλάβετε ότι η Γη, όπως και κάθε άλλος ζωντανός οργανισμός, ξεκινώντας από το παραμικρότερο χορταράκι και φθάνοντας μέχρι τον άνθρωπο, διαιρείται ως προς τη σύσταση του σώματός της, σε μία τριαδικότητα.

Παρατηρώντας ένα δένδρο, το πρώτο πράγμα που αντιλαμβανόμαστε είναι ο φλοιός του, ο οποίος αποτελείται από τον εξωτερικό νεκρό φλοιό και την εσωτερική ζωντανή μεμβράνη. Το δεύτερο μέρος του σώματός του είναι το συμπαγές ξύλο, το οποίο παρουσιάζεται σαν μία σύνθεση από αμέτρητα αγγεία, τα οποία, τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο με μεγάλη τάξη, εκτείνονται κατά μήκος ολόκληρου του κορμού του. Το τρίτο στοιχείο του είναι ο πυρήνας, που συνήθως αποτελείται από ένα σχετικά χοντρό αγωγό γεμάτο με ένα σπογγώδες κυτταρικό υλικό. Το έργο αυτού του σπογγώδους υλικού είναι να ρουφάει τους χυμούς της Γης και, αφού τους διυλίζει και τους εξευγενίζει μέσα του, τους προωθεί προς τα αμέτρητα όργανα του σώματός του χάρη σε μία παλμική κίνηση, η οποία συνίσταται σε διαδοχικές διαστολές και συστολές.

Στη συνέχεια ας στρέψουμε την προσοχή μας σε έναν καρπό. Τι είναι αυτό που παρατηρούμε πρώτα αν κοιτάξουμε ένα καρύδι, ένα κάστανο ή ένα βελανίδι; Το πρώτο και πάλι είναι η φλούδα του, η οποία, όπως και ο φλοιός του δένδρου, είναι διπλή. Κατά δεύτερον έρχεται ο προστατευτικός φλοιός του καρπού, που συνήθως αποτελεί το πιο σκληρό του μέρος. Και τελικά, μετά από αυτό τον προστατευτικό φλοιό, έρχεται το τρίτο και βασικό τμήμα του καρπού, στο οποίο βρίσκεται η καρδιά ή το σπέρμα, με το οποίο γίνεται και η αναπαραγωγή του δένδρου.

Συνεχίζοντας τα παραδείγματά μας, ας πάμε στα ζώα. Και πάλι το πρώτο πράγμα που βλέπουμε είναι το δέρμα τους, το οποίο καθιστά εμφανή την εξωτερική σωματική τους διαμόρφωση. Βαθύτερα από αυτή τη συνήθως πολλαπλή επιδερμίδα ακολουθεί ο στερεός σκελετός, ο οποίος είναι σταθερά συνδεδεμένος με μία μάζα σάρκας. Η σάρκα αποτελείται κατά ένα μέρος από μύς και κατά ένα μέρος από χόνδρους, που είναι έτσι συνδεδεμένοι με το σκελετό, όπως στο προηγούμενο παράδειγμα το σκληρό κέλυφος του καρυδιού, ή κατά ένα άλλο παράδειγμα το κρανίο στο κεφάλι. Βαθύτερα πάλι απ' αυτόν το βασικό σκελετό ακολουθούν κατά τρίτον τα ζωτικά όργανα, όπως οι πνεύμονες, το συκώτι, η σπλήνα και τα έντερα. Και τελικά ανάμεσα σε πιο εξευγενισμένα μέρη του ζώου βρίσκεται η ίδια η καρδιά, από την οποία λαμβάνουν και τα δύο εσωτερικά μέρη την τροφή και τη ζωογόνο ενέργεια, που φτάνει σ' αυτά μέσα από ένα σύμπλεγμα από αμέτρητα αγγεία. Αυτά τα αγγεία, ξεκινώντας από το εσωτερικό, καταλήγουν και πάλι στα δύο εξωτερικά μέρη.

Ακριβώς η ίδια σχέση υπάρχει και στο ανθρώπινο σώμα, πράγμα που γίνεται ευκολότερα κατανοητό, εάν παρατηρήσει κανείς ένα αυγό. Έτσι και στην περίπτωση της Γης, όλη η οργανική ζωή καθώς και όλες οι λίγο ως πολύ ζωντανές σωματικές οντότητες στην επιφάνειά της, παρουσιάζουν την ίδια κατασκευή με εκείνη.

Ο εξωτερικός φλοιός της Γης λοιπόν, είναι η νεκρή επιδερμίδα, στο εσωτερικό της οποίας εκτείνεται ένας περισσότερο ζωντανός φλοιός. Όμως και σε ένα δένδρο, ο εξωτερικός του φλοιός δεν είναι εντελώς νεκρός, αλλά έχει τη δυνατότητα να παρέχει αρκετή τροφή σε κάποια παράσιτα, όπως π.χ. τα βρύα. Κατά τον ίδιο τρόπο επίσης το δέρμα των ζώων δεν είναι τόσο νεκρό και μπορεί να προσφέρει αρκετή τροφή για τα αντίστοιχα ζωικά παράσιτα που συχνά αναπτύσσουν τους πληθυσμούς τους επάνω του. Έτσι και ο εξωτερικός φλοιός της Γης δεν είναι τόσο νεκρός, ούτως ώστε μπορεί να παρέχει τα απαραίτητα για τη διατροφή και τη συντήρηση των διαφόρων φυτικών και ζωικών οργανισμών που αναπτύσσονται σ' αυτόν.

Βαθύτερα από αυτόν τον εξωτερικό φλοιό της Γης, (που έχει ένα πάχος 150 χλμ. -αν και κατά τόπους λίγο λιγότερο), αρχίζει η πραγματική στερεά της ύλη. Βεβαίως δεν παρουσιάζει σε όλα τα σημεία την ίδια στερεότητα, αλλά ωστόσο είναι αρκετά ανθεκτική, ώστε να μπορεί να ανταπεξέρχεται με μεγάλη ευκολία σε όλες τις πιέσεις που ασκούνται πάνω της από την πλευρά του εξωτερικού φλοιού της. Και τελικά στο εσωτερικό μέρος αυτού του δεύτερου στρώματος, βρίσκεται ο καθαυτό ζωντανός πυρήνας του σώματός της, στον οποίο πάλλεται και η καρδιά της. Όσον αφορά το πώς ολόκληρη η τριαδικότητα αλληλοσυνδέεται μεταξύ της και το πώς επιδρά η ζωογόνος καρδιά στο όλο σύστημα, αυτό είναι το θέμα που θα μας απασχολήσει στη συνέχεια.

(11 Ιανουαρίου 1847)

Η λήψη τροφής και η περιστροφή της Γης

Εφόσον η Γη δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μεγάλο οργανικό ζωικό σώμα, πρέπει επίσης να προσλαμβάνει κάποιο είδος τροφής, ώστε να μπορεί να διατηρείται στη ζωή. Γι' αυτό το λόγο -όπως σε κάθε φυτό και ζώο- απαιτείται για τη λήψη της τροφής ένα στόμα. Ορισμένες μορφές ζώων, όπως π.χ. ο θαλάσσιος πολύποδας, διαθέτουν ένα μεγάλο αριθμό από προβοσκίδες. Μία προβοσκίδα αναρρόφησης διαφέρει από μία προβοσκίδα για τη λήψη τροφής, κατά το ότι η προβοσκίδα αναρρόφησης μπορεί να προσλαμβάνει μόνον υγρή τροφή.

Οι ρίζες όλων των φυτών, δένδρων και θάμνων δεν είναι τίποτε άλλο παρά τέτοιες προβοσκίδες αναρρόφησης. Τα άνθη τους, και ιδιαίτερα οι κονιοφόροι στιμώνες τους, είναι συνήθως προβοσκίδες για τη λήψη τροφής. Αυτές δέχονται τα ωάρια της γύρης, τα συνθλίβουν και στη συνέχεια χρησιμοποιούν το γονιμοποιημένο χυμό για τη ζωογόνηση και την αρχική διατροφή των αναπτυσσόμενων καρπών τους. Ταυτόχρονα, κάθε ζωικό όπως και κάθε πλανητικό σώμα διαθέτει ένα μεγάλο αριθμό από βελόνες αναρρόφησης, οι οποίες έχουν την ιδιότητα να απορροφούν την ηλεκτρική και αιθερική ζωτική ουσία από την ατμόσφαιρα.

Καθώς όλα τα φυτά και τα ζώα στο σύνολό τους δεν είναι παρά παράγωγα που προήλθαν από τη Γη, είναι προφανές ότι όλα όσα υπάρχουν επάνω στην επιφάνειά της, πρέπει με κάποιον τρόπο και σε μεγαλύτερη κλίμακα να υπάρχουν επίσης στην ίδια. Όπως κάθε ζώο, έτσι και η Γη έχει ένα ανάλογο για το μέγεθος της κεντρικό στόμα, μέσα από το οποίο προσλαμβάνει την κύρια τροφή της. Παράλληλα με αυτό το κεντρικό στόμα, διαθέτει ένα μεγάλο αριθμό από προβοσκίδες αναρρόφησης τροφής σε διάφορα μεγέθη. Επίσης διαθέτει ένα μεγάλο κεντρικό και πολλούς μικρότερους αγωγούς εκκένωσης. Στη συνέχεια θα ερευνήσουμε το κεντρικό στόμα και μετά θα στραφούμε στον κεντρικό αγωγό εκκένωσης, γιατί αυτός ασκεί μία καθοριστικής σημασίας επίδραση όσον αφορά την περιστροφή της Γης. Τους πολυάριθμους αγωγούς λήψης τροφής και εκκένωσης θα τους εξετάσουμε μόνο με μία γρήγορη ματιά.

Το κεντρικό στόμα από το οποίο η Γη προσλαμβάνει την τροφή της βρίσκεται στο *Βόρειο Πόλο*, και ο κεντρικός αγωγός εκκένωσης στο *Νότιο Πόλο*. Η διάμετρος του στόματός της σε σχήμα χοάνης, μετρημένο στην εξωτερική περιφέρειά του, έχει κατά μέσον όρο ένα μήκος από 150 έως 225 χλμ., το οποίο στο κάτω άκρο στενεύει μέχρι κάτι λιγότερο από ένα χιλιόμετρο. Με αυτή τη διάμετρο ο φάρυγγας κατεβαίνει μέχρι το στομάχι της, ακολουθώντας μία σχετικά ευθεία πορεία. Τα τοιχώματά του παρουσιάζουν αρκετές ανωμαλίες, οι οποίες καταλήγουν σε μεγάλες αιχμές και φαντάζουν σαν να είναι επενδυμένα με το δέρμα ενός τεράστιου σκαντζόχοιρου. Το

στομάχι της Γης βρίσκεται ακριβώς κάτω από την καρδιά, σχετικά κοντά στο γεωμετρικό κέντρο του γήινου σώματος. Είναι μία κοιλότητα η οποία έχει ένα μέγεθος περίπου 500 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Τα τοιχώματά της αφ' ενός μεν στηρίζονται και ταυτόχρονα τανύονται προς όλες τις μεριές από μία σειρά από μικρές και μεγάλες κολώνες, από τις οποίες μερικές έχουν μία διάμετρο έως και 1200 μέτρα. Αυτό το στομάχι, καθώς και οι οριζόντιες δοκοί που το στηρίζουν, δεν αποτελείται από ένα άκαμπτο υλικό, αλλά από κάποιο υλικό που μοιάζει περισσότερο με έναν τεράστιο ελαστικό σάκκο. Τα εσωτερικά του τοιχώματα αντιστηρίζονται μεταξύ τους με τις δοκούς που είπαμε, οι οποίες είναι φτιαγμένες από το ίδιο ελαστικό υλικό, ώστε να μην μπορούν να συμπιεστούν αθέλητα, σαν συνέπεια της εξωτερικής πίεσης που προέρχεται από τη βαρύτητα. Από το στομάχι ξεκινάει ένας κεντρικός αγωγός, ο οποίος καταλήγει στο Νότιο Πόλο, διαγράφοντας μία ελικοειδή πορεία. Αποτελείται από το ίδιο υλικό όπως και το στομάχι, μόνο που αυξάνει σε σκληρότητα προς την εκβολή του. Τόσο προς το στομάχι της Γης, όσο και από τον κεντρικό αγωγό εκκένωσης, εισέρχονται και εξέρχονται αντίστοιχα ένας μεγάλος αριθμός από μικρότερα κανάλια.

Το ερώτημα που προκύπτει λοιπόν είναι με τι γεμίζει η Γη το στόμα της. Από τι αποτελείται η τροφή της και από πού προέρχεται. Όποιος είχε ποτέ την ευκαιρία να βρεθεί πολύ κοντά στο Βόρειο Πόλο, θα παρατήρησε ότι εκεί συμβαίνουν ορισμένα φαινόμενα τα οποία δεν συναντώνται πουθενά αλλού στην υπόλοιπη επιφάνειά της. Κατά πρώτον συναντάται μία πολύ παγωμένη ατμόσφαιρα. Με αυτή τη βαριά ατμόσφαιρα συνενώνεται μια ολόενα πυκνότερη μάζα υδρατμών, η οποία κοντά στο Βόρειο Πόλο, και ιδιαίτερα κατά τη χειμερινή περίοδο, διαταράσσεται από έναν αμέτρητο αριθμό από φωτεινά ατμοσφαιρικά φαινόμενα, που μοιάζουν κάπως με τους διάττοντες αστέρες. Ένα δεύτερο φαινόμενο που θα παρατηρήσει ο εξερευνητής του Βόρειου Πόλου, είναι μία τεράστια συνάθροιση από χιονοκρυστάλλους που μοιάζει με πρόχωμα και συνδυάζεται κατά τόπους με υψηλές παγοκορφές. Και αυτά ακριβώς αποτελούν την τροφή της. Αυτές τις τεράστιες μάζες χιονιού και πάγου είναι που προσελκύει το στόμα της Γης με την ασύλληπτη μαγνητική του δύναμη, οδηγώντας τις στη συνέχεια στο γιγάντιο στομάχι, όπου κατακάθονται σαν κρύσταλλοι, τόσο στα τοιχώματά του, όσο και στις δοκούς στήριξης και αντιστήριξης. Μόλις γεμίσει το στομάχι, ενεργοποιείται επιπλέον η θερμότητα της γήινης καρδιάς, προκαλώντας στα τοιχώματά του μια παλμική δόνηση. Οι εσωτερικές οριζόντιες δοκοί ενεργοποιούνται επίσης, αναγκάζοντας το στομάχι να συστέλλεται και να διαστέλλεται διαδοχικά. Αυτή η διαδικασία έχει σαν αποτέλεσμα να κατακερματισθεί και να αλεσθεί η τροφή και παράλληλα να δημιουργηθεί ένα ρεύμα θετικού ηλεκτρισμού, που διαχωρίζει τα θρεπτικά συστατικά οδηγώντας τα προς τα κεντρικά κανάλια της διατροφής. Στη συνέχεια δημιουργείται ένα αρνητικό ηλεκτρικό ρεύμα το οποίο αποσύρει τα υλικά που δεν χωνεύτηκαν, εκσφενδονίζοντας

τα με μεγάλη ορμή προς το κανάλι της κεντρικής εκκένωσης. Με αυτόν τον τρόπο και σαν συνέπεια της αυξανόμενης τριβής, αναγκάζονται τα υπολείμματα της τροφής να αποχωριστούν οποιαδήποτε άλλη θρεπτική ουσία διαθέτουν. Αυτός παράλληλα είναι ο λόγος που στο βόρειο ημισφαίριο υπάρχει ένα κατά πολύ μεγαλύτερο ποσοστό ξηράς απ' ό,τι στο νότιο, γιατί στο νότιο καταφθάνουν κυρίως εκείνα τα υλικά που περιέχουν πλέον μόνον ελάχιστα θρεπτικά συστατικά. Κατά τη βίαιη αποβολή αυτών των υπολειμμάτων που δεν χρησιμεύουν πια στη διατροφή, προξενείται η περιστροφή της Γης. Διότι αυτά τα αέρινα υλικά εκβάλλονται με μία σπειροειδή τροχιά, κατά την οποία προσκρούουν στον ελεύθερο αιθέρα, δίνοντας έτσι στη Γη τη γνωστή περιστροφική της κίνηση. Το ίδιο συμβαίνει όταν δέσει κανείς ένα πυροτέχνημα επάνω σε έναν τροχό, όπου ανάβοντάς το, τίθεται ο τροχός σε κίνηση. Και αυτό, επειδή τα αέρια που εκβάλλονται από το πυροτέχνημα ασκούν στην τριγύρω ατμόσφαιρα μία τόσο μεγάλη πίεση, που δεν προλαβαίνει να υποχωρήσει. Έτσι δημιουργείται ανάμεσα στο πυροτέχνημα και την τριγύρω ατμόσφαιρα μία στήλη πίεσης που έχει σαν συνέπεια να θέσει σε κίνηση τον τροχό επάνω στον οποίο είναι τοποθετημένο το πυροτέχνημα. Από αυτό το απλό παράδειγμα, μπορείτε να καταλάβετε πώς προκαλείται η ακατάπαυστη καθημερινή περιστροφική κίνηση της Γης.

(Η συνέχεια στο βιβλίο)

(27 Ιανουαρίου 1847)

Το ευαίσθητο στρώμα του φλοιού της Γης

Το ευαίσθητο στρώμα του φλοιού της Γης διαπερνάται από έναν πολυπληθή αριθμό από αλληλοδιασταυρωνόμενες αρτηρίες. Ανάμεσά τους υπάρχουν πάρα πολλοί μικροί και μεγάλοι χώροι συνάθροισης, στους οποίους συλλέγονται οι χυμοί που ανέρχονται από το εσωτερικό της Γης. Υπάρχουν επίσης κοιλότητες, όπου περισυλλέγονται οι επανερχόμενοι χυμοί, οι οποίοι στη συνέχεια ξαναοδηγούνται στο εσωτερικό της Γης, περνώντας μέσα από τα κανάλια επιστροφής. Όλες αυτές οι κοιλότητες περισυλλογής υγρών έχουν διάφορες μορφές, όπως και οι λίμνες στην επιφάνεια της Γης. Οι περισσότερες ωστόσο έχουν ωοειδές σχήμα. Ο λόγος για τον οποίο υπάρχουν αυτές οι κοιλότητες είναι για να μπορούν οι χυμοί που συλλέγονται μέσα τους να υποστούν μία ορισμένη ζύμωση και ως εκ τούτου μία συγκεκριμένη χημική διάσπαση, προτού οδηγηθούν προς τον ιδιαίτερο σκοπό τους.

Ωστόσο αυτοί οι χώροι περισυλλογής υγρών δεν θα πρέπει να συγχέονται με τις υπόγειες κοιλότητες στις οποίες συλλέγεται το πόσιμο νερό, το οποίο στη συνέχεια ανέρχεται στην επιφάνεια της Γης και μπορεί σε ορισμένα σημεία να αντληθεί μέσα από τα αρτεσιανά φρεάτια των γεωτρήσεων. Τέτοιες κοιλότητες όπου περισυλλέγεται

το πόσιμο νερό, βρίσκονται στο σύνολό τους ήδη στο αναίσθητο μέρος του γήινου φλοιού, ενώ οι χώροι στους οποίους περισυλλέγονται οι χυμοί που προαναφέρθηκαν, βρίσκονται όλοι στο ευαίσθητο στρώμα του φλοιού της.

Ολόκληρος ο αναίσθητος φλοιός της Γης μαζί με τα βουνά τις θάλασσες και τις λίμνες του, στηρίζεται πάνω σε ένα είδος κολώνες ή στήλες, οι οποίες έχουν τη βάση τους στο στερεό εσωτερικό της γης, από όπου και εκτείνονται μέχρι την επιφάνειά της σαν ένα είδος σκελετού. Ωστόσο δεν είναι τόσο συμπαγείς όπως οι πέτρες που βρίσκονται στην επιφάνεια της Γης, αλλά έχουν μία ελαστική στερεότητα, σαν αυτή των χόνδρων. Αυτή η δομή είναι απαραίτητη, γιατί κατά καιρούς συμβαίνει ανάμεσα στο αναίσθητο και το ευαίσθητο στρώμα του γήινου φλοιού να αναπτύσσονται αέρια πολύ μεγάλης ισχύος, τα οποία με την πίεσή τους δημιουργούν νέες κοιλότητες σημαντικού μεγέθους. Αυτό πάλι έχει σαν συνέπεια την τοπική ανύψωση του εξωτερικού φλοιού, που σε μερικά σημεία μπορεί να δημιουργήσει και ρήγματα ακόμη, που είναι η αιτία για σεισμούς και δυνατούς τυφώνες. Εάν λοιπόν αυτές οι κολώνες στήριξης αποτελούντο από ένα υλικό με ιδιαίτερη σκληρότητα, τότε η ακεραιότητα της επιφάνειας της Γης και των κατοίκων της δεν θα μπορούσε να εξασφαλιστεί για πολύ μακρύ χρονικό διάστημα. Επειδή όμως αυτές οι κολώνες διαθέτουν μία σχετική ελαστικότητα, σαν συνέπεια, στη συνορεύουσα επιφάνεια της Γης δεν μπορούν να προκληθούν ιδιαίτερα μεγάλες καταστροφές. Προς την πλευρά του αναίσθητου μέρους του γήινου φλοιού, οι κολώνες γίνονται ολοένα πιο στερεές, με τον ίδιο τρόπο που στα ζώα οι χόνδροι καταλήγοντας μετατρέπονται σε οστά. Αυτό το σκληρό μέρος των οστών της Γης γίνεται κατά τόπους ορατό και στην επιφάνειά της σαν αρχέγονα πετρώματα, γνωστά με τις ονομασίες γρανίτης, ένα είδος πρωταρχικού ασβεστόλιθου και μεταξύ άλλων σαν πυριτόλιθος (κουάρτς). Τέτοιες ποικιλίες πετρωμάτων όσο περισσότερο ανέρχονται προς την επιφάνεια, τόσο περισσότερο αναμειγνύονται, με αποτέλεσμα να αποκτούν όλο και μεγαλύτερη πυκνότητα και να γίνονται όλο και πιο χονδρόκοκκος, πιο σκληρές και πιο εύθραυστες. Οι φυσικές τους απολήξεις είναι συνήθως τα υψηλά αρχέγονα βουνά, τα οποία σε ολόκληρη την επιφάνεια της Γης ξεχωρίζουν από εκείνα που δημιουργήθηκαν αργότερα, από την ιδιομορφία του σχήματος, το ύψος και τον όγκο τους. Κάτω από εκείνα τα βουνά που δημιουργήθηκαν εκ των υστέρων, καθώς και σε ορισμένα άλλα σημεία, βρίσκονται υπόγειοι συλλέκτες νερού. Η οροφή πάνω από αυτούς τους υπόγειους συλλέκτες στηρίζεται με μερικές επιπρόσθετες κολώνες, ώστε να μην μπορούν να γκρεμιστούν εύκολα μετατρέποντας ολόκληρες περιοχές εύφορης γης σε λίμνες, πράγμα που ωστόσο έχει συμβεί σε μερικά σημεία.

Σ' αυτό το σημείο απομένει ακόμη να αναφέρουμε από πού αντλεί η θάλασσα το νερό της. Το θαλάσσιο νερό αντλείται κατ' αρχάς από τους χυμούς που συλλέγονται στις πολυάριθμες κοιλότητες του ευαίσθητου μέρους του γήινου φλοιού, οι οποίες

ουσιαστικά αποτελούν την ουροδόχο κύστη της Γης. Μια επιπλέον μάζα νερού προστίθεται στη θάλασσα προερχόμενη από τις υπόγειες δεξαμενές νερού που προαναφέρθηκαν, καθώς και από τα μεγάλα ποτάμια. Αυτό είναι άκρως απαραίτητο, γιατί τα υγρά που ανέρχονται από την καθαυτό ουροδόχο κύστη της Γης, περιέχουν μια υπερβολική δόση άλατος και χωρίς την πρόσμειξη γλυκού νερού, σύντομα το νερό της θάλασσας θα μετατρεπόταν σε μία στέρεη μάζα από πανύψηλα βουνά αλατιού. Αυτά τα βουνά, με τον καιρό θα καθιστούσαν την ατμόσφαιρα σε τέτοιο βαθμό όξινη, ώστε θα είχε σαν συνέπεια να μην μπορεί πια να υπάρξει καμία μορφή ζωής στον πλανήτη. Ταυτόχρονα, θα προκαλούσε στο ίδιο το σώμα του πλανήτη την επικίνδυνη ασθένεια της κατακράτησης των ούρων, που με τη σειρά της θα είχε σαν επακόλουθο την φλεγμονή της ουροδόχου κύστης, η οποία έτσι πια δεν θα είχε την ικανότητα να εκπληρώσει το σκοπό της.

20

(29 Ιανουάριου 1847)

Το είναι και τα συστατικά στοιχεία του αέρα

Τόσο το νερό της θάλασσας, όσο και τα νερά της ξηράς μπορούν να χαρακτηριστούν σαν ένα είδος συμπυκνωμένου αέρα, στον οποίο μπορούν να ζήσουν διάφορες μορφές ζώων. Αυτός ο αέρας όμως ανήκει βασικά στο σώμα της Γης, αποτελώντας μάλιστα τμήμα του εξώτερου φλοιού της. Γι' αυτό το λόγο δεν είναι δυνατόν το νερό της θάλασσας να αφομοιωθεί από τον ατμοσφαιρικό αέρα χωρίς να προηγηθεί κάποια μεταβολή, όπως δηλαδή συμβαίνει με τη μετατροπή ενός μέρους της σε ομίχλη και σύννεφα, καθώς και εκείνου του μέρους που απελευθερώνεται σαν καθαρό υδρογόνο.

Ο ατμοσφαιρικός αέρας αποτελείται από έναν πολύ μεγάλο αριθμό από διαφορετικά είδη αέρα, τα οποία ονομάζονται αέρια ή απλά είδη αέρα.

Οι φυσικοί επιστήμονες έχουν ανακαλύψει μόνον ένα μικρό μέρος αυτών των αερίων. Κατ' αυτούς, ο αέρας αποτελείται από μία συγκεκριμένη αναλογία οξυγόνου, υδρογόνου, άνθρακα και αζώτου. Εάν όμως ο αέρας αποτελείτο απλά και μόνον από αυτά τα τέσσερα στοιχεία, δεν θα ήταν ιδιαίτερα ωφέλιμος. Εάν ο αέρας δεν εμπεριείχε και άλλα στοιχεία (τα οποία μέχρι στιγμής παραμένουν άγνωστα για τους ερευνητές της φύσης), η κατάσταση όσον αφορά την ανάπτυξη των φυτών, τη ζωή των ζώων και τη γένεση των ορυκτών, θα ήταν εξαιρετικά τραγική.

Το κάθε φυτό εισπνέει από τον ατμοσφαιρικό αέρα εκείνο το απλό είδος αέρα που ταιριάζει στη φύση του και αποβάλλει όλα τα άλλα. Εάν δεν συνέβαινε έτσι, τότε δεν θα είχε το κάθε φυτό την ιδιαίτερη μορφή, τη συγκεκριμένη γεύση και την ιδιαίτερη οσμή που το χαρακτηρίζει. Εάν όμως κάθε φυτό εισπνέει ένα και μοναδικό είδος

αέρα σύμφωνα με την ιδιαίτερή του φύση, τότε αναγκαστικά πρέπει να υπάρχουν τόσα απλά είδη αέρα, όσοι είναι και οι «καταναλωτές». Το ότι αυτό όντως συμβαίνει αποδεικνύεται από την επίδραση που προ καλείται στα αισθητήρια όργανα του ανθρώπου από το ιδιαίτερο άρωμα και ακόμη περισσότερο από την ιδιαίτερη χημική ουσία που χαρακτηρίζει το κάθε φυτό. Το άρωμα του τριαντάφυλλου ενεργεί δυναμωτικά πάνω στα αισθητήρια όργανα της όσφρησης, οξύνοντας παράλληλα την όραση. Το γαρύφαλλο προκαλεί μία συστολή των ίδιων οργάνων, αποδυναμώνοντας ταυτόχρονα την όραση. Ο κρίνος ναρκώνει τα όργανα της όσφρησης και με τον καιρό προκαλεί δυσφορία στο στομάχι. Ο μενεξές, λειτουργώντας μέσα από τα όργανα της όσφρησης, δημιουργεί στην ψυχή μια ευχάριστη διάθεση, ενισχύοντας συνάμα τον εγκέφαλο. Το ωχροκίτρινο άνθος του υοσκύαμου πάλι, προξενεί αηδία ενώ η εκτεταμένη εισπνοή της οσμής του προκαλεί ζάλη και διαστολή στην κόρη του οφθαλμού.

Μπορούν όλα αυτά να είναι η συνέπεια μόνο των τεσσάρων απλών αερίων που είναι γνωστά στους επιστήμονες; Μπορούν να προκληθούν τέτοιες αντιδράσεις αποκλειστικά σαν συνέπεια της διαφορετικής αναλογίας στη μείξη αυτών των τεσσάρων αερίων; Όχι βέβαια, αντίθετα· πρέπει να υπάρχουν πολύ περισσότερα απλά είδη αέρα. Υπάρχουν φυτά τα οποία εκπνέουν έναν τόσο βλαβερό αέρα, που εάν τον εισπνεύσουν άλλα φυτά ή ζώα, πεθαίνουν αμέσως. Αντίθετα, υπάρχουν θαυματουργά φυτά τα οποία θα μπορούσαν να επαναφέρουν στη ζωή ακόμη και ανθρώπους που πέθαναν πρόσφατα. Είναι φανερό ότι για να μπορούν να προκληθούν αυτές οι διαφορετικές επιδράσεις, πρέπει οι δύο διαφορετικές κατηγορίες φυτών να εισπνέουν από τον αέρα ένα εντελώς διαφορετικό βασικό στοιχείο. Πόσο πολύπλευρη λοιπόν πρέπει να είναι η σύνθεση του ατμοσφαιρικού αέρα ώστε να μπορεί να τρέφει μία τόσο τεράστια ποικιλία δημιουργημάτων και μάλιστα το καθένα σύμφωνα με την ιδιομορφία του! Εάν όμως ήδη τα φυτά απαιτούν για την ύπαρξή τους μια τέτοια πληθώρα διαφορετικών ειδών αέρα στη σύνθεση της ατμόσφαιρας, πόσο μάλλον περισσότερα είδη αέρα πρέπει να υπάρχουν για τη συντήρηση των ζώων, ώστε το κάθε ζώο να βρίσκει στην ατμόσφαιρα ακριβώς εκείνη την ουσία που του χρειάζεται να αναπνεύσει.

Γιατί το κάθε ζώο εισπνέει ολόκληρο το μείγμα του ατμοσφαιρικού αέρα, αλλά συγκρατεί μόνον εκείνο το μέρος που είναι το κατάλληλο για τη φύση του, εκπνέοντας όλα τα υπόλοιπα.

Κάποτε υπήρξαν στη Γη φυτά και ζώα τα οποία σήμερα έχουν εξαφανιστεί. Αντί αυτών όμως προέκυψαν νέα φυτά και ζώα, τα οποία εν μέρει μοιάζουν με εκείνα που προηγήθηκαν.

Το μαμούθ είχε μία ομοιότητα με το σημερινό ελέφαντα, ο προϊστορικός γιγάντιος βους, με τον αντίστοιχο σημερινό κ.λπ. Αυτά τα ζώα παρουσιάζουν ομοιότητα μεταξύ τους ως προς ένα σημείο, ότι ανήκουν δηλαδή στο ίδιο είδος, όμως το μέγεθος και η κατασκευή του σώματός τους είναι διαφορετική. Επίσης υπάρχει ακόμη ένα δένδρο που φυτρώνει ιδίως στις τροπικές χώρες και μοιάζει με το προϊστορικό γιγάντιο δένδρο, αλλά χωρίς να είναι το ίδιο.

Όλες αυτές οι αλλαγές συνέβησαν γιατί τα πρωτότερα εκείνα είδη δεν μπορούσαν πλέον να βρουν στον ατμοσφαιρικό αέρα εκείνη ακριβώς την τροφή που αντιστοιχούσε στο είδος τους, και τελικά εξέλιπαν. Έτσι λοιπόν εξέλιπε ένα βασικό στοιχείο από αυτά που συνθέταν τον ατμοσφαιρικό αέρα, ενώ προστέθηκε κάποιο άλλο το οποίο δεν υπήρχε προηγουμένως. Συνήθως αυτός είναι ο λόγος που κάνουν την εμφάνισή τους νέες ασθένειες, οι οποίες παρουσιάζουν κάποια ομοιότητα με άλλες που υπήρξαν παλαιότερα. Αλλά το φάρμακο που θεράπευε μία παλαιότερη ασθένεια, αποτυγχάνει να θεραπεύσει την καινούργια. Έτσι και η νέα ασθένεια είναι η συνέπεια της εξαφάνισης ενός βασικού στοιχείου από αυτά που συνθέτουν τον αέρα, το οποίο εξαφανίσθηκε από κάποια αιτία και δεν αναπληρώθηκε. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να αναζητηθεί ένα φάρμακο που να εμπεριέχει μέσα του το βασικό εκείνο στοιχείο που χάθηκε, προκειμένου να θεραπευθεί η ασθένεια. Επειδή η βαθύτερη γνώση αυτών των πραγμάτων μπορεί να έχει σημαντική αξία για την ανθρωπότητα, ας ρίξουμε μία ματιά στις αιτίες που συντελούν ώστε κάποια βασικά στοιχεία από εκείνα που συνθέτουν τον αέρα να εξαφανίζονται είτε εντελώς είτε εν μέρει, ενώ κάποια άλλα να εμφανίζονται στη θέση τους.

(30 Ιανουάριου 1847)

Η επίδραση του φωτός επάνω στον αέρα

Η προέλευση αυτών των συστατικών, η γένεσή τους, η ύπαρξη, καθώς και η εξαφάνισή τους, έχουν όπως και το καθετί κάποιο βασικό λόγο που ορίζει την ύπαρξή τους.

Κοιτάξτε ψηλά τα απειράριθμα αστέρια που λαμπυρίζουν στους απέραντους χώρους του αιθέρα! Ο άνθρωπος γοητεύεται καθώς τα μάτια του αντικρίζουν το τρεμοφέγγισμα εκατομμυρίων αστεριών. Τέτοια είναι η επίδραση του φωτός που έρχεται από αυτούς τους απομακρυσμένους χώρους. Το φως είναι η αιτία που ο ατμοσφαιρικός αέρας σχηματίζει αυτό το μεγάλο μάτι γύρω από τα κοσμικά σώματα. Κατά τον ίδιο τρόπο, δεν είναι άλλο από το φως που διαμορφώνει το ανθρώπινο μάτι με τέτοιο τρόπο, ώστε να συγγενεύει με τη φύση του φωτός. Γιατί εάν το μάτι δεν ήταν φως, ποτέ δεν θα μπορούσε να δει το φως.

Όταν ο άνθρωπος παρατηρεί τον έναστρο ουρανό με το μάτι του (αυτόν το μικρό ήλιο που βρίσκεται στο σώμα του), τότε το ίδιο το μάτι γίνεται ένα μικρό σφαιρικό περίβλημα, στο οποίο περιστρέφονται δισεκατομμύρια ήλιοι και στο οποίο κεντρικοί ήλιοι εκτοξεύουν το φως τους σε απέραντα βάθη. Τότε στο ανθρώπινο μάτι εμπεριέχεται μια ολόκληρη άπειρη δημιουργία. Και έτσι η ακτινοβολία που απορρέει από τους ήλιους, καθώς και οι αντανακλάσεις που συμβαίνουν μεταξύ τους (μέσα στο συγγενικό προς τους ήλιους οφθαλμό), προκαλούν στην ανθρώπινη ψυχή το συναίσθημα της αγαλλίασης. Η ψυχή γίνεται ο παρατηρητής αυτού του θαύματος, όπου το μέγιστο ξαναβρίσκει τον εαυτό του μέσα σε αυτό που είναι μικρό, το οποίο αναγνωρίζει έτσι πώς είναι φτιαγμένος ο ίδιος του ο εαυτός. Έτσι ο Κύριος λέει:

Εάν το φως των αστεριών προκαλεί σε αυτή τη μικρή κλίμακα μια τόσο δυνατή επίδραση περνώντας μέσα από το ανθρώπινο μάτι, πόσο μεγαλύτερη θα είναι τότε η επίδραση που προκαλείται στην ίδια τη Γη, καθώς περνάει μέσα από τον τεράστιο οφθαλμό της! Γιατί ο ατμοσφαιρικός αέρας, πάνω στην επιφάνεια του οποίου απλώνεται ο αιθέρας, είναι λείος σαν καθρέφτης και έτσι αντικαθρεπτίζεται πάνω του η εικόνα του κάθε αστεριού σε σημαντικό μέγεθος. Στη συνέχεια αυτή η εικόνα αντανακλάται στη γήινη επιφάνεια και μάλιστα σύμφωνα με τους γνωστούς νόμους της οπτικής, με όλο και μεγαλύτερη συγκέντρωση. Αυτό το συγκεντρωμένο φως ήδη αποτελεί ένα πολύ απλό ειδικό συστατικό στοιχείο του ατμοσφαιρικού αέρα, γιατί λειτουργεί συνεκτικά ή διαλυτικά πάνω σ' εκείνα τα μέρη της Γης που συγγενεύουν με τη φύση του. Εάν ήσασταν λοιπόν σε θέση να μετρήσετε όλα τα αμέτρητα αστέρια του ουρανού, τότε θα ξέρατε και από πόσα αμέτρητα απλά ειδικά συστατικά στοιχεία αποτελείται ο ατμοσφαιρικός αέρας. Τα πάντα όσα υπάρχουν πάνω ή μέσα στη Γη σε σωματική μορφή, είναι αποτέλεσμα της επίδρασης των αστεριών!

Οι αστρονόμοι έκαναν δύο αρκετά σημαντικές παρατηρήσεις: καταρχήν ότι έχουν εξαφανιστεί ολοσχερώς ορισμένα κοσμικά σώματα τα οποία υπήρχαν παλαιότερα. Μαζί τους όμως αναγκαστικά πρέπει να έχουν εκλείψει από τη Γη και τα ειδικά στοιχεία που παράγονταν από εκείνα τα κοσμικά σώματα. Όπως αναγκαστικά εξαφανίστηκαν επίσης όλα τα πλάσματα που έρχονταν στη ζωή χάρη σε αυτά τα στοιχεία.

Μια άλλη ανακάλυψη των αστρονόμων λέει ότι το φως που έρχεται από τις πολύ απομακρυσμένες αστρικές περιοχές μπορεί να καταφθάσει στη Γη είτε τώρα, ή και να φτάσει για πρώτη φορά μετά από την πάροδο πολλών ετών. Αυτό πάλι θα έχει σαν συνέπεια να εμφανιστούν στη Γη νέα στοιχεία και μαζί με αυτά να προβάλουν επίσης καινούργιοι σχηματισμοί μορφών. Τα καινούργια στοιχεία θα λειτουργήσουν ως προς τα ήδη υπάρχοντα όντα, είτε αρνητικά είτε ευνοϊκά, αναλόγως με την ιδιότητα του αστέρα από τον οποίο απορρέει το καινούργιο συστατικό στοιχείο. Γιατί έτσι όπως υπάρχουν καλά ή κακά φυτά και ζώα, έτσι υπάρχουν και καλοί ή κακοί αστέρες οι

οποίοι σε συγκεκριμένους χρόνους αλληλοκαλύπτονται. Από αυτούς τους αστέρες μπορεί ο ένας να έχει μία καλή φύση, ενώ του άλλου η φύση να είναι κακή. Έτσι όταν προβάλλει ο καλός αστέρας μπροστά από τον κακό, τότε ακυρώνει την κακή επίδρασή του. Εάν ακτινοβολούν και οι δύο, ο ένας δίπλα στον άλλο, τότε η κακή επίδραση του ενός μειώνεται από την ευεργετική του άλλου. Εάν πάλι προβάλλει μπροστά ο κακός αστέρας, τότε εξαφανίζεται εντελώς η επίδραση του καλού. Σε εκείνο δε το σημείο της Γης όπου πέφτει η ακτινοβολία αυτού του αστέρα όταν βρίσκεται στο ζενίθ του, σύντομα θα γίνει αισθητή η κακή επιρροή του, η οποία θα εμφανιστεί είτε σαν άσχημες καιρικές συνθήκες είτε σαν ελαττωματική ανάπτυξη ορισμένων φυτών είτε σαν ασθένειες στα ζώα και στους ανθρώπους.

Κατά τον ίδιο τρόπο επίσης οι εκλείψεις ορισμένων αστερών λόγω της κίνησης των πλανητών επιδρούν στη Γη ευμενώς ή δυσμενώς, ανάλογα με το χαρακτήρα του πλανήτη.

Από αυτή τη σκοπιά, οι αρχαίοι σοφοί προσδιόριζαν πώς «κυβερνούσαν τα άστρα», πράγμα το οποίο σήμερα ακούγεται σαν παραμύθι. Ωστόσο δεν ήταν τόσο ανόητο όσο φαντάζονται ορισμένοι σημερινοί διανοούμενοι. Ακόμη και η πρόβλεψη των καιρικών συνθηκών είχε τη βάση της σε αυτή τη γνώση, πράγμα που αυτές τις ημέρες επίσης διακωμωδείται. Πέραν τούτου όμως η αρχαία σοφία ήταν και παραμένει αληθινή.

Με τον ίδιο τρόπο ασκούν την αισθητή επίδρασή τους οι κομήτες και οι άλλοι φωτεινοί μετεωρίτες, έστω και εάν η επίδρασή τους δεν διαρκεί περισσότερο από ένα μικρότατο κλάσμα του χρόνου. Όχι λιγότερη επίδραση ασκεί και το αυξομειούμενο φως της Σελήνης, όπως και η διαφορετική διάρκεια της ηλιοφάνειας, που δημιουργεί μεταξύ άλλων τη διαφορά ανάμεσα στο χειμώνα και το καλοκαίρι.

Οι δώδεκα αστερισμοί και η επίδρασή τους

Σε πολλά ημερολόγια σίγουρα θα έχετε συναντήσει τον ισχυρισμό ότι οι λεγόμενοι δώδεκα αστερισμοί ασκούν κάποια επίδραση πάνω στη ζωή της Γης. Ακόμη και σήμερα ορισμένοι γεωργοί συντονίζουν τις εργασίες τους σύμφωνα με αυτά τα φαινόμενα, ιδιαίτερα προκειμένου να καθορίσουν την περίοδο της σποράς και την περίοδο της συγκομιδής. Ορισμένοι αγροτικοί καζαμίες δείχνουν τη θέση που καταλαμβάνει σε καθημερινή βάση η Σελήνη, καθώς και το ζώδιο που διανύει ο Ήλιος.

Σ' αυτό το θέμα υπάρχει όντως κάποια αλήθεια, βεβαίως όχι σύμφωνα με τη σημερινή ερμηνεία αλλά σύμφωνα με αυτά που προειπώθηκαν.

Η Σελήνη διαγράφει μία πλήρη πορεία μέσα από τον ουράνιο ζωδιακό κύκλο μέσα σε εικοσιεννέα περίπου ημέρες. Το ίδιο συμβαίνει φαινομενικά και με τον Ήλιο, ενώ στην πραγματικότητα, το κινούμενο σώμα είναι βεβαίως η Γη. Πέραν τούτου όμως, φαίνεται σαν ο Ήλιος να μετακινείται περίπου κάθε ένα μήνα κατά ένα ζωδιακό αστερισμό. Κατ' αυτή την πορεία που διαγράφουν μέσα από τους αστερισμούς του ζωδιακού κύκλου τόσο ο Ήλιος όσο και η Σελήνη, ανά πάσα χρονική στιγμή καλύπτουν ορισμένους αστέρες με τον όγκο τους. Λόγω αυτής της παρεμβολής διακόπτεται για ένα μικρό διάστημα η επίδραση που ασκούν πάνω στη Γη οι αστέρες που καλύπτονται. Οπότε, σαν συνέπεια των νόμων που προαναφέρθηκαν, πρέπει στη Γη να γίνει αισθητή κάποια μεταβολή, ιδιαίτερα σε εκείνα τα πράγματα που αντλούν από αυτούς τους αστέρες το ειδικό στοιχείο τους.

Ωστόσο αυτή η επίδραση δεν μπορεί να είναι μεγάλης διάρκειας, γιατί ποτέ ένας αστέρας δεν καλύπτεται για ένα μακρύ χρονικό διάστημα. Όμως συμβαίνουν και κάποιες άλλες καταστάσεις από τις οποίες προκύπτει πάνω στη Γη μια πολύ αισθητή επίδραση. Πρόκειται για τη διαφοροποίηση τόσο της τροχιάς της Γης γύρω από τον Ήλιο, όσο και της Σελήνης γύρω από τη Γη, όπου ούτε καν μέσα σε πολλές εκατονταετηρίδες δεν συμπίπτει να είναι ακριβώς η ίδια. Χάρη σε αυτό το φαινόμενο μεταβάλλεται η θέση του Ζενίθ των δώδεκα ζωδιακών σημείων, πράγμα που δημιουργεί πάνω στη Γη κάποιες πολύ αισθητές και λεπτές διαφοροποιήσεις.

Σ' αυτές τις επιδράσεις προστίθενται οι διαρκώς μεταβαλλόμενες θέσεις των πλανητών, οι οποίοι δεν πρόκειται να ξαναέρθουν στην ίδια συναστρία ούτε καν μετά την πάροδο πολλών χιλιετηρίδων, ώστε να ασκήσουν πάλι μία παρόμοια επίδραση πάνω στη Γη.

Εκτός αυτού πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη και οι διάφορες ηλιακές εκρήξεις (αυτές που δημιουργούν τις λεγόμενες ηλιακές κηλίδες σ.τ.μ.). Αυτές οι ηλιακές εκρήξεις έχουν σαν αποτέλεσμα να αδυνατίζει το φως του Ήλιου και στη συνέχεια να μην μπορεί να επιδράσει πάνω στη Γη με την ίδια ένταση που θα επιδρούσε εάν έστελνε ολόκληρο το φως του.

Ωστόσο, αυτές οι επενέργειες που προέρχονται από τις ηλιακές κηλίδες, γίνονται περισσότερο αντιληπτές στη δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη, η οποία ξεκινάει στο υψόμετρο των δύο χιλιάδων μέτρων πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Σ' αυτό το σημείο θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι στη δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη θα πρέπει να γίνονται αντιληπτές εξίσου οι πολυάριθμες επιδράσεις που εμφανίζονται στην πρώτη (κατώτερη) ατμοσφαιρική ζώνη. Ένας τέτοιος ισχυρισμός όμως είναι λάθος, γιατί οι ακτίνες που προέρχονται από τα απειράριθμα πολύ απομακρυσμένα αστέρια, σε αυτό το ύψος δεν είναι αρκετά συγκεντρωμένες. Σαν συνέπεια δεν μπορούν ακόμη να ενεργοποιήσουν εκείνα τα ειδικά στοιχεία που

ενεργοποιούν δύο χιλιάδες μέτρα πιο κάτω. Αυτό αποδεικνύεται εξάλλου από το γεγονός ότι κατά τις βραδυνές ώρες σε ένα τέτοιο υψόμετρο δεν μπορούν να παρατηρηθούν με γυμνό οφθαλμό αστέρες του τέταρτου, του πέμπτου και έκτου μεγέθους. Ενώ στο επίπεδο της επιφάνειας της θάλασσας, κάθε άνθρωπος με φυσιολογική όραση και ιδιαίτερα κοντά στην παραλία σε μία καθαρή νύχτα, μπορεί να παρατηρήσει ακόμη και αστέρες του εβδόμου και ογδόου μεγέθους, με γυμνά μάτια. Γιατί λοιπόν το ίδιο δεν μπορεί να συμβεί και σε ένα υψόμετρο δύο χιλιάδων μέτρων; Διότι οι δέσμες του φωτός που έρχονται από ιδιαίτερα απομακρυσμένα αστέρια, σε αυτό το ύψος ακόμη δεν έχουν τον κατάλληλο βαθμό συγκέντρωσης. Η γωνία ορατότητας είναι ακόμη πολύ οξεία ώστε να μπορέσει ο ανθρώπινος οφθαλμός να αντιληφθεί το άστρο που την εκπέμπει. Και μάλιστα όσο υψηλότερα ανεβαίνει κανείς, τόσο περισσότερο θα διαπιστώνει την επιβεβαίωση αυτού του φαινομένου. Το αποτέλεσμα είναι ότι σε αυτό το υψόμετρο αρχίζει να σπανίζει η παρουσία των φυτών, μέχρι που τελικά εξαφανίζεται τελείως. Δεν θα πρέπει κανείς να φαντάζεται ότι αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από τις ηλιακές ακτίνες, οι οποίες επίσης αραιώνουν με το αυξανόμενο υψόμετρο. Ο Ήλιος ενεργεί εντελώς μεσολαβητικά. Ενισχύει δηλαδή το φως που προέρχεται από τα άστρα, και μάλιστα με το ίδιο φως που ο ίδιος έλαβε από το κάθε ένα από αυτά. Ο Ήλιος επομένως λειτουργεί σαν ένας ενισχυτής του φωτός και όχι σαν ο μοναδικός πάροχός του.

(Η συνέχεια στο βιβλίο)

27

(9 Φεβρουαρίου 1847)

Η γένεση και ο σκοπός της ύλης

Κατά την παρατήρηση της πνευματικής πλευράς της Γης, δεν θα κατευθυνθούμε από τα βάθη προς τα ύψη, αλλά ξεκινώντας από τα ύψη, θα κατεβούμε προς τα κάτω. Προκειμένου να προσεγγίσει κανείς το καθαυτό πνευματικό, πρέπει ξεκινώντας από το εξωτερικό να στραφεί προς το εσωτερικό, γιατί το πνευματικό είναι σε κάθε πράγμα το πιο βαθύ και το πιο εσωτερικό στοιχείο του. Σας έχει υποδειχτεί πολλές φορές ότι μέσα στο υλικό στοιχείο πάντα υπάρχει, αν και κρυφό, το πνευματικό του μέρος. Συνάμα έχει καταδειχτεί ότι η ορατή ύλη βασικά δεν είναι τίποτε άλλο παρά φυλακισμένο και στερεοποιημένο πνεύμα.

Οποιαδήποτε ύλη κι αν παρατηρήσετε, δεν θα βρείτε καμία εντελώς συμπαγή. Κάθε μορφή ύλης είναι διαιρετή, γιατί αποτελείται από κομμάτια, ανάμεσα στα οποία υπάρχουν μικροί χώροι οι οποίοι ονομάζονται από τους φυσιοδίφες πόροι.

Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει ποια είναι τα μικρότερα σωματίδια στα οποία είναι δυνατόν να διαιρεθεί η ύλη. Ας πάρουμε π.χ. ένα δράμι μόσχο και ας

το αφήσουμε σε ένα μεγάλο δωμάτιο. Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα ολόκληρο το δωμάτιο θα έχει πλημμυρίσει από το άρωμά του. Θα μπορούσε κανείς να εκθέσει ένα τέτοιο κομμάτι μύσγου για πολλά χρόνια μέσα σε ένα δωμάτιο, και θα διαπιστώσει ότι δεν πρόκειται να υποστεί κάποια αξιοπρόσεκτη μείωση ούτε στο βάρος, αλλά ούτε και στον όγκο του. Και όμως, σε κάθε δευτερόλεπτο θα πρέπει αναγκαστικά να αποχωρίζονται από το βασικό του όγκο πολλά τρισεκατομμύρια σωματίδια, ώστε να μπορεί να πλημμυρίζει το δωμάτιο με τη μυρωδιά του. Εφόσον λοιπόν ολόκληρη η ύλη είναι διαιρετή σε σχεδόν άπειρα μικρά σωματίδια -τουλάχιστον για τα δικά σας μέτρα- τότε είναι φανερό, ότι αναγκαστικά αποτελεί μια σύνθεση από πολύ μικρά μέρη. Τι είναι όμως αυτό το οποίο ελκύει και συγκρατεί αυτά τα μέρη μεταξύ τους, ώστε να φαίνονται σαν μία ενιαία μάζα, η οποία είναι άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο στερεή; Αυτή είναι η πρώτη βαθμίδα από την οποία ξεκινάει η πνευματική διάσταση!

Αυτά τα απειροελάχιστα σωματίδια, ως προς την προέλευσή τους δεν είναι τίποτε άλλο παρά δυναμοποιημένες ιδέες που προέρχονται από Εμένα, το Δημιουργό όλων των πραγμάτων. Μια τέτοια ιδέα αποκτά μορφή και η μορφή εμπλουτίζεται με ζωή από τη Ζωή του Δημιουργού. Ο Δημιουργός απελευθερώνει από μέσα του τη ζωογονημένη μορφή, χαρίζοντάς της από το δικό Του άναρχο Φως, το φως της προσωπικής της ύπαρξης. Και έτσι, με αυτό το ζωντανό φως προικίζεται με μια προσωπική της ευφυΐα μέσω της οποίας το νεοζωογονημένο ον αυτοαναγνωρίζεται σαν μία ανεξάρτητη οντότητα.

Μόλις η μορφή (θεϊκή ιδέα σ.τ.μ.) αναγνωρίσει τον εαυτό της, τότε της δίνεται η θεία Τάξη -ο Νόμος που διέπει κάθε ύπαρξη- και με αυτήν το εσώτερο θεϊκό πυρ, ένας σπινθήρας της αιώνιας Αγάπης από τον οποίο πηγάζει η θέληση. Τώρα λοιπόν η νεοζωογονημένη μορφή διαθέτει φως, αυτογνωσία, αυτοσυνείδηση, τάξη και θέληση, και μπορεί πλέον να ευθυγραμμίσει τη θέλησή της με την αιώνια Τάξη, ή και να πράττει ενάντια.

Αν ένα νέο πλάσμα δραστηριοποιείται σε αρμονία με την αιώνια Τάξη, τότε προωθείται προς το μεγάλο χώρο της δημιουργίας, σαν μία εντελώς ελεύθερη οντότητα με αιώνια ύπαρξη, γιατί ολόκληρη η υπόστασή της προέρχεται από Εμένα, ο οποίος είμαι και θα είμαι αιώνιος.

Ο άνθρωπος είναι ένα «δημιούργημα», γιατί η ύπαρξή του έχει δημιουργηθεί από Εμένα και το πεπρωμένο του δεν μπορεί να είναι διαφορετικό από το Δικό Μου. Κατά τον ίδιο τρόπο που όταν αντλείται νερό από το πηγάδι, το νερό μέσα στον κουβά είναι της ίδιας φύσης και έχει τον ίδιο προορισμό με το νερό μέσα στο πηγάδι από το οποίο προήλθε.

Αν όμως ένα τέτοιο νέο ον στρέφεται με την ελεύθερη θέλησή του ενάντια στη δεδομένη Τάξη, τότε αναγκαστικά οδεύει προς την καταστροφή και τη διάλυσή του. Ας υποθέσουμε π.χ. ότι ένα φυτό θα είχε ελεύθερη συνείδηση και θα μπορούσε να αντλεί κατά βούληση νερό, φως και θερμότητα. Αν δεν ήθελε όμως να το κάνει αυτό, ποια θα ήταν τότε αναγκαστικά η συνέπεια; Θα ξεραινόταν και ασφαλώς θα πέθαινε.

Σε Εμένα, το Δημιουργό, δεν μπορεί να Μου είναι αδιάφορο εάν ένα ον, το οποίο ξεπρόβαλε από τη θεϊκή Πληρότητά Μου, θα υπάρξει αιώνια ή μόνο για ένα σχετικό χρονικό διάστημα. Εάν συνέβαινε το δεύτερο, τότε θα έπρεπε προφανώς ένα τμήμα Μου να μπορεί να καταστραφεί, πράγμα που είναι εντελώς αδύνατον. Έτσι λοιπόν από τη στιγμή που κάτι έχει δημιουργηθεί, είναι προορισμένο για την αιωνιότητα.

Ένα τέτοιο πλάσμα μπορεί ωστόσο να απομακρυνθεί από την Τάξη Μου με την ελεύθερη θέλησή του, πράγμα που είναι το ίδιο σαν να έχει πάψει να υπάρχει για Εμένα. Έτσι με τον καιρό θα διαμορφωνόταν δίπλα Μου μια δύναμη αντίθετη προς τη δική Μου, η οποία θα μπορούσε να θέσει εμπόδια και να ενοχλεί την ελευθερία των ενεργειών Μου. Εγώ που είμαι η ύψιστη τελειότητα, θα έπρεπε να είμαι ο Ίδιος ατελής, ώστε να ανεχθώ δίπλα Μου μία ατέλεια. Επειδή αυτό είναι αδύνατον, γι' αυτό και ένα τέτοιο πλάσμα φυλακίζεται και στερεοποιείται σε κάποιο χώρο. Αυτή η στερεοποίηση είναι ό,τι εσείς βλέπετε και αντιλαμβάνεστε σαν ύλη.

Η ευφυΐα της φυλακισμένης οντότητας κρύβεται μέσα σε άπειρα τεμαχίδια της ύλης. Η ευφυΐα της δεν μπορεί ποτέ να εξαφανιστεί, αλλά θα παραμείνει φυλακισμένη μέχρι να φτάσει σε αυτόν το βαθμό πνευματικής ωριμότητας, ώστε να αρχίσει να συλλαμβάνει το Θεό σε όλα της τα μέρη. Μόνον τότε μία οντότητα είναι ώριμη να επιστρέφει εκεί από όπου ήλθε.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ολόκληρη η ύλη πρέπει να ξαναδιαλυθεί στα μικρότερα συστατικά της, ώστε να μην υπάρχει ούτε το παραμικρό κομματάκι που να μην έχει την ικανότητα να συλλάβει την εικόνα του αιώνιου Ήλιου. Και σε αυτή τη σύλληψη της αιώνιας άναρχης Εικόνας έγκειται η νέα Δημιουργία, η οποία είναι η επανασύνδεση των ελεύθερων πλέον ευφυών τμημάτων μίας οντότητας μεταξύ τους και η επάνοδός τους στην αρχέγονη μορφή τους, ώστε να γίνουν αυτό το οποίο θα έπρεπε να είχαν γίνει εξ αρχής.

Τα πνεύματα της ανώτερης ατμοσφαιρικής ζώνης

Ας στραφούμε κατ' αρχάς στην ανώτερη ατμοσφαιρική ζώνη, για να δούμε τι είδους πνεύματα μένουν εκεί, καθώς και το πώς κυβερνούν τα πράγματα.

Σε αυτή την περιοχή υπάρχουν ολοκληρωμένα πνεύματα και εκείνοι που προϋπήρξαν στη Γη σαν άνθρωποι. Αυτοί απολαμβάνουν ήδη εδώ το διαρκές φως, γιατί η περιοχή που είναι σ' αυτά τα ύψη δεν σκεπάζεται ποτέ πλήρως από το σκοτάδι. Στην πνευματική σφαίρα είναι διαρκώς ημέρα. Αυτή η τρίτη ζώνη βρίσκεται ήδη σε ένα καθαρά πνευματικό στάδιο, ενώ η δεύτερη ζώνη είναι τακτικά εκτεθειμένη και σε κατώτερες επιρροές. Αυτό συμβαίνει σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό στην πρώτη ατμοσφαιρική ζώνη, στην οποία το καλό και το κακό αναμειγνύονται διαρκώς.

Κανένα πνεύμα το οποίο μεταβαίνει από τη φυσική επιφάνεια της Γης προς την πνευματική σφαίρα -όσο ολοκληρωμένο και αν είναι- δεν μπορεί να ανέλθει κατευθείαν προς το κατ' εξοχήν ουράνιο Βασίλειο, γιατί για την πραγματική του ολοκλήρωση λείπει ακόμη κάτι, το οποίο έμεινε πίσω στη Γη και το οποίο δεν μπορεί να αφομοιωθεί παρά μόνο διαδοχικά. Μόνον όταν και το τελευταίο υπόλειμμα αυτού που κάποτε ήταν δικό του εξευγενιστεί, πνευματοποιηθεί και προσαρτηθεί και πάλι στην οντότητά του, μπορεί να εγκαταλείψει αυτή την περιοχή, εισχωρώντας στην πρώτη σφαίρα του καθαυτού Ουράνιου Βασιλείου.

Το πνεύμα, όντας η αρχή της Ζωής που πηγάζει από Εμένα, φυσικά δεν χρειάζεται τίποτα από τη Γη για την ολοκλήρωσή του. Αλλά ο φορέας του, που είναι η ψυχή σαν οντότητα με μορφή, πρέπει να ενοποιήσει ξανά μέσα της μέχρι και το τελευταίο άτομο, όλα εκείνα που κάποτε της δόθηκαν από την πληρότητα αυτής της ιδέας Μου, η οποία τη διαμόρφωσε. Αυτό το οποίο δόθηκε αποτελείται από αμέτρητες μονάδες ευφυΐας, οι οποίες κατά το θάνατο του ανθρώπου δεν μπορούν να ελευθερωθούν αμέσως. Πρόκειται για τμήματα του σώματός του και ειδικά στοιχεία τα οποία εισέπνευσε και εξέπνευσε σε όλη τη ζωή του. Επίσης είναι όλα τα απορρίμματα του σώματός του, τα δάκρυα, ακόμη και τα ρούχα και το σπίτι του. Με λίγα λόγια, όλα αυτά τα οποία κάποια στιγμή προέκυψαν και έγιναν από την ενέργειά του πρέπει με τον καιρό να ξαναφομοιωθούν από την ψυχή του, σαν εξευγενισμένα ειδικά στοιχεία. Με αυτό τον τρόπο το πνεύμα αποκτά τότε μία ολοκληρωμένη εικόνα και μία ξεκάθαρη ανάμνηση για όλα όσα έγιναν κατά το μακρύ δρόμο που διήνυσε, ώσπου να ξαναγυρίσει στην πρωταρχική κατάσταση της τελειότητας.

Το πνεύμα δεν θα μπορούσε να φτάσει σε μια τέτοια ιδιαίτερη ανάμνηση, εάν στο ψυχικό μέρος της οντότητάς του δεν είχαν περισυλλεχθεί όλα εκείνα τα στοιχεία που συνέθεταν πρωταρχικά την οντότητά του και όλα όσα οικειοποιήθηκε στο μακρινό κυκλικό του δρόμο. Γι' αυτό και λέγεται πως όλες οι τρίχες της κεφαλής σας είναι μετρημένες! Όποιος βαδίζει σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου, συλλέγει. Όποιος όμως ενεργεί διαφορετικά, σκορπίζει. Γι' αυτό και το πνεύμα πρέπει να παραμείνει για ένα διάστημα στην τρίτη ζώνη, έως ότου αφομοιώσει όλα όσα του λείπουν. Με ποιο τρόπο όμως αναγνωρίζει το πνεύμα αυτά που του ανήκουν; Αυτό είναι θέμα της αιώνιας Τάξης. Με τον ίδιο τρόπο που το κάθε φυτό ξεχωρίζει μέσα από το

ατελείωτο φάσμα των ειδικών στοιχείων εκείνο το ειδικό στοιχείο που ταιριάζει στη φύση του, έτσι και με ακόμη μεγαλύτερη ακρίβεια βρίσκει το πνεύμα αυτά που του ανήκουν.

Όμως με τι ασχολείται το πνεύμα καθ' όλη την περίοδο της αναμονής του; Σε αυτή την περίοδο εκτελεί εκείνα που είναι τα καθήκοντα των πνευμάτων αυτής της ζώνης. Οργανώνει την πορεία που πρέπει να ακολουθήσουν οι νεοφερμένοι σε αυτή τη ζώνη, δείχνοντας τους το χώρο και τις δραστηριότητές τους. Επίσης ασκεί μία διδακτική εξουσία στα κάπως καθαρότερα πνεύματα στις δύο κατώτερες ζώνες. Εάν σημειωθεί σε αυτές τις περιοχές κάποια αναταραχή, τότε όπως και όλοι οι όμοιοι του, κατέρχεται σαν ειρηνοποιός, προκειμένου να επιβληθεί η τάξη.

Όταν έρχονται ξένα πνεύματα από άλλα ουράνια σώματα, τα υποβάλλει σε έλεγχο και εάν κριθούν αρκετά ώριμα, τότε τα κατευθύνει στη Γη και βοηθά με την επιρροή του στην ενσάρκωσή τους. Επίσης φροντίζει όσα πνεύματα προήλθαν από διαφορετικά ουράνια σώματα να οδηγηθούν στις δοκιμασίες τις οποίες προεπέλεξαν να περάσουν, όταν ακόμη ήταν στο κοσμικό σώμα από το οποίο ήλθαν, με σκοπό να γίνουν παιδιά του Θεού.

Σ' αυτή την τρίτη ζώνη λοιπόν, μένουν τα λεγόμενα πνεύματα-φύλακες των ανθρώπων. Αλλά αυτά τα αγνά πνεύματα δεν είναι οι μοναδικοί κυρίαρχοι, γιατί σε πολλά θέματα εξακολουθεί να τους λείπει η πλήρης γνώση, για τους λόγους που προαναφέρθηκαν. Γι' αυτό το λόγο υπάρχουν επίσης κάποιες ολοκληρωμένες αγγελικές οντότητες, οι οποίες τους παρέχουν τις κατάλληλες οδηγίες σχετικά με τον τρόπο που πρέπει να ενεργήσουν προκειμένου να εξομαλύνουν τις καταστάσεις. Τα πνεύματα της τρίτης ζώνης αντιλαμβάνονται αυτόν το χώρο σαν έναν υπέροχο παράδεισο. Εδώ έχουν τα πάντα με όσα αγαλλιάζει η καρδιά τους από την αγάπη που νιώθει για το Θεό. Σ' αυτό το πεδίο το πνεύμα γίνεται, ανάλογα με την ιδιοσύστασή του, ο δημιουργός του περιβάλλοντος κόσμου του, ο οποίος αποτελεί την πνευματική του κατοικία. Απολαμβάνει τα πάντα εν αφθονία και δεν αντιμετωπίζει καμία απολύτως ανάγκη. Και παράλληλα με αυτή την απόλαυση σιγά-σιγά το πνεύμα περισυλλέγει όλα εκείνα τα στοιχεία της οντότητάς του που είχαν μείνει προσκολλημένα στη Γη. Όταν έλθει η ώρα που η Γη δεν θα του οφείλει τίποτε άλλο και το αντίθετο, θα έχει επιτύχει πλέον την πλήρη σταθερότητά του και μπορεί έτσι να γίνει δεκτός στο Ουράνιο Βασίλειο για μία μεγαλύτερη τελειοποίηση.

Ωστόσο υπάρχει και η περίπτωση εκείνων των πνευμάτων τα οποία έχουν αφήσει κάποια από τα στοιχεία που τους ανήκουν σε ορισμένους άλλους κόσμους. Αυτά τα πνεύματα λοιπόν πηγαίνουν στις σφαίρες των αντίστοιχων ουράνιων σωμάτων από όπου έλαβαν το βασικό ειδικό στοιχείο τους, ή όπου ήδη προϋπήρξαν σωματικά, ώστε να πάρουν επίσης από εκεί ό,τι τους ανήκει. Όλα αυτά συμβαίνουν μέσα από το

δρόμο της αγάπης, η οποία είναι η μοναδική αρχή έλξης. Και πρέπει να γίνουν εντελώς εθελοντικά, καθώς το κάθε πνεύμα προσπαθεί να συγκεντρώσει μέσα του το καθετί που είναι δικό Μου, ώστε να το ξαναφέρει με όλη του την αγάπη ολοκληρωμένο σ' Εμένα.

29

(11 Φεβρουάριου 1847)

Η διαμονή των αγνών πνευμάτων

Στην επαναφορά, και μάλιστα την ολοκληρωμένη επαναφορά όλων εκείνων των στοιχείων που ανήκαν στην οντότητα του καθενός, έγκειται ο βαθμός της μελλοντικής μακαριότητας.

Οτιδήποτε αφορά το σώμα του και την προηγούμενη εξέλιξή του, όλα γενικά τα στοιχεία που του λείπουν, τα λαμβάνει κατά την καθορισμένη χρονική σειρά, χωρίς να κάνει την παραμικρή προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση. Διαφορετικά όμως έχει το πράγμα όσον αφορά την ικανότητά του να *αφομοιώσει* όλα αυτά τα στοιχεία. Και αυτό είναι το θέμα για το οποίο θα πρέπει να λογοδοτήσει. Γιατί τούτη την ικανότητα το κάθε πνεύμα μπορεί και πρέπει να την αποκτήσει μέσα από τις αρχές που του παρέχει η αληθινή θρησκεία. Όποιος δεν επιθυμεί να είναι ενεργητικός και προτιμά να ασχολείται με αυτά που είναι της σάρκας αντί γι' αυτά που είναι του πνεύματος, θα πρέπει να αναζητήσει τις ευθύνες στον ίδιο του τον εαυτό, όταν θα κριθεί από το Λόγο. Γιατί ο Λόγος του δόθηκε από τους Ουρανούς σαν ένας αξιόπιστος μίτος για το πώς πρέπει να συγκεντρώσει τη ζωή και να την επαναφέρει εκεί από όπου αρχικά προήλθε ο ίδιος.

Τα ήδη εξαγνισμένα πνεύματα πρέπει να παραμείνουν για ένα μακρύ χρονικό διάστημα στην τρίτη ζώνη, ώστε να μπορέσουν να συλλέξουν τα ψυχικά συστατικά τους. Πρέπει να περιμένουν σ' αυτόν το χώρο μέχρις ότου αποσυντεθούν τα σώματά τους, ώστε να προσχωρήσουν οι ουσίες που τα συνθέτουν στον ψυχικό φορέα τους. Αυτό όμως δεν θα πρέπει να θεωρηθεί σαν τιμωρία αλλά σαν μία αναγκαιότητα, όπως η διάρκεια της σωματικής ζωής πάνω στη Γη. Αυτή η διάρκεια σε άλλους είναι μικρότερη και σε άλλους μεγαλύτερη, ώστε να δοθεί στο πνεύμα ο κατάλληλος χρόνος να εξελίξει και να εκδηλώσει την οντότητά του. Πρόκειται για μία αναγκαιότητα που δεν ανήκει στο πεδίο δράσης της ελεύθερης θέλησης του πνεύματος. Η κρίση για τον καθένα ή ο λογαριασμός που έχει να αποδώσει, ουσιαστικά αφορά μόνο τη στάση της θέλησής του στην πράξη. Όλα τα άλλα είναι αδιάφορα, αρκεί η *θέληση* αναγνωρίζοντας τη θεϊκή Μου θέληση, να ευθυγραμμιστεί με την Τάξη.

Έστω και αν μερικές φορές χρειαστεί τα καθάρια πνεύματα να παραμείνουν στην τρίτη ζώνη για αρκετές εκατονταετηρίδες, δεν χάνουν απολύτως τίποτα, αλλά αντιθέτως, έχουν μόνον όφελος. Εκτός αυτού νιώθουν μία ιδιαίτερη χαρά και ευδαιμονία. Η αυξανόμενη ευφυΐα τους αποτελεί ένα διαρκές κέρδος. Εάν σε αυτή τη ζώνη ασκήσουν έστω και ένα μικρό λειτούργημα με τάξη και σοφία, τότε κάποτε θα έχουν την ικανότητα να κυβερνήσουν μεγαλύτερα πράγματα. Σαν άγγελοι πια δεν θα εξουσιάζουν απλά και μόνο κάποια τμήματα ενός ουράνιου σώματος, αλλά θα τους ανατεθούν ολόκληρα ηλιακά σύμπαντα και ηλιακές περιοχές, όπου θα χρειαστεί να επιδείξουν την πνευματική δραστηριότητά τους.

Αυτά τα καθάρια πνεύματα συμβαίνει πολλές φορές να κατέρχονται στη δεύτερη και μερικές φορές ακόμη και στην πρώτη ζώνη. Τα ορατά μέρη όπου κατεβαίνουν στη Γη είναι κυρίως εκείνα τα οποία λόγω του ύψους τους είναι μόνιμα σκεπασμένα με πάγο και χιόνια. Γι' αυτό το λόγο τέτοιες περιοχές ασκούν στους περισσότερους ανθρώπους μία έλξη που τους δημιουργεί συναισθήματα χαράς, δύναμης, γαλήνης και γενικότερης ευδιαθεσίας. Όποιος αισθάνεται λυπημένος και ταραγμένος, ας ανέβει, ή έστω ας βρεθεί κοντά σε ένα τέτοιο ύψος στο Όνομά Μου, και θα νιώσει να χύνεται στην ψυχή του ένα βάλαμο. Γι' αυτό να πηγαίνετε με ευχαρίστηση στα βουνά! Γιατί και Εγώ, όταν βάδιζα σωματικά στη Γη, ανέβαινα συχνά πάνω στα βουνά. Πάνω σε ένα βουνό έγινε η μεταμόρφωσή Μου, πάνω σε ένα βουνό έδιωξα τον μεγαλύτερο πειρασμό, πάνω σε ένα βουνό ήταν που δίδαξα τη Βασιλεία των Ουρανών, σε ένα βουνό προσευχήθηκα και επίσης σε ένα βουνό σταυρώθηκα!

Απομένει μόνο να αναφέρουμε, ότι τα αγνά πνεύματα στην αρχή διαμένουν στον ίδιο τόπο όπου διέμεναν κατά την περίοδο που ζούσαν στη Γη. Όταν όμως εξελιχθούν περισσότερο, τότε το πεδίο της δραστηριότητάς τους εξαπλώνεται πάνω από όλη τη Γη. Τα πιο δυνατά πνεύματα περιφρουρούν τις πολικές περιοχές, τα πιο μαλακά και λιγότερο δυνατά τις τροπικές περιοχές της Γης. Αυτά που είναι ιδιαίτερα κινητικά περιφρουρούν τη θάλασσα, τις λίμνες και τους ποταμούς. Στους αρχάριους εμπιστεύονται για εποπτεία μεγαλύτερα ή μικρότερα βουνά. Τα θηλυκά πνεύματα καθοδηγούν τη ζωή των φυτών και γενικά τη χλωρίδα ολόκληρης της Γης.

Η δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη και τα πνεύματά της

Όπως στον άνθρωπο υπάρχει κάποια μετάβαση ανάμεσα στο καθάρια πνευματικό του στοιχείο και τον ψυχικό του εαυτό, έτσι υπάρχει και ένα σημείο μετάβασης ανάμεσα στην ανώτερη και τη μεσαία ατμοσφαιρική ζώνη. Οι δύο αυτές ζώνες συσχετίζονται μεταξύ τους όπως συσχετίζεται το πνεύμα με την ψυχή. Το πνεύμα επηρεάζει τις λειτουργίες της ψυχής και μπορεί να τη διαπεράσει. Η ψυχή όμως δεν μπορεί ποτέ να

υπερβεί τα όριά της. Μπορεί όμως να αφομοιωθεί από το πνεύμα, πράγμα που έχει σαν συνέπεια την πνευματοποίησή της.

Με τον ίδιο τρόπο υπάρχει η δυνατότητα και για τα πνεύματα της δεύτερης ζώνης να μεταβούν στην τρίτη, εφόσον οι ψυχές τους πνευματοποιούνται όλο και περισσότερο, ώσπου τελικά γίνονται ένα με το πνεύμα τους. Η ψυχή, σαν μία σύνθεση από αμέτρητες ευφυείς μονάδες, είναι γεμάτη από ένα σωρό ροπές, τις οποίες συμπεριλαμβάνει μέσα της σαν ειδικά συστατικά στοιχεία. Όταν λοιπόν κάποιο από αυτά τα ειδικά στοιχεία επικρατήσει πάνω από τα άλλα, τότε και τα υπόλοιπα κλίνουν προς το μέρος του. Μία τέτοια κλίση δημιουργεί στην ψυχή ένα πάθος. Αυτό το συγκεκριμένο πάθος μπορεί να αντικατασταθεί από ένα άλλο, εάν ξαφνικά επικρατήσει ένα διαφορετικό ψυχικό στοιχείο, τραβώντας με την ακτινοβολία του και τα υπόλοιπα προς το μέρος του. Μέσα από αυτή την παρουσίαση γίνεται εμφανές πως βασανίζονται ορισμένες ψυχές στις οποίες ακόμη δεν έχει αφυπνιστεί το πνεύμα τους, συρόμενες διαρκώς από τον έναν πόλο στον άλλο, από τις αμέτρητες επιθυμίες και πάθη τους. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και στη δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη. Γιατί εκεί κατοικούν ψυχές των οποίων το πνεύμα ακόμη δεν έχει αφυπνιστεί τελείως. Η μία ψυχή έχει αυτό το κυρίαρχο πάθος, η άλλη κάποιο διαφορετικό. Εκατομμύρια ψυχές έχουν διαφορετικές τάσεις και διαφορετικές ροπές. Σ' αυτή τη ζώνη συναθροίζεται ένα ιδιαίτερα ποικίλο ψυχικό συνονθύλευμα, σχηματίζοντας έτσι αντίστοιχα πολύμορφα φαινόμενα, τα οποία στη συνέχεια συμπυκνώνονται και προβάλλουν ορατά στο φυσικό κόσμο. Οι ποικιλόμορφοι σχηματισμοί νεφών και πολλά άλλα φαινόμενα είναι η συνέπεια των όσων συμβαίνουν σε αυτή τη δεύτερη ζώνη. Καμιά ημέρα και καμιά νύχτα δεν θα δείτε να επαναλαμβάνονται τα ίδια φαινόμενα με την ίδια μορφή.

Έτσι μπορείτε να ανακαλύψετε πολλά φαινόμενα που μοιάζουν να επαναλαμβάνονται ως προς το είδος του φαινομένου, αλλά ποτέ ως προς τη μορφή που σχηματίζεται. Ποτέ δεν θα δείτε μία νιφάδα χιονιού να μοιάζει με μία άλλη και ούτε μία σταγόνα βροχής να έχει ακριβώς το ίδιο μέγεθος με κάποια άλλη. Μπορείτε επίσης να διαπιστώσετε ότι ακόμη και ανάμεσα στα σφαιρίδια του χαλαζιού υπάρχουν διαφορές τόσο στο βάρος, όσο και στο σχήμα. Ο πάγος βέβαια θα είναι πάγος όσον αφορά το είδος, αλλά η μορφή που πήρε ο πάγος είναι τόσο διαφορετική, όσο διαφορετικές είναι οι εκδηλώσεις του πάθους των διαφόρων ψυχικών οντοτήτων. Επίσης, η διαφορετικότητα των μορφών των ανθρώπινων έργων προέρχεται από τις διαφορετικές ψυχικές τάσεις των δημιουργών τους. Μπορείτε π.χ. να παραγγείλετε σε διαφορετικούς ζωγράφους την απεικόνιση του ίδιου ακριβώς θέματος. Ωστόσο, ο τρόπος της παρουσίασης, δηλαδή η μορφή, θα είναι στον καθένα εντελώς διαφορετικός. Ή επίσης μπορείτε να ζητήσετε από δέκα διαφορετικούς συνθέτες τη

μελοποίηση του ίδιου ακριβώς ποιήματος. Και πάλι θα διαπιστώσετε ότι ο καθένας συνέθεσε μία εντελώς διαφορετική μελωδία.

Αυτή η διαφορετικότητα της μορφικής παρουσίασης έχει την αιτία της στις διαφορετικές ειδικές ευφυΐες που συνθέτουν την κάθε διαφορετική ψυχή, της οποίας η δράση καθορίζεται από τις εκάστοτε επικρατούσες. Συνεχώς εμφανίζονται νέα φαινόμενα και ποτέ δεν επαναλαμβάνεται επακριβώς κάτι που ήδη υπήρξε. Και ακόμη λιγότερο εμφανίζονται επαναλήψεις εκεί όπου τα ψυχικά ευφυή στοιχεία δεν υποβάλλονται σε κανένα είδος καταναγκασμού, πράγμα που συμβαίνει στις ανθρώπινες ψυχές, οι οποίες πρέπει να κατακτήσουν από μόνες τους την πρότερη κατάσταση της ελευθερίας. Μόνο που ανάμεσα σε μια ψυχή που είναι ενσαρκωμένη και μία που έχει εγκαταλείψει το σωματικό φορέα της υπάρχει μία διαφορά: Η ψυχή η οποία βρίσκεται ενσαρκωμένη μέσα σε ένα ζωντανό σώμα μπορεί να συγκινείται και να έλκεται από ένα σωρό διαφορετικά πάθη! Έτσι μπορεί κανείς, σχεδόν κάθε μέρα, να παρουσιάζει την εικόνα ενός διαφορετικού ανθρώπου. Μπορεί τη μία ημέρα να αισθάνεται και να σκέπτεται κατά ένα συγκεκριμένο τρόπο, βάζοντας στη ζωή του κάποιες αρχές, και την επόμενη ημέρα να αλλάζει πορεία, ακολουθώντας ένα διαφορετικό κέντρο βάρους της ψυχής του.

Στην περίπτωση της ψυχής που έχει εγκαταλείψει το σώμα της, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Σ' αυτή την περίπτωση εμφανίζεται μόνον ένα κεντρικό πάθος, το οποίο, κυριεύοντας την ψυχή όλο και περισσότερο, έλκει στη συνέχεια το ένα μετά το άλλο όλα τα ευφυή συστατικά στοιχεία της στον κύκλο της επιρροής του. Αυτό δεν σημαίνει ότι μία ψυχή που αποχωρίστηκε το σώμα της είναι αδιόρθωτη, αλλά ότι παραμένει δέσμια ενός κυρίαρχου πάθους της, μέχρι που αυτό να απορροφήσει όλα τα υπόλοιπα ευφυή στοιχεία. Αυτό το πράγμα δημιουργεί στην ψυχή μία πτώχευση, και κατ' αυτόν τον τρόπο περνάει σε μία κατάσταση ερήμωσης, όπου βρίσκεται εντελώς γυμνή μέσα σε μία ομιχλώδη νύχτα.

Σ' αυτή την ερημική κατάσταση μπορεί πλέον το πνεύμα να αρχίσει να διαπερνά την ψυχή του και αυτή είναι η μετάβαση από τη δεύτερη στην τρίτη ατμοσφαιρική ζώνη. Προτού επέλθει αυτή η κατάσταση, δεν είναι δυνατόν για το πνεύμα να επεκταθεί στην ψυχή, γιατί τα συστατικά στοιχεία της εξακολουθούν να είναι ελάχιστα πνευματοποιημένα. Επειδή λοιπόν, σε αυτή τη ζώνη συναντάται ένας μεγάλος αριθμός ανόμοιων ψυχών από τις οποίες η κάθε μία φέρει μέσα της το *ιδιαιτερό της* πάθος, είναι εύκολα κατανοητό ότι τα φαινόμενα που προκύπτουν σαν συνέπεια μιας τέτοιας ψυχικής πολυμορφίας, παρουσιάζουν την αντίστοιχη ποικιλία ως προς τη *μορφή τους*. Γι' αυτό το λόγο κάθε κεραυνός διαγράφει ένα εντελώς διαφορετικό ζικ-ζακ και κάθε σύννεφο μία εντελώς διαφορετική μορφή και κίνηση. Γι' αυτό παρουσιάζονται επίσης περιπτώσεις ανέμων οι οποίοι φυσούν πότε εδώ και πότε εκεί, γι' αυτό και οι ξαφνικές και καταρρακτώδεις βροχές, το χαλάζι και οι πότε

μικρότερες και πότε μεγαλύτερες χιονονιφάδες, καθώς και χιλιάδες άλλα διαφορετικά φαινόμενα. Όλα αυτά σαν μία απαραίτητη εισαγωγή, ώστε στη συνέχεια να μπορέσουμε να εξετάσουμε την υπόθεση κάπως πιο εξειδικευμένα.

(15 Φεβρουάριου 1847)

Η συμπεριφορά των πνευμάτων στη δεύτερη ατμοσφαιρική ζώνη

Στην αρχή αυτού του κεφαλαίου ας θέσουμε το ερώτημα οι πνευματικές οντότητες αυτής της ζώνης είναι καλές ή κακές, και βρίσκονται σε μία ανοδική ή σε μία καθοδική πορεία;

Αυτή η ζώνη μοιάζει με τη ζωή των ανθρώπων πάνω στην επιφάνεια της Γης. Υπάρχει ένα διαρκές πέρα-δώθε, ένας διαρκής συνασπισμός των ομοϊδεατών. Πόλεμοι, φόννοι, αιχμαλωσίες, καθυποτάξεις, δραπετεύσεις, ληστείες και κάθε λογής κακό, το οποίο στη συνέχεια ακολουθείται πάλι από καλωσύνη, είναι καταστάσεις που μπορούν να βιωθούν στη δεύτερη ζώνη. Αυτός ο χώρος είναι η κατ' εξοχήν πολεμική ζώνη των πνευμάτων, γι' αυτό και τα βουνά των οποίων οι κορυφές βρίσκονται σε τούτη τη ζώνη έχουν συνήθως μία αρκετά κατεστραμμένη όψη.

Και μόνον η όψη των βουνών αρκεί για να γίνει αντιληπτό τι είδους μάχες διεξάγονται σε τούτη τη ζώνη. Εδώ επικρατεί μία ελευθερία, όπως πουθενά αλλού, γιατί εδώ είναι το πεδίο μάχης όπου τα πνεύματα αποφασίζουν αν θα συνταχθούν με τον Ουρανό ή με την κόλαση. Η ψυχή του κάθε πεθαμένου, μαζί με το πνεύμα της, έρχεται κατευθείαν μετά το θάνατο του σώματος σ' αυτή τη ζώνη, στην οποία συνεχίζει να ζει με τον ίδιο τρόπο όπως ζούσε στη γήινη ζωή της. Εδώ η ψυχή απολαμβάνει πλήρη ελευθερία και όπως είναι φυσικό, ψάχνει να βρει τους ομοίους της. Κατ' αρχάς σχηματίζονται συμμορίες. Αμέσως μόλις σε μια τέτοια συμμορία συγκεντρωθούν κάπως περισσότερες ψυχές, εξυφαίνονται διάφορα σχέδια για το πώς θα επιτευχθεί το ένα ή το άλλο πράγμα και βέβαια συνήθως με τη βία ή με την πονηριά.

Μέσα σ' αυτές τις ομάδες υπάρχουν όμως ψυχές οι οποίες προδίδουν τα σχέδια της συμμορίας τους σε μια ισχυρότερη. Όταν κάποιες συμμορίες μάθουν από τους προδότες για τα απειλητικά σχέδια που εξυφαίνονται σε βάρος τους, αρχίζουν και αυτές να εξοπλίζονται. Αυτό στο φυσικό κόσμο γίνεται αντιληπτό σαν γκρίζα σύννεφα που συσσωρεύονται. Δεν περνάει πολύς καιρός και οι αντίπαλοι στρατοί αντιπα- ρατάσσονται. Ωστόσο πάνω τους αγρυπνούν τα ισχυρά ειρηνευτικά πνεύματα, τα οποία βλέπουν τα πάντα. Κατέρχονται λοιπόν μέχρι το επίπεδο των ταραχοποιών, τους αιχμαλωτίζουν και στη συνέχεια τους ρίχνουν στη γη. Έτσι συνήθως παρέρχεται ένα διάστημα ώσπου οι ταραχοποιοί να συγκεντρώσουν δύναμη

και θάρρος και να ξαναγυρίσουν στην πρότερη θέση τους. Η φυλακή τους είναι η εκ νέου δέσμευσή τους μέσα στην ύλη. Και οι φρουροί είναι οι ειρηνοποιοί της τρίτης ζώνης. Εάν τα πνεύματα των ταραχοποιών μετά από μία τέτοια δυναμική επίπληξη συμμορφωθούν και ταπεινωμένα ζητήσουν στο Όνομά Μου τη σωτηρία τους, τότε ξανασυναντούν τα ειρηνοποιά πνεύματα, τα οποία τους καλωσορίζουν φιλικά οδηγώντας τους στην τρίτη ζώνη, όπου στην αρχή διαβαθμίζονται στα κατώτερα κλιμάκιά της. Εκεί ζουν μαζί με τα αγνά πνεύματα, όπου ανάλογα με την πρόοδο της αγάπης που επιδεικνύουν απέναντι σ' Εμένα και την Τάξη Μου, ανέρχονται σε ένα όλο και υψηλότερο επίπεδο.

Μία τέτοια ειρηνευτική διαδικασία μπορεί να παρατηρηθεί επίσης από τη σκοπιά του φυσικού κόσμου, αφού συνίσταται στην όχι και τόσο σπάνια εξαφάνιση των νεφών από τον ουρανό. Στην αντίθετη περίπτωση του σχηματισμού κακών συμμοριών, (και ιδιαίτερα γύρω από τις υψηλές βουνοκορφές), σχηματίζονται ξαφνικά σκουρόχρωμα σύννεφα. Αυτό το φαινόμενο έχει την αιτία του στο γεγονός ότι τα ιδιαίτερα εμπασθή πνεύματα υλοποιούνται ολοένα και περισσότερο, όσο πιο επεκτατικά και ορμητικά αναδύονται από μέσα τους τα κακά τους πάθη.

Όταν ένα πνεύμα αιχμαλωτίζεται από τα πάθη της ψυχής του, απομακρύνεται από Εμένα. Όσο περισσότερο Με αποστρέφεται, τόσο πιο υλικό γίνεται. Η υλοποίηση μπορεί να φτάσει σε τέτοιο βαθμό, που να γίνει ορατή ακόμη και σε φυσικό επίπεδο με κάποια μορφή η οποία αντιστοιχεί στο ιδιαίτερό του πάθος. Έτσι το πνεύμα αυτό σύντομα αποκτά τόσο πολύ βάρος, ώστε να είναι υπερβολικά βαρύ για τη δεύτερη ζώνη και να πέφτει προς τα κάτω σαν συνέπεια της ίδιας της βαρύτητάς του. Αυτή η συνέπεια είναι σύμφωνη τόσο με τη θέληση των ειρηνοποιών πνευμάτων, όσο και με τη δική Μου. Η θέλησή Μου είναι ουσιαστικά αυτή που προκαλεί τη βαρύτητα σε όλα τα σώματα. Το γεγονός ότι τέτοια πνεύματα συχνά προσκολλώνται στην ύλη και με βάση τη δική τους κακή θέληση προτιμούν να κατοικούν μέσα στις γήινες ακαθαρσίες, μέσα στα πιο ακάθαρτα ζώα και μέσα στα πιο αποκρουστικά φυτά παρά να ταπεινωθούν, αυτό πιστοποιείται από ένα σωρό παραδείγματα. Σε μια τέτοια περίπτωση πρέπει να λειτουργήσει μία πολύ καλή μέριμνα, ώστε αυτός ο συρφετός στη μοχθηρία του να μην πέσει πάνω σε ωφέλιμα φρούτα και ζώα. Γιατί εάν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα αφανίζονταν τόσο τα φρούτα, όσο και τα ζώα. Σύντομα θα προέκυπταν στα ζώα διάφορες επιδημίες και δεν θα γλίτωναν ούτε τα ψάρια μέσα στο νερό. Ομοίως οι μαζικές, μεταδοτικές ασθένειες είναι συνήθως μία συνέπεια της κακοήθειας αυτών των πνευμάτων τα οποία, εισχωρώντας μέσα στα σώματα των ανθρώπων, τους αρρωσταίνουν και τους φθείρουν. Σαν επακόλουθο μπορεί πολύ εύκολα να επέλθει ο φυσικός θάνατος, εάν δεν εφαρμοστούν άμεσα κάποια ειδικά μέσα στο Όνομά Μου, που αναγκάζουν αυτά τα μοχθηρά πνεύματα να υποχωρήσουν

Η κατοχή της ύλης από τα πνεύματα

Σίγουρα θα σας είναι κάπως δύσκολο να πιστέψετε ότι σε μία σταγόνα βροχής, σε μία νιφάδα χιονιού, σε ένα σβώλο χαλαζιού ή σε ένα συννεφάκι βρίσκεται συμπιεσμένο ένα ή και περισσότερα πνεύματα, και ότι σε μία τόσο μικρή μάζα αποκτούν ένα τέτοιο βάρος ώστε να μπορούν να πέσουν με ευκολία στη Γη. Βασικά δεν θα πρέπει να φαντάζεστε ότι το πνεύμα μαζί με την ψυχή του συμπιέζεται σαν να ήταν ένα φύλλο χαρτί, ώσπου να γίνει τελικά μία κακοσχηματισμένη μπαλίτσα. Το πράγμα δεν συμβαίνει κατ' αυτό τον τρόπο. Η ανθρώπινη μορφή του πνεύματος όπως και της ψυχής του παραμένει ακέραια. Μόνο τα ψυχικά συστατικά στοιχεία συμπιέζονται στην περιοχή της καρδιάς. Ανάλογα με το βαθμό συμπίεσης, εμφανίζονται στη συνέχεια με τον έναν ή τον άλλο σχηματισμό στα αντίστοιχα μετεωρολογικά φαινόμενα. Δεν πρέπει λοιπόν να νομίζετε ότι σε ένα σβώλο χαλαζιού κατέρχεται ένα ολόκληρο πνεύμα σαν ένα κουβάρι μαζί με την ψυχή του, αλλά μονάχα οι κακές επιθυμίες του. Εκείνες είναι που συμπιέζονται από τα ειρηνοποιά πνεύματα και έτσι αποκτούν υλική βαρύτητα. Επειδή όμως οι επιθυμίες αποτελούν το διακαή πόθο και κτήμα της ψυχής και του πνεύματος, γι' αυτό το λόγο το πνεύμα μαζί με την ψυχή του παρασύρεται προς τα κάτω, σαν συνέπεια του νεοσύστατου υλικού κέντρου βάρους.

Όσα πνεύματα είναι ιδιαίτερα κακώς διατεθειμένα, μένουν δέσμια της ύλης για ένα μακρύ χρονικό διάστημα, καθώς τους επιβάλλεται η πτώση πάνω από ψηλά βουνά ή πολικές περιοχές. Αλλά αυτά θα πρέπει να είναι ιδιαίτερα κακεντρεχή πνεύματα, στα οποία υπάρχει πάρα πολύ αλαζονεία, η οποία βέβαια εμπεριέχει ήδη πολλά στοιχεία της κόλασης. Το τι συμβαίνει στα πνεύματα μετά από μία τέτοια σωφρονιστική διαδικασία, θα το δούμε στη συνέχεια πιο παραστατικά. Κατ' αρχάς θα πρέπει να αποκτήσετε μία σαφή συνείδηση του γεγονότος ότι πίσω από οποιοδήποτε φαινόμενο που γίνεται ορατό με τα φυσικά μάτια, κρύβονται πάντοτε πνεύματα.

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)

Η ψυχή και το πνεύμα στον άνθρωπο

Όσα αφορούν τη φυσική πλευρά της Γης τα εξετάσαμε στο πρώτο μέρος («Φυσική Γη») αυτής της μετάδοσης με όσο περισσότερη σαφήνεια ήταν δυνατόν να παρουσιαστούν. Όμως η φαινομενικά «Φυσική Γη» δεν είναι καθόλου φυσική, δηλαδή υλική, και αυτό θα μάθετε να το αναγνωρίζετε με ακόμη μεγαλύτερη ακρίβεια χάρη στις αποκαλύψεις που ακολουθούν.

Προκειμένου ωστόσο να αποκτήσετε μία βαθύτερη κατανόηση της όλης υπόθεσης, πρέπει να ερευνήσουμε τι είναι στην ουσία η ψυχή και τι είναι το πνεύμα.

Βέβαια, η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην ψυχή και το πνεύμα σάς έχει ήδη αποκαλυφθεί, αλλά για σας που ακόμη δεν έχετε αποκτήσει τη σωστή αντίληψη της εσωτερικής ζωής, είναι απαραίτητο η όλη υπόθεση να σας παρουσιασθεί πιο ξεκάθαρα, ώστε να καταλήξετε στην ορθή της θεώρηση.

Η ψυχή είναι το όργανο με το οποίο προσλαμβάνονται οι απειράριθμες ιδέες της Πρωταρχικής Αιτίας από την οποία προήλθε και η ίδια η ψυχή σαν μία πνοή. Η ψυχή είναι ο φορέας των μορφών, των σχέσεων και των τρόπων δράσης. Όλες οι ιδέες, οι μορφές, οι σχέσεις και οι τρόποι δράσης έχουν εμφυτευθεί εντός της, μέσα σε μικρότατα περιβλήματα.

Ένα σωστό μέτρο από όλα αυτά συγκεντρωμένα μέσα σε ένα ον, αποτελούν μια ολοκληρωμένη ανθρώπινη ψυχή. Επειδή η ψυχή είναι ένα σύνολο από αμέτρητες διαφορετικές ευφυείς συστατικές ουσίες, μπορεί να ξαναδιαιρεθεί στα διάφορα μέρη που την απαρτίζουν παρόμοια όπως ο ατμοσφαιρικός αέρας αποτελεί μεν ένα σύνολο με συνοχή, αλλά παρ' όλα αυτά είναι διαιρετός σε απειροελάχιστα μέρη. Το γεγονός ότι ο αέρας μπορεί να διαιρεθεί σε μεγάλα, μικρά και μικρότατα μέρη, αποδεικνύεται από τον αφρό, ο οποίος δεν αποτελείται παρά από φυσαλλίδες γεμάτες αέρα, οι οποίες σχηματίστηκαν από την κίνηση ενός κάπως παχύρρευστου υγρού. Μόλις εξαφανισθούν οι φυσαλλίδες, τότε ο αέρας που ήταν φυλακισμένος μέσα τους ξαναγίνεται ένα με τη μάζα του υπόλοιπου αέρα. Για όσο διάστημα όμως υπάρχουν οι φυσαλλίδες, κατακρατούν μέσα τους ένα μέρος ατμοσφαιρικού αέρα, σφραγίζοντάς τον ερμητικά μέσα στα διάφανα τοιχώματά τους.

Κατά τον ίδιο τρόπο, ολόκληρο το σύμπαν, και μάλιστα ολόκληρη η απειροσύνη, είναι γεμάτο από τις Ιδέες του Θεού. Οι ίδιες οι ιδέες που γεμίζουν ολόκληρο το άπειρο, υπάρχουν επίσης σαν μικρότατες μονάδες στην ψυχή -εννοείται στην ελάχιστη δυνατή κλίμακα- όπως ο αέρας μέσα στη φυσαλίδα συμπεριλαμβάνει όλα τα διαφορετικά μέρη τα οποία αποτελούν τη γενικότερη ατμόσφαιρα. Αυτό λοιπόν είναι η ψυχή.

«Και τι είναι τότε το πνεύμα;» θα ρωτήσει κάποιος ψυχολόγος.

Το πνεύμα αυτό καθαυτό δεν διαθέτει μορφή, αλλά είναι εκείνο που δημιουργεί τις μορφές. Αφού δημιουργηθούν λοιπόν οι μορφές, μπορεί να δραστηριοποιηθεί και το ίδιο μέσα σ' αυτές τις δημιουργημένες μορφές. Αυτό σημαίνει ότι κάθε δύναμη που θέλει να εκδηλωθεί σαν τέτοια, πρέπει να τεθεί απέναντι σε μία αντίρροπη δύναμη γιατί μόνο σαν συνέπεια ενός δημιουργημένου σημείου αντιστήριξης μπορεί να εξωτερικεύσει τη δράση της, κάνοντάς την εμφανή.

Κατά συνέπεια το πνεύμα μπορεί να παρομοιαστεί με το φως, το οποίο για τον εαυτό του παραμένει πάντοτε φως, αλλά δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό σαν τέτοιο, εάν δεν υπάρχουν αντικείμενα για να φωτίσει.

Το φως, όπως βλέπετε και στο παράδειγμα του ήλιου, εκπορεύεται από αυτόν με μία αέναη ομοιομορφία, αλλά, χωρίς αντικείμενο που να φωτίζεται από το φως, το μάτι δεν μπορεί να αντιληφθεί την ύπαρξή του. Μία ασέληνη νύχτα έχει τόσο πολύ φως που προέρχεται από τον ήλιο, όσο και μία νύχτα με πανσέληνο! Αλλά επειδή στην πρώτη περίπτωση το φως δεν προσκρούει σε κανένα αντικείμενο στον αιθέρα, δεν γίνεται αντιληπτή η παρουσία του.

Στη δεύτερη περίπτωση, όταν η σελήνη κάνει την εμφάνισή της στο νυχτερινό ουρανό σαν ένας τεράστιος όγκος, το φως γίνεται έντονα αισθητό. Τότε ο καθένας μπορεί ν' αντιληφθεί την εκπόρευση του ηλιακού φωτός εφόσον διαθέτει έστω και ελάχιστες αστρονομικές γνώσεις, κατανοώντας από πού και πώς φωτίζεται το φεγγάρι από τον ήλιο.

Η πνευματική ενέργεια του φωτός μπορεί να διαπιστωθεί με μεγάλη ευκολία στη φύση. Γιατί στον αέρα και στη γη ήδη υπάρχουν τα πάντα, και όλες οι μορφές του είναι και του γίνεσθαι βρίσκονται μέσα στη φαινομενική ύλη σε κατάσταση πλήρους ακινησίας. Όταν όμως έρχεται το φως, τότε αυτές οι φαινομενικά νεκρές μορφές ζωντανεύουν και ενοποιούνται, σχηματίζοντας νέες μορφές. Αρκεί να συγκρίνετε το χειμώνα με το καλοκαίρι και θα καταλάβετε αμέσως την πνευματική επίδραση του φωτός. Τώρα λοιπόν γνωρίζετε ουσιαστικά τι είναι το πνεύμα: το πνεύμα είναι το φως που αναπαράγεται από τη μία αιωνιότητα στην άλλη από την ίδια του τη θερμότητα, όπου η θερμότητα αντιστοιχεί στην αγάπη και η φωτεινότητα στη σοφία.

Όσο ολοκληρωμένη και εάν είναι η ψυχή ενός ανθρώπου, εάν δεν έχει λίγο ή έχει καθόλου φως, τότε τόσο στην ψυχή του όσο και στο σώμα του δεν θα επιδεικνύει παρά λίγη ή καθόλου δραστηριότητα. Εάν όμως φωτιστεί η ψυχή του, τότε δραστηριοποιείται ανάλογα με το μέτρο του φωτός μέσα της.

Αυτή καθαυτή η ψυχή ενός κρετίνου π.χ. είναι εξίσου ολοκληρωμένη όσο και η ψυχή ενός δόκτορα της φιλοσοφίας. Όμως το σώμα της ψυχής του κρετίνου είναι υπερβολικά χονδροειδές και βαρύ, με αποτέλεσμα να μην αφήνει να περάσει παρά ελάχιστο ή καθόλου φως προς την ψυχή. Ή ο σπινθήρας φωτός που έχει εμφυτευθεί στην καρδιά της ψυχής δεν μπορεί να αναζωπυρωθεί, επειδή πιέζεται από τον όγκο της χονδροειδούς σάρκας. Αντίθετα, η ψυχή ενός φιλόσοφου αφήνει να περάσει πολύ φως, καθώς η σάρκα του έχει χαλαρώσει σαν συνέπεια της μεγάλης μάθησης και έτσι δεν συμπιέζει την πνευματική του φλόγα περιορίζοντάς την σε ένα σημείο.

Γι' αυτό το λόγο, στην πρώτη περίπτωση δεν θα διαπιστωθεί παρά ελάχιστη ή καθόλου δραστηριότητα. Αντίθετα, στη δεύτερη περίπτωση θα δει κανείς ότι το φωτισμένο άτομο από την πολλή δραστηριότητα δεν έχει σχεδόν καθόλου ανάπαυλα και ησυχία.

Βέβαια εδώ ακόμη δεν γίνεται λόγος για τη σοφία, όπου στην ψυχή πλέον τα πάντα γίνονται φως, αλλά για το βαθμό του φωτός, από το οποίο διαφαίνεται πεντακάθαρα ότι χωρίς πνεύμα ή φως, η ψυχή είναι ανίκανη για περαιτέρω εξέλιξη και ολοκλήρωση. Ενώ με το φως τα πάντα ζωντανεύουν, δραστηριοποιούνται και εξελίσσονται προς την ολοκλήρωσή τους.

Το φως αυτό καθαυτό δεν έχει μορφή, αλλά δημιουργεί τις μορφές και στη συνέχεια δρα σαν μορφή μέσα σε αυτές. Οι μορφές μπορούν να διαχωριστούν και να ξανασυντεθούν, σχηματίζοντας άπειρες νέες μορφές. Το ίδιο το φως δεν είναι δυνατόν να διαχωριστεί, διαπερνά όμως ασταμάτητα τα πάντα όσα είναι δεκτικά προς αυτό. Οτιδήποτε δεν είναι δεκτικό προς το φως, παραμένει μέσα του σκοτεινό και νεκρό, γιατί η αφώτιστη κατάσταση της ψυχής είναι ο θάνατός της.

Είναι αυτονόητο ότι εδώ ο λόγος γίνεται για το αιώνιο, αμετάβλητο Φως, που είναι ο μοναδικός παράγων που συνιστά τη ζωή, και όχι για τη λάμψη που προκύπτει από ένα πυροτέχνημα ή κεραυνό, η οποία είναι ένα φως οργής και προκαλεί μια αμφίβολη και ιδιαίτερα παροδική λάμψη. Με το που σβήνει αυτή η λάμψη, απλώνεται ένα πολλαπλάσιο σκοτάδι, γιατί ένα τέτοιο παροδικό φως είναι όμοιο με το φως της κόλασης. Και εκεί υπάρχουν τέτοιες εκλάμψεις, αλλά μετά από αυτές ακολουθεί πάντα ένα δεκαπλάσιο σκοτάδι.

Ελπίζω λοιπόν ότι η διαφορά ανάμεσα στην ψυχή και το πνεύμα έγινε κατανοητή. Έτσι θα μπορέσετε εύκολα να καταλάβετε ότι το υλικό μέρος της Γης δεν είναι τίποτε άλλο παρά η φυλακισμένη ψυχή του Σατανά, ενώ το πνεύμα του είναι δεσμευμένο μέσα της με καινούργια και αδιάρρηκτα δεσμά.

Στη συνέχεια θα διαφωτίσουμε αυτή την υπόθεση ακόμη περισσότερο.

Η ψυχή του Σατανά

Προηγουμένως αναφερθήκαμε στη σύσταση της ψυχής, η οποία αποτελείται από αμέτρητες ευφυείς συστατικές ουσίες ή, πιο συγκεκριμένα, από αμέτρητες έννοιες σε εικόνες σε μικρογραφία. Γι' αυτό το λόγο, μπορεί να διαλυθεί εντελώς ή να διαιρεθεί σε μεγαλύτερες ή μικρότερες ενότητες των ειδικών στοιχείων της, οι οποίες ανάλογα με τον αριθμό των συστατικών τους και το είδος τους, προσλαμβάνουν τα αντίστοιχα σχήματα και τις ανάλογες μορφές.

Τόσο στην επιφάνεια, όσο και μέσα στη Γη υπάρχουν απειράριθμα τέτοια παραδείγματα. Δεν έχετε παρά να παρατηρήσετε τα διάφορα είδη μεταλλευμάτων, φυτών και ζώων, και θα βρείτε ένα σωρό παραστατικά παραδείγματα που θα σας δείξουν τι σπάνιες μορφές μπορούν να πάρουν οι διάφορες ενότητες των ψυχικών συστατικών στοιχείων. Τα παραδείγματα αυτά δεν συνιστούν παρά υλικούς τύπους οι οποίοι είναι εξωτερικές υλικές εικόνες των εσωτερικών ψυχικών μορφών. Διότι η εξωτερική μορφή δεν μπορεί παρά να αντιστοιχεί στην εσωτερική ή, όπως είναι η εσωτερική δημιουργούσα δύναμη, έτσι εμφανίζεται ως αποτέλεσμα η εξωτερική μορφή.

Μία τέτοια ψυχική διαίρεση συνέβη επίσης κατά τη δημιουργία του πρώτου ανθρώπινου ζεύγους, καθώς από μία ψυχή έγιναν δύο. Γιατί πουθενά δεν λέγεται ότι ο Δημιουργός εμφύσησε τη ζώσα του Πνοή και στην Εύα, αλλά ότι η Εύα προήλθε με σώμα και ψυχή από τον Αδάμ. Όμως και σ' αυτή τη δεύτερη ψυχή εμφυτεύθηκε ένα αθάνατο πνεύμα, με αποτέλεσμα από έναν άνθρωπο και από μία ψυχή να γίνουν δύο, οι οποίοι ωστόσο ήταν μία σάρκα και μία ψυχή. Μια τέτοια διαίρεση της ψυχής γίνεται εύκολα αντιληπτή στα παιδιά του κάθε ζεύγους. Γιατί το γεγονός ότι η ψυχή των παιδιών προέρχεται τουλάχιστον εν μέρει από την ψυχή των γονέων τους αποδεικνύεται από τη φυσιολογική ομοιότητα των παιδιών προς τους γονείς τους. Ό,τι σε αυτά είναι ψυχικά διαφορετικό σε σχέση με τους γεννήτορές τους, εκφράζεται σαν διαφορετικό και φυσιολογικά· ό,τι όμως έχει ληφθεί από αυτούς, εκφράζεται σαν ομοιότητα μαζί τους και από αυτό το σημείο οι γονείς αναγνωρίζουν τα παιδιά τους. Από αυτά τα παραδείγματα γίνεται φανερό και ευκολονόητη η διαιρετότητα της ψυχής.

Η διαιρετότητα της ψυχής γίνεται ακόμη εμφανέστερη ο στον πνευματικό κόσμο, μέσα από άπειρα αξιοπερίεργα φαινόμενα. Όταν ο τρόπος με τον οποίο έζησε μία ψυχή στη Γη δεν συμφωνεί επαρκώς με το Ευαγγέλιο, αναγκαστικά εμφανίζεται στον πνευματικό κόσμο με πολυποίκιλα σχήματα τα οποία μπορεί να πηγαίνουν πίσω μέχρι και στις πιο αποκρουστικές μορφές ζώων. Ο λόγος είναι ότι η ψυχή κατά τη διάρκεια της γήινης ζωής της, κατασπατάλησε μία σημαντική ποσότητα από εκείνα τα στοιχεία που είναι απαραίτητα για την πλήρη διαμόρφωσή της. Αυτά τα συστατικά στοιχεία λοιπόν λείπουν και ως εκ τούτου, η μορφή της ψυχής μετά τον αποχωρισμό της από το σώμα αναγκαστικά εμφανίζεται ως εξαιρετικά ατελής. Το ίδιο πράγμα συμβαίνει σε πολλές ψυχές οι οποίες επιδίδονται υπερβολικά στο ένα ή το άλλο πάθος, αποκτώντας έτσι έναν υπερβολικό αριθμό από άχρηστα και ακατάλληλα για την ύπαρξή τους συστατικά στοιχεία. Μόλις αυτές οι ψυχές αποχωριστούν το σώμα τους και εισέλθουν στον άλλο κόσμο, εμφανίζουν ένα μεγάλο αριθμό από τις πιο παράξενες και συνήθως αποκρουστικές εκφύσεις. Οι απείθαρχοι και οι ισχυρογνώμονες π.χ., επειδή αυτή η ιδιότητα εξακολουθεί να είναι ζώδης,

αποκτούν, ανάλογα με το βαθμό της ισχυρογνωμοσύνης τους, κέρατα. Οι φιλήδονοι που ασχολούνται μόνο με τα γυναικεία γεννητικά όργανα, πολλές φορές είναι γεμάτοι από αυτά σε ολόκληρο το παρουσιαστικό τους, πράγμα που ισχύει αντίστροφα και για το γυναικείο φύλο.

Εάν ο άνθρωπος έχει κάποιο ιδιαίτερο πάθος, αναγκαστικά θα αποτυπωθεί στην ψυχή του με την αντίστοιχη υπερβολή εκείνων των ειδικών στοιχείων που συνιστούν τη φύση του, τα οποία, σύμφωνα με την πνευματική Τάξη, δεν ανήκουν πλέον στην καθαρά ανθρώπινη μορφή της ψυχής.

Σε ορισμένους ανθρώπους παρόμοιες ανωμαλίες της ψυχής κάνουν την εμφάνισή τους ήδη στο φυσικό τους σώμα, κατά την περίοδο της γήινης ενσάρκωσης. Αυτό το πράγμα βέβαια δεν συμβαίνει πάντοτε, καθώς το φυσικό σώμα δεν είναι τόσο ευαίσθητο στην αφομοίωση ξένων συστατικών όπως είναι η ψυχή. Η έκφραση των ξένων συστατικών στοιχείων ήδη κατά την ενσάρκωση, συμβαίνει μόνον εάν η ψυχή αποδεχτεί πολύ πρόωρα, ή ακόμη σαν συνέπεια των αμαρτιών των γονέων, ακατάλληλα συστατικά κατά την περίοδο όπου το σώμα εξακολουθεί να είναι δεκτικό και διαπλάσιμο.

Προηγουμένως είπαμε ότι ολόκληρη η στερεοποιημένη Γη ανήκει στην ψυχή του Σατανά. Ωστόσο όχι μόνον η Γη αλλά και όλα τα υπόλοιπα κοσμικά σώματα, είναι φτιαγμένα από αυτή τη μοναδική ψυχή, η οποία διαλύθηκε σε αμέτρητες ψυχικές ενότητες, σχηματίζοντας αυτά τα κοσμικά σώματα.

Το πνεύμα όμως δεν είναι δυνατόν να διαιρεθεί, αλλά παραμένει ενιαίο εκεί όπου τέθηκε απ' αρχής σαν μια ενότητα, άσχετα εάν πρόκειται για μία μεγάλη ή μικρή ψυχή. Έστω και εάν η ψυχή του Εωσφόρου ήταν κάποτε τόσο μεγάλη, ωστόσο δεν μπορούσε να κατοικεί μέσα της παρά μόνον ένα πνεύμα. Και αυτό το ένα πνεύμα που έπεσε από δική του ευθύνη, δεν μπορεί να κατοικεί σε όλες τις αμέτρητες μεμονωμένες διαιρέσεις της κάποτε ενιαίας αρχέγονης ψυχής του. Η κατοικία του πνεύματός του περιορίζεται αποκλειστικά σ' αυτή τη Γη που κατοικείτε εσείς. Όλα τα υπόλοιπα κοσμικά σώματα, αν και μέρη αυτής της πρωταρχικής ψυχής, είναι ωστόσο ελεύθερα από την εγκατοίκηση του πνεύματός του. Οι άνθρωποι των άλλων κοσμικών σωμάτων, αν και από φυσικού τους συνήθως είναι καλύτεροι από αυτούς της Γης, ωστόσο δεν μπορούν ποτέ να φθάσουν στο ύψος της Θεϊκής εξομοίωσης, όπως τα παιδιά τούτης της Γης. Η Γη είναι ό,τι πιο απομακρυσμένο και έσχατο σε σχέση με το Πνεύμα του Θεού, όμως ακριβώς γι' αυτό το λόγο, σε περίπτωση βελτίωσης μπορεί να γίνει το πιο υψηλό και το πιο κοντινό στο Θεό.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο επέλεξα σαν Κύριός της αυτήν εδώ τη Γη για να γίνει το Θέατρο της μεγαλύτερης Ευσπλαχνίας Μου και πάνω στο έδαφος της έφτιαξα όλους τους Ουρανούς εκ νέου.

Κάθε άνθρωπος που γεννιέται στη Γη, λαμβάνει ένα πνεύμα κατευθείαν από Εμένα και μπορεί να αποκτήσει την πλήρη πατρότητα του Θεού, εάν ακολουθήσει τη δεδομένη Τάξη.

Στα άλλα κοσμικά σώματα οι άνθρωποι λαμβάνουν το πνεύμα τους από αγγέλους. Γιατί κάθε άγγελος είναι ένα παιδί του Θεού και πρέπει να βαδίζει την οδό της σάρκας σ' αυτή τη Γη, ακριβώς όπως τη βάδισα Εγώ ο Ίδιος και όλοι οι αρχάγγελοι. Γι' αυτό το λόγο ο κάθε άγγελος έχει τη δύναμη της δημιουργίας την οποία μπορεί να πάρει από το πλεόνασμα της αγάπης και του φωτός του. Έτσι μπορεί να τη θέσει μέσα στους εν γενέσει ανθρώπους των άλλων πλανητών, ώστε με αυτό τον τρόπο να αναθρέψει σαν Θεός παιδιά στο όνομά του. Αυτά τα παιδιά είναι ως εκ τούτου παιδιά των αγγέλων και όχι πραγματικά παιδιά που προέρχονται κατευθείαν από το Θεό. Ωστόσο μπορούν κι αυτά να γίνουν πραγματικά παιδιά του Θεού, εάν δεχτούν να ενσαρκωθούν σ' αυτή τη Γη.

Όπως βλέπετε, από τη μία πλευρά αποτελεί ένα μεγάλο μειονέκτημα για τα παιδιά αυτής της Γης ότι μένουν τόσο κοντά στο πιο καταχθόνιο από όλα τα πνεύματα, γεγονός που τους δημιουργεί πολύ μεγάλες δυσκολίες. Από την άλλη όμως έχουν το ασύγκριτο πλεονέκτημα ότι έχοντας λάβει ένα δυνατό πνεύμα κατευθείαν από το Θεό, μπορούν με πολύ μεγάλη ευκολία, φθάνει να το θέλουν, να καταπολεμήσουν την κακία του πονηρού, ώστε να γίνουν έτσι πραγματικά παιδιά του Θεού.

Εδώ θα μπορούσε κανείς να αντικρούσει, από πού προήλθαν τα πνεύματα των ανθρώπων στους άλλους πλανήτες τον καιρό που αυτή η Γη δεν εκατοικείτο ακόμη από ανθρώπους. Και μάλιστα τη στιγμή που μπορεί να υποτεθεί με βεβαιότητα, ότι υπάρχουν άλλα πολύ παλαιότερα κοσμικά σώματα, και ιδιαίτερα ήλιοι, οι οποίοι σίγουρα θα είχαν ανθρώπους αρκετά δισεκατομμύρια χρόνια πριν από τη Γη. Σε μια τέτοια ασθενική ένσταση, δεν μπορεί κανείς παρά να δώσει μια ανάλογη απάντηση: Αυτά τα κατά πολύ παλαιότερα κοσμικά σώματα κατ' αρχάς, όπως είπαμε, προέρχονται από μία και μοναδική ψυχή. Κατά δεύτερον, όσο μεγαλύτερο γίνεται ένα φυτό, τόσο περισσότερο χρόνο χρειάζεται μέχρι να φέρει καρπούς.

Φυτέψτε στη γη ταυτόχρονα ένα σπυρί σιτάρι και ένα βελανίδι, και θα δείτε ποιος σπόρος θα φέρει νωρίτερα τον καρπό του! Ο σπόρος του σιταριού θα αυτοαναπαραχθεί μέσα σε λίγους μήνες, ενώ για το βελανίδι θα χρειαστούν αρκετά χρόνια. Τα εγχυματογενή ζώρια, μπορούν σε ένα λεπτό να βιώσουν μερικές εκατοντάδες γενεές, ενώ ο ελέφαντας εγκυμονεί το μικρό του για δύο χρόνια· μέχρι δε να γίνει ικανός για αναπαραγωγή, απαιτούνται πάνω από είκοσι χρόνια. Αναλογιστείτε λοιπόν τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στα εγχυματογενή και τον ελέφαντα. Πόσες γενεές από εγχυματογενή θα πρέπει να μετρήσει μία γενεά ελεφάντων;

Έχω τη γνώμη λοιπόν ότι αυτό το παράδειγμα είναι αρκετά χειροπιαστό. Έτσι θα κατανοήσετε το γεγονός ότι εάν και ένας αρχέγονος ήλιος είναι μερικά 10^{60} εκατομμύρια γήινα χρόνια παλαιότερος απ' ό,τι η Γη, η οποία με τη σειρά της υπάρχει εδώ και μερικά 10^{30} εκατομμύρια χρόνια, ωστόσο θα ωριμάσει τους καρπούς του κατά το αντίστοιχο μέτρο αργότερα, δεδομένου ότι είναι πολύ μεγαλύτερος από εκείνη. Όσο γι' αυτό το θέμα, σας πληροφορώ ότι έχει υπολογιστεί από Εμένα τον Ίδιο με μεγάλη ακρίβεια. Έχω προβλέψει έτσι ώστε να μπορούν οι καρποί όλων των κοσμικών σωμάτων να φθάσουν στην κατάλληλη ωρίμανση που πρέπει να αποκτήσουν, μέχρι τότε που το κεντρικό σημείο της πνευματικής Δημιουργίας θα έχει εξελιχθεί τόσο πολύ, ώστε να μπορεί να εμφυτεύσει το πνευματικό του ζωτικό πλεόνασμα στους καρπούς των άλλων κοσμικών σωμάτων.

Είναι αλήθεια ότι π.χ. πάνω στο γνωστό σας αρχέγονο κεντρικό ήλιο Ούρκα (Regulus, το κεντρικό άστρο στον αστερισμό του Λέοντα σ.τ.μ.) υπήρχαν ανθρώπινα όντα πριν η Γη σας αποκοπεί από τον Ήλιο της. Εκείνα όμως τα ανθρώπινα όντα έχουν μία εντελώς διαφορετική διάρκεια ζωής απ' ό,τι οι άνθρωποι της Γης. Γιατί όταν ένας άνθρωπος του Ούρκα έχει συμπληρώσει μόλις μία διάρκεια ζωής από δέκα χρόνια Ούρκα, τότε είναι ήδη μεγαλύτερος απ' ό,τι ολόκληρη η Γη. Από αυτό το γεγονός βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι οι πρωτογέννητοι εκείνου του κοσμικού σώματος μπορούν να υπάρχουν μέχρι και σήμερα, καθώς και ότι μερικοί που γεννιούνται σήμερα, θα ζουν για όσο καιρό ακόμη θα υπάρχει η Γη. Απ' όλα αυτά προκύπτει επίσης εύκολα το συμπέρασμα ότι το θέμα του χρόνου ξεπερνιέται με μεγάλη ευκολία, καθώς όλοι οι άγγελοί Μου, συμπεριλαμβανομένου και Εμένα του Ίδιου, έχουμε ήδη περάσει μέσα από το δρόμο της σάρκας. Έτσι μπορούν εδώ και πολύ καιρό, σαν πραγματικά παιδιά Μου, να παίρνουν από το μεγάλο πλεόνασμα της ζωής τους και να το εμφυτεύουν στα παιδιά των άλλων κοσμικών σωμάτων.

Από τα προαναφερθέντα είναι πλέον ολοφάνερο για τον καθένα που έχει φως και πνεύμα, ότι κατά πρώτον η ψυχή είναι διαιρετή, ιδιαίτερα μάλιστα η αρχέγονη ψυχή του πρωτόπλαστου πνεύματος. Και κατά δεύτερο, ότι η Γη είναι το μόνο τμήμα αυτής της αρχέγονης ψυχής το οποίο κατοικείται από αυτό το αρχέγονο πνεύμα.

Στη συνέχεια θα δούμε τον τρόπο με τον οποίο συντελείται η διαίρεση της ψυχής, καθώς και το πώς από τη μία ψυχή αποσπάται διαρκώς ένας αμέτρητος αριθμός καινούργιων ψυχών.

Στην παρουσίαση του ορυκτού και του φυτικού βασιλείου, είδαμε πώς αναδύονται ακατάπαυστα από τη γη αμέτρητα ευφυή συστατικά στοιχεία. Επίσης είδαμε το πώς γίνεται η σύμμιξη και η ενοποίησή τους, σύμφωνα με την τάξη που επιβάλλεται από τη θέληση εκείνων των πνευμάτων που έχουν επιφορτιστεί με ένα τέτοιο έργο. Παραπέρα είδαμε πως οτιδήποτε προβάλλει στη Γη με οποιαδήποτε μορφή, κατά κάποιον τρόπο είναι μέρος της ψυχής του Σατανά. Έτσι όλα αυτά δεν χρειάζεται να επαναληφθούν. Αυτό όμως που θα κάνουμε εδώ είναι μία σπάνια και αξιοσημείωτη προσθήκη. Αυτή η διαίρεση (πράγμα που σίγουρα θα σας φανεί κάπως αινιγματικό), γίνεται με βάση ένα μυστικό νόμο. Ο νόμος αυτός θα μπορούσε κατά κάποιον τρόπο να χαρακτηριστεί σαν θεϊκή πολιτική, βάσει της οποίας ο Σατανάς αναγκάζεται να γίνει ο βασικός πρωτεργάτης της.

Εκείνο που βασικά επιθυμεί ο Σατανάς είναι να απελευθερώσει την ψυχή του με την ίδια του τη δύναμη και να της δώσει την παλαιά της έκταση. Γι' αυτό το λόγο, η ψυχή του που αποτελείται από συμπιεσμένα ειδικά γήινα συστατικά στοιχεία, βρίσκεται σε μία κατάσταση διαρκούς καύσης. Με τη διαρκή καύση επιδιώκει να μετατρέψει τη φαινομενική ύλη σε λεπτή ουσία. Του επιτρέπεται βέβαια να καταβάλλει αυτή την προσπάθεια, αλλά κάτω από το διαρκή περιορισμό της συγκεκριμένης τάξης που πρέπει να ακολουθηθεί. Για την εκπλήρωση των σκοπών αυτής της τάξης, έχει φτιαχτεί ολόκληρος ο οργανισμός της Γης με τέτοιο τρόπο, ώστε το κακό πνεύμα είναι αναγκασμένο να είναι διαρκώς ενεργό, επενδύοντας εκεί μέσα όλη του την επιμονή.

Πραγματικά βρίσκεται σε μία τέτοια κατάσταση παραφροσύνης, που έχει την ψευδαίσθηση ότι με τη δραστηριότητά του κοντεύει να ελευθερώσει σχεδόν ολόκληρη την ψυχή του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο σπρώχνει ασταμάτητα όλα τα ψυχικά συστατικά στοιχεία από το εσωτερικό της Γης προς τα έξω. Μέσα στη φρενίτιδά του όμως, δεν αντιλαμβάνεται ότι αυτά τα συστατικά στοιχεία περισυλλέγονται από τα δυνατά πνεύματα και τακτοποιούνται έτσι ώστε να χρησιμεύουν σαν σώματα σε καινούργιους και ολοκληρωμένους ανθρώπους.

Βέβαια τα συστατικά που έρχονται από εκεί, είναι εντελώς διαβολικής φύσης και κακοήθη ως τον πυρήνα τους. Γι' αυτό πρέπει να ανελιχθούν μέσα από μία τεράστια κλίμακα όντων, ώστε να υποστούν τις ανάλογες ζυμώσεις, μέχρι να καταστούν ικανά για να χρησιμοποιηθούν στη σύσταση μίας ανθρώπινης ψυχής, αποτελώντας ένα τμήμα της.

Το διαβολικό αυτών των συστατικών φαίνεται ξεκάθαρα στη φύση των πολυάριθμων όντων που προηγούνται του ανθρώπου. Παρατηρήστε π.χ. τη δηλητηριώδη φύση σχεδόν όλων των μετάλλων, το δηλητήριο των φυτών ή το δηλητήριο των ζώων, τη φοβερή οργή ιδίως των άγριων θηρίων και την τρομακτική πανουργία των

δηλητηριωδών ερπετών και θα σας γίνει ολοφάνερη η διαβολική κακοήθεια που διέπει αυτά τα όντα. Μια τέτοια κακία εκδηλώνεται ακόμη και στους ανθρώπους, πολλές φορές μάλιστα σε τέτοιο βαθμό, ώστε ανάμεσα σε κάποιους ανθρώπους και τον άρχοντα του σκότους να μην υπάρχει παρά ελάχιστη ή και καθόλου διαφορά.

Αυτή η καθαρά διαβολική κακία υπόκειται σε μία νέα ζύμωση όταν της προστεθεί το ισχυρότατο συστατικό που είναι ο Λόγος του Θεού. Μετά από μία τέτοια ζύμωση, το κακό μετριάζεται καθώς μεταλλάσσεται βαθμιαία σε μία φύση καθαρά ουράνια, πράγμα που όπως καταλαβαίνετε δεν συντελείται αυτοστιγμεί.

Τα συστατικά που σχηματίζουν την ψυχή του ανθρώπου αποκτούν μία καθαρά ουράνια φύση όταν διαπερνούνται από το πνεύμα, παραμένοντας ωστόσο μέσα στο σώμα. Αλλά το σώμα, δηλαδή η σάρκα του ανθρώπου, εξακολουθεί σε όλα της τα μέρη να είναι εγωιστική και κακοήθης, δηλαδή διαβολική ακόμη. Γι' αυτό το λόγο είναι απαραίτητο για τη σάρκα να υποστεί μία σειρά από ταπεινωτικές δοκιμασίες, μέχρις ότου μπορέσει σιγά-σιγά να αποτελέσει ένα ομοιογενές μέρος της πριν από καιρό κεκαθαρμένης ψυχής.

Για να συμβεί αυτό, είναι απαραίτητο να πεθάνει το σώμα, ή πιο σωστά να διαλυθεί σε μικρά μέρη, τα οποία με τη σειρά τους θα γίνουν σκουλήκια, τα οποία επίσης πεθαίνουν ώστε να διαλυθούν σε αμέτρητα εγχυματογενή ζωάρια. Τα εγχυματογενή με τη σειρά τους θα περάσουν μέσα από το βασίλειο των φυτών. Τα φυτά πάλι αποσυντίθενται μέσα από διάφορες διαδικασίες. Μερικά αποσυντίθενται μέσα στη γη, άλλα στη φωτιά και άλλα μέσα στο στομάχι των ζώων και αυτή η διαδικασία συνεχίζεται μέχρι να απελευθερωθεί και το τελευταίο ατομικό σωματίδιο. Η όλη διαδικασία απαιτεί για κάποιους ανθρώπους μερικούς αιώνες. Όμως για κάποιους άλλους, οι οποίοι είναι τόσο ματαιόδοξοι ώστε να αγαπούν τη σάρκα τους, απαιτούνται αρκετές χιλιάδες χρόνια μέχρι να διαλυθεί και να απελευθερωθεί πλήρως και το τελευταίο μέρος του σώματός τους. Βέβαια πάντα μένει ένα μικρό μέρος από το κάθε σώμα που δεν διαλύεται ποτέ και το οποίο συνιστά την καθαρά διαβολική μαγιά. Η μαγιά αυτή θα παραμείνει αδιάλυτη για όλους τους αιώνες, καθώς συνιστά την ουσιαστική ιδιοκτησία του Σατανά, για να του χρησιμεύει σαν ένα μόνιμο σώμα. Οτιδήποτε όμως υπάρχει σ' αυτό σαν ψυχική ουσία, όσο ελάχιστη και εάν είναι, θα του αφαιρεθεί και θα ενσωματωθεί στην καθαυτό ψυχή του ανθρώπου. Κι έτσι σιγά-σιγά θα αναστηθεί ολόκληρη η ψυχή του Σατανά μέσα σε πολλούς ανθρώπους, όπου ο κάθε ένας από αυτούς θα είναι πολύ πιο ολοκληρωμένος απ' ό,τι η πρώην μεγάλη αρχέγονη οντότητα. Προκειμένου η κάθε ψυχή να γίνει καθ' ομοίωση του Θεού, εμφυτεύεται στην κάθε μία ένα νέο πνεύμα από το Θεό. Με αυτό τον τρόπο μπορεί να γίνει ένα εντελώς νέο πλάσμα, το οποίο αναπλάθεται εκ θεμελίων από τη Φωτιά της Θεϊκής Αγάπης και αυτό αποτελεί τη νέα Δημιουργία.

Αλλά η παλαιά Δημιουργία θα βυθιστεί μέσα στην ίδια της τη σκόνη και στη διαρκώς αυξανόμενη αδυναμία της. Και καθώς θα αποσκληρυνθεί, θα αποτελέσει το υπόβαθρο και το υποπόδιο της νέας.

55

(26 Μαρτίου 1847)

Η επιστροφή και η λύτρωση του Σατανά

Εφόσον λοιπόν τα πράγματα έχουν έτσι, τότε κανείς θα μπορούσε να πει ότι η ελπίδα για βελτίωση του πρώτου εκπεσόντος πνεύματος και των βοηθών του φαίνεται πολύ περιορισμένη, αφού το βδελυρότερο μέρος της ψυχής του θα παραμείνει πίσω σαν ακάθαρτο υπόβαθρο όλης της ύλης, αποτελώντας τη βάση μιας νέας Δημιουργίας. Γιατί μέσα σ' αυτή την ακάθαρτη Γη θα παραμείνει φυλακισμένο και το πνεύμα του, εφόσον κανένα πνεύμα δεν μπορεί να εγκαταλείψει την ψυχή του, είτε αυτή είναι ουσία είτε ύλη.

Εδώ συμφωνώ κι Εγώ, ότι όσον αφορά τη βελτίωση και τη λύτρωση αυτού του πνεύματος και των βοηθών του, τα πράγματα είναι όντως δύσκολα! Βέβαια εξακολουθεί να υπάρχει μία σπίθα δυνατότητας, αλλά αυτή η σπίθα είναι τόσο μικρή, ώστε θα ήταν σχεδόν αδύνατο να γίνει ορατή, ακόμη και με ένα ισχυρότατο μικροσκόπιο. Μια τέτοια δυνατότητα θα φανεί μετά από μία κύρια δοκιμασία που θα περάσει αυτό το πνεύμα, όπου θα διαπιστώσει ολοφάνερα ότι του έχει αφαιρεθεί ολόκληρη η ψυχή του και έχει προσχωρήσει στη λαμπρότητα του Θεού. Εκείνο τον καιρό, σε ολόκληρη την απεραντοσύνη δεν θα υπάρχει πια κανένας ήλιος και καμία γη, γιατί όλα τα ορατά σώματα θα έχουν ήδη ελευθερώσει όλους τους κρατούμενους τους κι έτσι δεν θα υπάρχει πουθενά καμία ύλη εκτός από την πνευματική ενός νέου Ουρανού και μίας νέας Γης. Η παλιά Γη θα συρρικνωθεί, όπως συρρικνώνεται ένα μήλο που σαπίζει και που στο τελευταίο στάδιο της σήψης αποξηραίνεται, έχοντας χάσει όλους τους χυμούς του. Αυτό θα είναι όλο κι όλο που θα απομείνει από ολόκληρη την ύλη, δηλαδή η τελευταία ακαθαρσία που θα αποτελείται από πραγματικά σατανικά, εντελώς κακοήθη ψυχικά συστατικά στοιχεία, τα οποία δεν θα εγκαταλειφθούν από το πνεύμα του Σατανά και των υπηρετών του.

Το να σας καθορίσω το πότε ακριβώς θα συμβεί αυτό δεν θα ωφελούσε κανόναν. Γιατί πάνω σ' αυτή τη φυσική Γη δεν πρόκειται κανείς να το βιώσει, ενώ στον Πνευματικό Κόσμο κανένα ολοκληρωμένο πνεύμα δεν θα νοιάζεται για το τι έχει γίνει με τα απορρίμματα. Όπως και σ' αυτό τον κόσμο, μέσα σε ένα εκατομμύριο ανθρώπων δεν θα βρεθεί ούτε ένας ο οποίος θα φοβάται και θα ανησυχεί για το τι απέγιναν τα περιττώματα που εξήλθαν από το σώμα του πριν από τριάντα χρόνια, αν και κείνα τα απορρίμματα θα ήταν κατά πολύ καλύτερα από τα άλλα.

Εκείνο που θα συμβεί είναι το εξής: αυτό το πνεύμα μαζί με το σκληρότατο περίβλημα που αποτελείται από τα απορρίμματά του, θα εκσφενδονιστεί στον αχανή χώρο της απεραντοσύνης και η πτώση του δεν θα έχει τέλος.

Και στο κατώτατο βάθος του βάθους της πτώσης του, θα πέσει στη θάλασσα της οργής. Εκεί θα βυθίζεται ολοένα περισσότερο και θα βρίσκει διαρκώς μεγαλύτερα μαρτύρια, καθώς θα καταποντίζεται όλο και περισσότερο στην αυξανόμενη σφοδρότητα της απύθμενης θάλασσας της οργής, η οποία δεν έχει τέλος.

Αν και αυτή η θάλασσα της οργής είναι το πιο πύρινο πυρ, ωστόσο δεν θα μπορέσει να διαλύσει την κατοικία του' και τότε θα γίνει έτσι όπως είναι γραμμένο: «Όλη η κακία βυθίστηκε στην αιώνια άβυσσο, η οποία την κατάπιε για πάντα και έτσι δεν θα ξαναυπάρξει πουθενά κακία σε ολόκληρη την απεραντοσύνη».

Για όσον καιρό όμως θα εξακολουθεί να υπάρχει η Γη, δίδεται σε κάθε πνεύμα η δυνατότητα να χαράξει το δρόμο της μετάνοιας, της ταπεινότητας και της καλυτέρευσης -ακόμη και στο χειρότερο απ' όλα τα πνεύματα. Μόλις όμως λήξει αυτός ο χρόνος, τότε θα πάψει να υπάρχει και η δυνατότητα της επιστροφής, για πάντα.

Βέβαια αυτό θα πάρει πάρα πολύ χρόνο μέχρι να γίνει, δηλαδή μέχρις ότου απελευθερώσει η Γη όλους τους κρατούμενους της, δεδομένου ότι εξακολουθεί να είναι ένας όγκος σημαντικού μεγέθους. Θα παρέλθουν ακόμη αρκετά εκατομμύρια χρόνια μέχρις ότου η Γη να περάσει την τελευταία της δοκιμασία μέσα στο πυρ του Ήλιου. Οτιδήποτε μπορέσει να διαλυθεί έστω και εκεί, θα μπορέσει να αποκτήσει την ελευθερία του. Οτιδήποτε όμως δεν μπορέσει να διαλυθεί ούτε καν από τη Φωτιά του Ήλιου, οτιδήποτε δεν ρευστοποιηθεί μέσα σ' αυτό το πυρ, θα παραμείνει για πάντα ακαθαρσία, αποτελώντας τη φυλακή του πιο κακοήθους πνεύματος - και αυτός θα είναι ο τελικός και αιώνιος θάνατός του.

Μια και μέχρις εδώ αναφέραμε ορισμένα πράγματα σχετικά με το πιο καταχθόνιο απ' όλα τα πνεύματα, του οποίου η φυλακή βρίσκεται εδώ στη Γη, αν και δεν σας είναι χρήσιμο σε τίποτα, ωστόσο ίσως θα ήταν ενδιαφέρον να μάθετε σε ποιο σημείο του σώματος της Γης βρίσκεται ο καθαυτό χώρος διαμονής του κακοηθέστατου πνεύματος. Το να σας δείξω το ακριβές σημείο της διαμονής του, δεν παρουσιάζει καμία ιδιαίτερη δυσκολία, καθώς δεν χρειάζεται παρά να σας οδηγήσω στο κέντρο της Γης, όπου βρίσκεται η κατοικία του. Αυτό το κέντρο δεν είναι βέβαια η καρδιά, ούτε και κάποιο από τα υπόλοιπα ζωτικά της όργανα. Όλα τα εσωτερικά όργανα αποτελούνται όπως και καθετί άλλο από ψυχές, οι οποίες ωστόσο δέχονται εν μέρει την επίδραση του καταχθόνιου πνεύματος. Όμως αυτές οι ψυχές επηρεάζονται επίσης (και μάλιστα πάντοτε κατά το μεγαλύτερο ποσοστό), από τα καλά πνεύματα, τα οποία κατ' αυτό τον τρόπο μετριάζουν και περιορίζουν την επίδραση του κακού.

Ο τόπος διαμονής του κακού πνεύματος, είναι το πραγματικό σκληρότατο κεντρικό σημείο της Γης. Αυτό το κέντρο δέχεται τη συνολική πίεση από όλα όσα υπάρχουν στη Γη, ώστε να περιορίζεται η δυνατότητα των κινήσεών του σε σημαντικό βαθμό και να μην μπορεί να την καταστρέψει. Γιατί, εάν του άφηνε κανείς έστω και την παραμικρή ελευθερία, σε μια στιγμή θα κατέστρεφε όχι μόνο τη Γη αλλά και ολόκληρο το φυσικό σύμπαν. Η οντότητα αυτή διαθέτει μια απεριγράπτη δύναμη και μπορεί να κρατηθεί μόνο με τα βαρύτερα δυνατά δεσμά, τα οποία μπορούν να σφυρηλατηθούν μονάχα από Εμένα, που είμαι ο Κύριος. Όμως όσο σφιχτά και εάν είναι δεμένος, ωστόσο ποτέ δεν παραλείπει να δηλητηριάζει με την πνοή του τα ευφυή συστατικά που ανέρχονται προς την επιφάνεια της Γης. Η πνοή του έχει αρκετή δύναμη ώστε να εμφυτεύει το θάνατο σε όλα τα ψυχικά συστατικά στοιχεία. Όλα τα πλάσματα της Γης φέρουν μέσα τους το θάνατο. Καθετί το οργανικό μπορεί να καταστραφεί και κάθε μορφή ύλης έχει την ικανότητα να επιφέρει το θάνατο και την καταστροφή. Όλα αυτά προέρχονται από την πνοή της θέλησης του κάκιστου, του οποίου η κακοήθεια είναι τόσο απεριγράπτη, ώστε δεν θα είστε ποτέ σε θέση να σχηματίσετε την παραμικρή ιδέα γι αυτήν. Γιατί έστω και η παραμικρή ιδέα της πραγματικής κακίας αυτού του πνεύματος, θα ήταν τόσο θανατηφόρα, ώστε κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να τη συλλάβει και να παραμείνει ζωντανός. Και εάν Εγώ σας έδινα την παραμικρότερη περιγραφή της πραγματικής κακίας του, τότε θα μένατε νεκροί από την πρώτη στιγμή. Γιατί όλα όσα ακούσατε μέχρι τώρα σχετικά με αυτό το πνεύμα δεν είναι παρά μία απόμακρη, αχνή σκιά της πραγματικής εικόνας του, η οποία καλύπτεται χάρη στην ευσπλαχνία Μου. Ωστόσο είναι αρκετά για να μάθετε εκείνα που πρέπει να γνωρίζετε.

Μία στενότερη γνωριμία με αυτό το όν θα ήταν καταστροφική. Την αδυσώπητη ασπλαχνία και την αποτρόπαιη, φρικτή κακία της οντότητάς του μπορείτε να την παρατηρήσετε σε ορισμένα φαινόμενα που συμβαίνουν στην επιφάνεια της Γης, τα οποία ωστόσο δεν αποτελούν παρά αμυδρή σκιαγραφία της πραγματικής κακίας του. Παρατηρήστε π.χ. τα ισχυρά δηλητηριώδη φυτά των τροπικών χωρών, τα οποία δεν μπορεί κανείς να τα πλησιάσει για να τα καταστρέψει. Γιατί όποιος θα πλησίαζε ένα τέτοιο δέντρο ή φυτό, έστω για λίγες ώρες, θα έβρισκε το σίγουρο θάνατο.

Και όμως, ένα τέτοιο φυτό δεν εμπεριέχει παρά ένα απειροελάχιστο ευφύες συστατικό στοιχείο, το οποίο προέρχεται από το εγγύς περιβάλλον του χώρου διαμονής του κακού πνεύματος και το οποίο, ανερχόμενο στην επιφάνεια της Γης, εισέρχεται στην τάξη ενός τέτοιου δένδρου. Με την παρατήρηση ενός τέτοιου φυτού, το οποίο εκτός από τον ίδιο του τον εαυτό δεν ανέχεται κανένα άλλο είδος ζωής, μπορεί ο καθένας να βγάλει ένα αμυδρό και συγκαλυμμένο συμπέρασμα για την πραγματική κακία του Σατανά.

Σχετικά μ' αυτό το θέμα θα ήταν επίσης πολύ διδακτική και η παρατήρηση μιας τίγρης. Αυτό το ζώο δεν διαθέτει παρά ένα υπεραπειροελάχιστο συστατικό στοιχείο από τη σφαίρα των ψυχικών συστατικών του τόπου διαμονής του κάκιστου πνεύματος. Εν τούτοις, ένα τέτοιο στοιχείο αρκεί για να το μετατρέψει στο πιο αιμοσταγές τετράποδο. Γιατί αυτό το ζώο είναι πονηρό, δεν νιώθει φόβο και δεν δείχνει οίκτο για κανέναν που θα βρεθεί στο δρόμο του.

Παρόμοια λειτουργούν επίσης τα φίδια, τα οποία όταν πεινούν επιτίθενται σε οτιδήποτε βρεθεί μπροστά τους. Ακόμη και μια πέτρα που πέφτει από ψηλά, δεν έχει επιείκεια για τίποτα και κανέναν. Με τυφλή, θανατηφόρα οργή μετατρέπει σε συντρίμια ό,τι συναντήσει στο πέρασμά της. Από κάτι τέτοια παραδείγματα διαφαίνεται μια ελάχιστη ιδέα της ανελέητης οργής του πιο καταθόνιου από όλα τα πνεύματα.

Λόγω της βλαβερότητας του τόπου της διαμονής του, δεν θέλω να σας τον περιγράψω περισσότερο. Αρκεί να γνωρίζετε το πού, πώς και το γιατί. Έτσι στη συνέχεια αντί να κάνουμε μία στενότερη γνωριμία με αυτό το πνεύμα, ας στραφούμε καλύτερα σε μερικά σημαντικά και χρήσιμα πράγματα αυτής της σφαίρας.

56

(27 Μαρτίου 1847)

Η οντότητα και τα ονόματα του Σατανά

Σίγουρα θα σας έχει τύχει ν' ακούσετε ή να διαβάσετε για το Σατανά πως είναι γνωστός με διάφορα ονόματα. Όπως επίσης θα έχετε συναντήσει παράλληλα με αυτόν να γίνεται αναφορά σε ένα σωρό ομοϊδέατες του, οι οποίοι αποκαλούνται «διάβολοι». Μ' αυτή την ευκαιρία θέλω να σας δώσω μία ακριβή εξήγηση για το πώς το κάκιστο πνεύμα απέκτησε τις διάφορες επωνυμίες του, καθώς και ποιοι είναι ουσιαστικά οι διάβολοι.

«Σάτανα», «Σατανάς», «Λεβιάθαν», «Βελζεβούλ», «Γωγ», «Μαγώγ», «Όφης», «Δράκος», «το θηρίο της αβύσσου», «Εωσφόρος» κ.ά., είναι ονόματα που αναφέρονται σ' αυτόν, χαρακτηρίζοντάς τον ποικιλοτρόπως. Το αρχικό και ουσιαστικό όνομα που απέδιδε την ιδιότητά του ήταν «Εωσφόρος» ή «ο φέρων το φως». Η «Σάτανα» ήταν κατά κάποιον τρόπο ο αντίθετος πόλος απέναντι στη Θεότητα. Σαν Σάτανα, αυτή η οντότητα ήταν τοποθετημένη απέναντι στο Θεό όπως η γυναίκα απέναντι στον άνδρα. Η Θεότητα θα εμφύτευε μέσα στην οντότητά της τις απειράριθμες αιώνιες Ιδέες Της, προκειμένου να ωριμάσουν μέσα στο συγκεντρωμένο φως της. Μέσα από αυτή τη διαδικασία θα προέκυπτε από το φως αυτής της οντότητας μία οντογονία απόλυτης καθαρότητας. Σαν αποτέλεσμα, ολόκληρη η απεραιτοσύνη θα αποκτούσε αέναα όλο

και περισσότερους κατοίκους, που θα προέρχονταν από αυτό ακριβώς το φως. Γιατί στην απεραντοσύνη του χώρου, υπάρχει αρκετός χώρος για άπειρες οντότητες και όλες οι αιωνιότητες του χρόνου δεν θα έφταναν ποτέ να γεμίσουν το χώρο έτσι ώστε να υπάρξει συνωστισμός.

Αλλά όπως γνωρίζετε, επειδή εκείνο το πνεύμα είχε έναν τόσο απέραντα υψηλό προορισμό, δηλαδή να είναι ένας δεύτερος Θεός δίπλα σε Εμένα, έπρεπε να περάσει μία δοκιμασία της ελευθερίας της θέλησής του που να είναι αντίστοιχη με τον προορισμό του. Όπως γνωρίζετε, απέτυχε στη δοκιμασία, γιατί θέλησε να ανυψωθεί πάνω από τη Θεότητα και να την υποτάξει.

Ο πόλεμος για την πρωτοκαθεδρία λοιπόν, ήταν η πρώτη εξέγερση αυτού του πνεύματος εναντίον της Θεότητας. Επειδή όμως δεν κατάφερε να πείσει τη Θεότητα να του παραδώσει τα πρωτεία και να υποταχθεί πλήρως σε αυτό, άναψε ο θυμός του και θέλησε να την καταστρέψει. Και σίγουρα δεν του έλειπε η δύναμη για να επιτύχει το σκοπό του, εάν η Θεότητα, χάρη στην αιώνια Σοφία Της, δεν είχε φροντίσει την κατάλληλη στιγμή να φυλακίσει όλα τα τμήματα αυτού του στασιαστή. Βέβαια ακούγεται κάπως αινιγματικό ότι δηλαδή σε αυτό το πνεύμα ενυπήρχε μια τέτοια δύναμη, που να μπορεί να αντιμαχηθεί με επιτυχία την αιώνια Θεότητα, ώσπου Αυτή να υποχρεωθεί να υποχωρήσει μπροστά στη δύναμή του και τελικά να γίνει δέσμια υπό την πλήρη κυριαρχία του. Αυτό θα σήμαινε να παραμείνει άπραγη για όλες τις αιωνιότητες, πράγμα που ισοδυναμεί με την καταστροφή της Θεότητας. Η όλη υπόθεση θα γίνει πιο κατανοητή εάν λάβει κανείς υπόψη του ότι η Θεότητα έθεσε κατά κάποιο τρόπο μέσα σε αυτό το πνεύμα ένα τέλειο δεύτερο Εγώ, το οποίο, αν και δημιουργημένο μέσα στο χρόνο, ωστόσο είχε τεθεί σε όλους τους χώρους της απειροσύνης σαν ισοδύναμο της Θεότητας.

Αυτό το πνεύμα, στο οποίο η Θεότητα είχε συγκεντρώσει το φως Της, είχε εξαπλωθεί σε ολόκληρη την απεραντοσύνη όπως και η Ίδια η Θεότητα. Ως εκ τούτου θα είχε αντίστροφα τη δυνατότητα να παγιδεύσει τη Θεότητα, καθιστώντας την ανενεργή. Μόνο που με τις εγωμανείς του σκέψεις αφυπνίστηκε μέσα του η ματαιοδοξία και η αυταρέσκεια για το ίδιο του το φως, για το απέραντο μεγαλείο και τη δύναμή του. Μέσα σε μια τέτοια κατάσταση εγωπάθειας και αυταρέσκειας, ξέχασε την παλαιά Αιώνια Θεότητα, και πήρε φωτιά, συνεπαρμένος από τη ματαιοδοξία του. Αυτή η στάση επέφερε μια αποσκλήρυνση και ακινητοποίηση της οντότητάς του.

Τότε η Θεότητα την έπιασε σε όλα της τα μέρη και της αφαίρεσε όλα τα συστατικά της όντα. Από αυτά έφτιαξε κοσμικά σώματα διάσπαρτα σε ολόκληρη την απεραντοσύνη. Στη συνέχεια, περιέβαλε το πνεύμα αυτής της μεγάλης οντογόνου ψυχής με τα ισχυρότερα δυνατά δεσμά και το εξόρισε στα βάθη της ύλης.

Σ' αυτή την κατάσταση αυτό το πνεύμα δεν ονομάζεται πια «Σάτανα» αλλά «Σατανάς», επειδή κατά κάποιο τρόπο από μόνο του απέκλεισε τον εαυτό του από την αιώνια Θεία Τάξη. Το όνομα αυτό σημαίνει: ίδιος πόλος με τη Θεότητα. Όπως γνωρίζετε όμως, οι ίδιοι πόλοι ποτέ δεν έλκονται, αλλά πάντοτε απωθούν ο ένας τον άλλο. Στην όμοια λοιπόν πολικότητα και στην αναγκαστική απώθηση που δημιουργείται βρίσκεται η αιτία που αυτό το ον είναι ως προς τα πάντα το πλέον απομακρυσμένο και αντίθετο στη Θεότητα. Η απομάκρυνσή του είναι η αιτία για την ακατονόμαστη κακία του. Έτσι λοιπόν γνωρίζετε γιατί μεταξύ άλλων τιτλοφορείται και με το όνομα «Σατανάς».

Με την έκφραση «Λεβιάθαν», έγινε απλά μία προσπάθεια να χαρακτηριστεί η δύναμη και η εξουσία του, γι' αυτό του δόθηκε το όνομα ενός θαλάσσιου τέρατος που ζούσε κάποτε στη Γη. Αυτό το θαλάσσιο τέρας ήταν το πιο μεγάλο, το πιο δυνατό, καθώς και το πιο ακατάβλητο ζώο που έβγαλε ποτέ η Γη. Το μέγεθος του ήταν όσο μία ολόκληρη χώρα και η όψη του ήταν σαν ενός γιγαντιαίου δράκου. Είχε μία τέτοια δύναμη, ώστε στα σπλάχνα του μπορούσε να αντέχει μία δυνατή φωτιά, χωρίς να του προκαλεί οποιαδήποτε βλάβη, ακόμη και όταν η φωτιά αυτή ξεχυνόταν από το φάρυγγα και τα ρουθούνια του πετώντας φλόγες με μία τρομακτική ορμή. Γι' αυτό το λόγο το πνεύμα της κακίας πολλές φορές ονομαζόταν επίσης «δράκος της φωτιάς» ή «δράκος της αβύσσου». Αυτό λοιπόν το απογυμνωμένο πνεύμα (όπου απογυμνωμένο σημαίνει ότι έχει απογυμνωθεί από ολόκληρη την ψυχή του, ώστε να αποτελείται μόνον από το πνεύμα του, το οποίο βέβαια είναι δεμένο με πολύ βαριά δεσμά), πολλές φορές έδειξε ότι ήταν διατεθειμένο να καλυτερεύσει, εάν θα του επιτρεπόταν το ένα ή το άλλο πράγμα. Θα μπορούσε μάλιστα να το είχε πετύχει, γιατί είχε αποδεσμευτεί όσο περισσότερο ήταν δυνατό από τα κακοήθη ψυχικά συστατικά του. Κάποτε λοιπόν αυτό το απογυμνωμένο πνεύμα ζήτησε να του επιτραπεί για ένα διάστημα να λατρεύεται σαν Θεός και ότι μόλις θα διαπίστωνε ότι αυτή η λατρεία δεν τον ενδιαφέρει πια, τότε θα μετεστρέφετο ολοκληρωτικά και θα γινόταν ένα καθαρό πνεύμα. Το αίτημά του ικανοποιήθηκε και ολόκληρος ο κόσμος της ειδωλολατρίας, ο οποίος είναι σχεδόν τόσο παλιός όσο και η ανθρωπότητα, μαρτυρεί γι' αυτό το γεγονός. Γι' αυτό και ο Κύριος κατ' αρχήν επέλεξε σαν δικό Του, μόνον ένα μικρό λαό. Όλοι οι υπόλοιποι, βέβαια χωρίς καταναγκασμό της ελευθερίας τους, μπορούσαν να ακολουθούν τις επιθυμίες αυτού του πνεύματος ατιμωρητί, όπως συμβαίνει με τα ζώα.

Από τούτο το γεγονός στη συνέχεια προήλθαν οι διάφορες ονομασίες εκείνου του όντος που λατρευόταν σαν Θεός.

Ωστόσο δεν ικανοποιήθηκε με όλα αυτά και αντί να ακολουθήσει το δρόμο της υπεσχημένης βελτίωσης, αντίθετα, επιχειρούσε όλο μεγαλύτερες επεμβάσεις ενάντια στη Θεϊκή Τάξη. Σαν αποτέλεσμα οδηγήθηκε σε μία πιο αυστηρή φυλάκιση. Επειδή

όμως σε όλο εκείνο το διάστημα εκπαίδευσε μέσα από το ανθρώπινο είδος ένα μεγάλο αριθμό από ομοϊδεάτες του, γι' αυτό στη συνέχεια ενεργούσε μέσα από τους αγγέλους του. Γιατί ένας διάβολος δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα πνεύμα που έχει εκπαιδευτεί και μεγαλώσει στο σχολείο του Σατανά.

Αυτό το πράγμα δεν πρέπει να εννοηθεί με την έννοια ότι εκείνα τα πνεύματα όντως επισκέφθηκαν ένα ιδιαίτερο σχολείο του Σατανά, αλλά κατέληξαν να γίνουν έτσι από μόνα τους, σαν συνέπεια των συστατικών στοιχείων που από μόνα τους προσέλαβαν από το περιβάλλον αυτού του πνεύματος. Επειδή δε υπάρχει μέσα τους μεγάλη κακία, ονομάζονται «διάβολοι», που σημαίνει «μαθητές του Σατανά». Εν τούτοις διαφέρουν πάρα πολύ από κείνον, γιατί σ' αυτούς το ομοιογενές προς το Σατανά είναι μονάχα η ψυχή τους, ενώ το πνεύμα τους, αν και απόλυτα φυλακισμένο, είναι ωστόσο αγνό. Αντίθετα, στην περίπτωση του Σατανά, το κατ' εξοχήν κακό είναι το πνεύμα του. Γι' αυτό και στην εξέλιξη μπορεί να συμβεί και σίγουρα θα γίνει, ότι όλοι οι διάβολοι θα σωθούν προτού ο Σατανάς αναγκαστεί να ξεκινήσει μέσα του το μεγάλο ταξίδι προς την αιώνια πτώση του.

Τώρα λοιπόν γνωρίζετε ποιας φύσης είναι ουσιαστικά ο Σατανάς και οι διάβολοι. Έτσι στη συνέχεια, για να διαφωτισθεί καλύτερα αυτό το θέμα, ακολουθούν μερικές αξιοσημείωτες παρατηρήσεις.

(29 Μαρτίου 1847)

Η σημαντικότητα της γνώσης του κακού

Σίγουρα γνωρίζω καλύτερα από κάθε άλλον, ότι τέτοιες διηγήσεις περί διαβόλων σε ορισμένους θα προξενήσουν δυσαρέσκεια. Επίσης γνωρίζω ότι κάποιοι μέσα σε όλα αυτά θα σκοντάψουν πάνω σε ορισμένες φαινομενικές αντιθέσεις, αυτό όμως δεν αλλάζει την αλήθεια. Όποιος κάθεται, είναι σε καλύτερη θέση από κείνον που στέκεται, ένα μαλακό κρεβάτι είναι καλύτερο απ' ό,τι μία πέτρα για μαξιλάρι. Γι' αυτό όποιος κάθεται και όποιος είναι ξαπλωμένος στο μαλακό του το κρεβάτι, ας παραμείνει εκεί που είναι, αφού του αρέσει έτσι. Εμείς όμως δεν θέλουμε να καθόμαστε, ούτε να είμαστε ξαπλωμένοι και ακόμη λιγότερο θέλουμε να στεκόμαστε στο ίδιο σημείο. Αυτό που θέλουμε είναι να προχωρήσουμε, και μάλιστα προς τα εμπρός και όχι προς τα πίσω. Γι' αυτό ας μη μας ενοχλεί εάν μαθαίνουμε κάποια πράγματα, τα οποία μπορεί να χαλούν κάπως τη διάθεση, αλλά λειτουργούν θεραπευτικά για το πνεύμα. Σκεφτείτε όμως ότι εάν είναι ήδη πολύ δύσκολο να παλέψει κανείς με έναν εχθρό τον οποίο βλέπει και γνωρίζει, πόσο μάλλον δυσκολότερο θα είναι να αντιπαλέψει έναν εχθρό τον οποίο ούτε βλέπει, ούτε γνωρίζει! Γι' αυτό λοιπόν είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζει κανείς τον εχθρό του, για

να γνωρίζει τι πρέπει να κάνει, προκειμένου να αντιμετωπίσει τον επικείμενο αγώνα με επιτυχία.

Εάν λιχνισθεί ο σπόρος από το άχυρο και μαζευτεί στην αποθήκη, τότε και να καεί το άχυρο, δεν πρόκειται να βλάψει σε τίποτα το σιτάρι, ούτε τις αποθήκες. Έτσι, εάν κανείς απέκτησε τη Χάρη Μου, τότε φυλάγεται στις καλύτερες δυνατές αποθήκες σαν ζωντανός πνευματικός σιταρόσπορος. Έστω και εάν το άχυρο του σώματός του υποστεί ορισμένα κτυπήματα από τη μεριά του Σατανά, αυτό δεν πρόκειται να βλάψει σε τίποτα το πνεύμα του.

Ότι δεν είναι ευχάριστο πράγμα ούτε για τον παραλήπτη, ούτε για το Δότη του Λόγου η περιγραφή σατανικών καταστάσεων και δράσεων μπροστά στα μάτια των ζωντανών, αυτό δεν χρειάζεται περαιτέρω συζήτηση. Ωστόσο ο καλός φαρμακοποιός δεν αρκεί να είναι επιτήδειος μόνο με τις ζωογόνες ουσίες αλλά και με τα διάφορα δηλητήρια, αλλιώς δεν θα μπορέσει να κάνει καλά τη δουλειά του. Γι' αυτό λοιπόν για την αιώνια ζωή του πνεύματος είναι πολύ σημαντική η εκ θεμελίων γνώση, τόσο του Ουρανού, όσο και της κόλασης.

Πέστε Μου όμως, ποιος από σας θα ήταν τόσο ανόητος ώστε να προσλάβει μία πλύστρα για τα καθαρά του ρούχα; Την πλύστρα την μισθώνει κανείς για τα ακάθαρτα, τα οποία πρέπει να καθαρισθούν σύμφωνα με την τάξη.

Έτσι και οι άγγελοι, όπως επίσης οι άνθρωποι, δεν είναι εδώ για να καθαρίσουν τους Ουρανούς, αλλά μόνον αυτό που ανέκαθεν ήταν ακάθαρτο. Επομένως η ακριβής γνώση της ακαθαρσίας είναι πολύ πιο χρήσιμη απ' ό,τι η γνώση του χώρου, που ο ίδιος είναι αυτή καθαυτή η καθαρότητα. Γιατί μόνον ο ακάθαρτος χώρος χρειάζεται εργασία. Εάν καθαρίσει μια φορά, τότε ο Ουρανός έρχεται από μόνος του. Φανταστείτε πόσο ανόητη θα ήταν η διδασκαλία που θα θέσπιζε σε μία ανθρώπινη κοινωνία μία εντολή, σύμφωνα με την οποία θα έπρεπε να εξαίρουν οτιδήποτε σε αυτούς είναι καλό και να το εγκωμιάζουν υπέρμετρα, ενώ αντίθετα δεν θα έπρεπε ποτέ κανείς να σκέφτεται ούτε να κατακρίνει το κακό. Το καλό δεν έχει ανάγκη να το εξαιρεί κανείς ούτε να το εγκωμιάζει, γιατί από μόνο του ανυψώνεται και από μόνο του επαινείται. Εκείνο όμως που θα ήταν πολύ χρήσιμο, είναι ο κάθε άνθρωπος να βρίσκεται σε ένα διαρκές κυνήγι ενάντια στις κακές του σκέψεις, επιθυμίες και έργα, θηρεύοντάς τα σαν άγρια θηρία μέσα στο δάσος των ανομιών αυτού του κόσμου, προκειμένου να εκπληρωθεί μέσα του αυτό που είναι γραμμένο: «Και όταν θα έχετε επιτελέσει τα πάντα, τότε να αναγνωρίζετε ότι δεν είσαστε παρά άχρηστοι δούλοι!»

Επίσης είναι πραγματικά πολύ πιο ωφέλιμο να λέει κανείς: «Κύριε, ελέησε και ευσπλαχνίσου με τον αμαρτωλό!» από ότι: «Κύριε, σ' ευχαριστώ που δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι, δηλαδή όπως οι τελώνες και οι διάφοροι άλλοι αμαρτωλοί». Γιατί αλλιώς μοιάζει κανείς με έναν υπερόπτη Φαρισαίο ή τον ιδιαίτερα ανόητο

προσκυνητή μιας ιερής εικόνας, ο οποίος κάνει το σταυρό του τόσο μπρος στο διάβολο, όσο και εμπρός στον Εσταυρωμένο.

Σκεφτείτε και κρίνετε από μόνοι σας τι από τα δύο είναι πιο χρήσιμο: να γνωρίζεις καλά το έδαφος πάνω στο οποίο βαδίζεις, ή τον ουράνιο Θόλο πάνω στον οποίο σίγουρα κανείς δεν σκόνταψε και από τον οποίο ποτέ κανείς δεν απέκτησε την παραμικρή μελανιά. Το έδαφος είναι ο φορέας, συνεπώς είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε πόσο σταθερό είναι, ή μήπως έχει χαράδρες μέσα στις οποίες μπορεί κανείς να πέσει και εάν υπάρχουν, πώς μπορούν να αποφευχθούν. Σε τι θα ωφελούσε εάν κανείς είχε μπροστά του ολόκληρο τον Ουρανό αποκαλυμμένο σαν ένα ανοικτό λεξικό, όμως θα σκόνταφτε αμέσως στην επόμενη πέτρα και θα έπεφτε φαρδύς-πλατύς κάτω μαζί με ολόκληρο τον ουρανό του;

Βέβαια είναι πολύ πιο ευχάριστο, απολαυστικό και εποικοδομητικό να θωρεί κανείς με τα μάτια του τον Ουρανό, από ό,τι τη Γη η οποία είναι γεμάτη ακαθαρσίες. Αλλά εάν κανείς θέσπιζε υπέρτατο νόμο της ζωής του να στρέφει διαρκώς το βλέμμα του προς τον έναστρο ουρανό και κάνοντάς το αυτό, έπεφτε μέσα σ' ένα βούρκο με βρωμόνερα, τότε το ερώτημα είναι, εάν στη συνέχεια θα έπλενε με καθαρό νερό τα ρούχα που φορά, εδώ στη Γη ή επάνω στον έναστρο ουρανό; Πιστεύω λοιπόν ότι σ' αυτή την περίπτωση δεν θα μπορούν να του φανούν χρήσιμα ούτε τα δώδεκα ζωδιακά σημεία, ούτε ο Ορίωνας ή η Κασσιέπεια, ούτε ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης, αλλά μόνο το καθαρό νερό. Ή εάν το λέρωμα είναι απλά επιφανειακό, χρειάζεται μία βούρτσα, ένα απλό εργαλείο δηλαδή από ξύλο και γουρουνότριχες, που ναι μεν προέρχονται από ένα από τα πιο ακάθαρτα ζώα, αλλά για τον καθαρισμό ενός λερωμένου ρούχου είναι πολύ πιο ενδεδειγμένο απ' ό,τι ο Ορίωνας, η Κασσιέπεια, ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης.

Όπως σας είπα και προηγουμένως, σαφώς δεν είναι ευχάριστο να κάνει κανείς την οποιαδήποτε γνωριμία με την κόλαση, το Σατανά και τους διαβόλους. Εάν όμως κάποιος είναι υποχρεωμένος να επιβιώσει για ένα διάστημα μέσα στο χώρο της κυριαρχίας ακριβώς αυτών των κυρίων προκειμένου να γνωρίσει όσο καλύτερα γίνεται το χώρο της νέας του απασχόλησης, μαζί με τους αφέντες αυτού του χώρου, τότε σίγουρα θα ήταν απερίγραπτη ανοησία να κάνει κανείς το σταυρό του έχοντας την πλάνη ότι μ' αυτό και μόνο θα προστατευθεί όπως η κάμπια από το κουκούλι της. Αντίθετα, θα πρέπει κανείς να υπερδεκαπλασιάσει την προσοχή του, ώστε να μην ξεφύγει από την παρατηρητικότητα του καμία ιδιότητα αυτού του χώρου.

Όποιος επιθυμεί να αποφύγει το κακό, πρέπει να το γνωρίσει πρώτα, γιατί αλλιώς παραμένει στο επίπεδο ενός παιδιού, το οποίο ακόμη δεν μπορεί να ξεχωρίσει το ψωμί από την κοπριά και το ψάρι από το φίδι, βάζοντάς τα αδιάκριτα στο στόμα του εάν αισθανθεί πείνα.

Η αιτία για το φόβο που έχετε γι' αυτά τα πράγματα έχει τη βάση του, γιατί παλαιότερα, τόσο για τον Ουρανό και ακόμη περισσότερο για την κόλαση, δεν είχατε άλλη εικόνα από εκείνη που σας μεταδόθηκε από ανθρώπους όπως ο Άγιος Ιγνάτιος Λοιόλα. Οι διδασκαλίες αυτών των σοφών (που δεν προέρχονται βέβαια από την Ανατολή, αλλά πολύ περισσότερο από τη Δύση), στη συνέχεια σας μεταδόθηκαν από τους εκάστοτε ιεροκήρυκες, εν στολή και μη. Για να κάνουν τα κηρύγματά τους πιο εντυπωσιακά, ρομαντικά και ενδιαφέροντα, ώστε να συγκλονίσουν το συνήθως απαθές εκκλησιαστικό κοινό, έπρεπε να στείλουν τους φτωχούς εκκλησιαζόμενους τουλάχιστον τριάντα φορές στην κόλαση κάθε φορά με τα αναθέματά τους. Τη δε κόλαση, μαζί με τους ιθαγενείς κατοίκους της, την περιέγραφαν τόσο παραστατικά και καυτά, που ένα τέτοιο κήρυγμα θα έλιωνε και τους πάγους της Ανταρκτικής, αν έφθανε μέχρι εκεί η αγιοσύνη τους. Ένα τέτοιο κήρυγμα μπρος στο οποίο ακόμη και ο Σατανάς νιώθει σεβασμό, όταν εντυπώνεται σε ένα απλοϊκό μυαλό, σίγουρα προκαλεί τα πιο παράδοξα αποτελέσματα.

Το καλύτερο στην όλη υπόθεση είναι το γεγονός ότι όταν η ίδια η υπόθεση στερείται παντελώς βάσης, τότε δεν μπορεί να βρει έδαφος να στηριχθεί. Έτσι το σύνηθες φαινόμενο είναι ότι από ένα ακροατήριο πεντακοσίων ανθρώπων που παρακολουθούν ένα τέτοιο βροντώδες κήρυγμα, τουλάχιστον οι διακόσιοι κοιμούνται βαθιά, άλλοι διακόσιοι δεν προσέχουν το κήρυγμα έτσι κι αλλιώς, και οι υπόλοιποι εκατό το μόνο που θυμούνται είναι το Αμήν. Όλα αυτά οφείλονται στο πνεύμα που διέπει ένα τέτοιο κήρυγμα, γι' αυτό λοιπόν είναι καλό να γνωρίζει κανείς το κακό ως τη βάση του, ώστε να μπορεί να το αναγνωρίζει όταν τον προσεγγίζει. Και για την εκπλήρωση αυτού του σκοπού, θα σας δοθούν ακόμη αρκετές ενδιαφέρουσες διευκρινίσεις σχετικά. Έτσι μετά από αυτή την εισαγωγή, δεν χρειάζεται να αισθανόσαστε πια απολύτως κανένα φόβο.

(30 Μαρτίου 1847)

Φαντάσματα και δαιμονισμός

Από τότε που υπάρχει γραπτός λόγος, έχουν καταγραφεί διάφορες αξιοσημείωτες περιπτώσεις δαιμονισμού, οι οποίες συνέβησαν στη σφαίρα και στην κατάσταση στην οποία βρίσκεστε. Γνωρίζετε όμως κατά βάθος πού οφείλεται ο δαιμονισμός και κάτω από ποιες συνθήκες συμβαίνει; Η περαιτέρω θεωρητικολογία είναι περιττή, γιατί ήδη έχετε ακούσει πολλές σχετικές διδασκαλίες, όμως η δραματοποίηση μιας τέτοιας περίπτωσης θα βοηθούσε τον καθένα να αποκτήσει τη σωστή αντίληψη επί του θέματος. Ας αφήσουμε λοιπόν να εξελιχτεί μπροστά στα μάτια μας μια τέτοια περίπτωση.

Ο Σατανάς, ο οποίος ήδη αριθμεί έναν πολύ μεγάλο αριθμό οπαδών, κατά καιρούς στέλνει τους βοηθούς του ανάμεσα στο ανθρώπινο γένος, με την αποστολή να κυνηγήσουν και να πιάσουν οτιδήποτε είναι δυνατόν να θηρευτεί. Τους δίνει την εντολή να χρησιμοποιήσουν γι' αυτό το σκοπό οποιοδήποτε μέσον με το οποίο θα ήταν δυνατόν να κερδηθεί μία ψυχή για το στρατόπεδο του άρχοντα κάθε κακίας, ψέματος και απάτης. Οι υποτακτικοί του, έχοντας λάβει μία τέτοια εντολή, προσπαθούν να ανέλθουν στην επιφάνεια της Γης λαθραία και με οποιονδήποτε τρόπο, καλύπτοντας τις προθέσεις τους όσο καλύτερα γίνεται, ώστε να μη γίνουν αντιληπτοί από κάποιο καλύτερο πνεύμα που πιθανώς να συναντήσουν στο δρόμο τους. Εάν ρωτηθούν για τους σκοπούς τους, δίνουν συνήθως μία κατά κανόνα αποδεκτή απάντηση, εκλιπαρώντας ταυτόχρονα τους φύλακες να τους επιτραπεί η άνοδος. Ζητούν να αποκτήσουν περισσότερες εμπειρίες καθώς και την κατάλληλη ευκαιρία να επανρθώσουν παλαιότερα κακά και να βελτιωθούν, ώστε σιγά-σιγά να προσχωρήσουν στο αληθινό φως της ύπαρξης.

Στο βασίλειο των πνευμάτων, τόσο των καλών, όσο και των κακών, δεν υπάρχει τίποτα που να χαίρει μεγαλύτερου σεβασμού απ' ό,τι η ελεύθερη θέληση, εφόσον δεν σχεδιάζεται κάτι το υπερβολικά κακό. Γι' αυτό λοιπόν τους παρέχεται αυτή η ευκαιρία, αλλά κάτω από στενή και αόρατη παρακολούθηση, ώστε «εν καιρώ» να μην μπορούν να ισχυριστούν ότι: «Εμείς όμως θέλουμε να χαράξουμε το δρόμο προς την καλύτερευση, αλλά δεν μας δόθηκε η δυνατότητα!».

Επειδή όμως τους παρέχεται αυτή η άδεια, καθώς και αρκετές ευκαιρίες τις οποίες στο σύνολό τους συνήθως τις εκμεταλλεύονται για το κακό, στη συνέχεια δεν έχουν τι να αντιτάξουν όταν αναγκάζονται να επιστρέφουν σε μία κατάσταση η οποία είναι κατά πολύ χειρότερη απ' ό,τι η προηγούμενη.

Πώς συμπεριφέρεται λοιπόν αυτός ο συρφετός μόλις ανέλθει στην επιφάνεια της Γης; Πραγματικά μεταχειρίζονται κάθε μέσον, προκειμένου να υλοποιήσουν το σκοπό τους για την αυλή του Σατανά. Μερικοί από αυτούς, οι οποίοι συνήθως προέρχονται από ανθρώπους που κατά την επίγεια ζωή τους ήταν υπεροπτικοί και πλούσιοι άρχοντες, κατευθύνονται στα παλαιό τους, εν μέρει ακόμη διατηρημένα αρχοντικά, και τα στοιχειώνουν. Έτσι προσπαθούν να τραβήξουν την προσοχή των ανθρώπων στους θησαυρούς που υποτίθεται ότι είναι θαμμένοι σε κάποιο σημείο. Τυχαίνει λοιπόν ορισμένοι ανόητοι άνθρωποι να ανταποκριθούν στις προτροπές τους. Τότε προσπαθούν συνήθως να δεσμεύσουν το κακό στοιχειωμένο πνεύμα, χρησιμοποιώντας διάφορα εργαλεία, μαγικά σημεία, ξόρκια κ.λπ., για να τους δείξει το μέρος όπου είναι θαμμένος ο θησαυρός, καθώς το πώς και πότε θα μπορούσαν να τον ξεθάψουν.

Όταν λοιπόν ένας τέτοιος ραδιούργος κάτοικος ενός παλιού αρχοντικού αντιληφθεί ότι οι ανόητοι άνθρωποι προσελκύονται από τις απάτες του, τότε συνήθως ανταποκρίνεται στους εξορκισμούς τους. Τους δείχνει λοιπόν κάποιο μέρος όπου υποτίθεται ότι υπάρχει ένας κρυμμένος θησαυρός. Οι αφελείς άνθρωποι αρχίζουν να σκάβουν, συνήθως χωρίς να βρίσκουν τίποτα. Ακόμη και μετά από μία τέτοια αποτυχία, δεν καταλαβαίνουν ότι εξαπατήθηκαν, αλλά συνεχίζουν την αναζήτησή τους με αυξημένο μάλιστα ζήλο. Με μία τέτοια ευκαιρία, ο απόστολος της κόλασης συνήθως επιλέγει ένα θύμα, το αρπάζει σαν αρπακτικό θηρίο και εισέρχεται στη σάρκα του με οποιονδήποτε τρόπο του προσφέρεται. Κάτι τέτοιο πραγματοποιείται ευκολότερα μέσω της τροφής και του ποτού, ιδιαίτερα μάλιστα εάν οι κυνηγοί των θησαυρών δεν Μου ζητούν προηγουμένως να τους τα ευλογήσω. Μόλις επιτύχει ένα τέτοιο πνεύμα το σκοπό του, τότε εξαφανίζεται μεμιάς όλο το στοιχειωμένο σκηνικό του φαντάσματος.

Εφόσον εγκατασταθεί ένα τέτοιο πνεύμα μέσα στη σάρκα ενός ανθρώπου, τότε παραμονεύει για ένα διάστημα την καρδιά του, ώστε να γνωρίσει τις αδυναμίες και τα πάθη του. Μόλις τις γνωρίσει, αρχίζει να εμφυσεί μέσα στον άνθρωπο τις δικές του κακές τάσεις, επιθυμίες και πάθη. Εάν η επίδρασή του γίνει αποδεκτή από την καρδιά του ανθρώπου, τότε παραμένει ήσυχα μέσα στη σάρκα του, παρατηρώντας πώς το θύμα του σιγά-σιγά συντονίζει τις πράξεις του σύμφωνα με τις προτροπές της κόλασης.

Μόλις ο άνθρωπος ικανοποιήσει πλήρως τις απαιτήσεις που του θέτει η θέληση του κακόβουλου ενοίκου του, τότε αυτό το πνεύμα προκαλεί στη σάρκα του μια συνήθως θανατηφόρα ασθένεια, προσπαθώντας να αποσπάσει όσο πιο γρήγορα γίνεται τη διεφθαρμένη πλέον ψυχή, η οποία έπεσε θύμα των προσπαθειών του, ώστε να την αποθέσει μπροστά στα πόδια του κυρίου του σαν μία καλή λεία.

Αλλά η υπόθεση δεν εξελίσσεται ακριβώς έτσι όπως σχεδιάζει το υποχθόνιο πνεύμα. Γιατί μόλις εγκαταλείψει η ψυχή της σάρκα της (είτε είναι καλή, είτε κακή), παραλαμβάνεται αμέσως από τους αγγέλους, ενώ ο κακόβουλος κυνηγός σωφρονίζεται με τον πικρότερο τρόπο και στη συνέχεια αποστέλλεται στον κύριό του, ολομόναχος, όπου και εκεί επίσης τον περιμένει ένας αρκετά οδυνηρός σωφρονισμός. Ένα τέτοιο πνεύμα, το οποίο φέρθηκε με τόση αδεξιότητα, δεν αποστέλλεται πάλι γρήγορα για «κυνήγι».

Από την άλλη μεριά, η ψυχή μαζί με το πνεύμα που κατοικεί μέσα της φέρεται από τους αγγέλους σε μία κατάσταση στην οποία σιγά-σιγά αρχίζει να αντιλαμβάνεται ποια ήταν η συμπεριφορά της κατά τη γήινη περιοδεία της. Εάν επιθυμεί να βελτιωθεί, τότε ανέρχεται διαρκώς υψηλότερα. Εάν πάλι είναι πεισματικά αδιόρθωτη, τότε βυθίζεται όλο και περισσότερο ως το επίπεδο των πιο οδυνηρών

τιμωριών. Εάν δεν μπορέσουν να προκαλέσουν τη μεταστροφή της ούτε αυτές, τότε, εάν το επιθυμεί, μπορεί να επιχειρήσει μία δοκιμαστική πορεία μέσα από την κόλαση. Εάν της αρέσει εκεί, τότε σύμφωνα με τη θέλησή της μπορεί να παραμείνει. Εάν πάλι δεν της αρέσει, μπορεί να επιστρέφει, αν και αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια, γιατί η κόλαση είναι γεμάτη από τα πιο παραπλανητικά και τα πιο πολύ υποσχόμενα και ποτέ πραγματοποιούμενα δολώματα. Υπάρχουν αμέτρητες παραπλανήσεις που είναι σκόπιμα στημένες, ώστε να οδηγούν τις ψυχές όλο πιο κοντά στην ουσιαστική οντότητα του Σατανά, προκειμένου να αποτελέσουν ένα ομοιογενές τμήμα του. Ωστόσο αυτό το πράγμα δεν μπορεί να συμβεί, γιατί η κάθε ψυχή έχει μέσα της ένα δικό της πνεύμα από το οποίο δεν μπορεί να απαλλαγεί και το οποίο είναι το ακριβώς αντίθετο του πνεύματος του Σατανά.

Εάν μία τέτοια ψυχή επιθυμεί να πλησιάσει το Σατανά, τότε το ίδιο της το πνεύμα εμφανίζεται σαν δικαστής, εκδικητής και σωφρονιστής της συνάμα, καταπονώντας την ψυχή σαν μία άσβεστη φωτιά που καίει από το εσωτερικό της. Αυτό το αβάσταχτο μαρτύριο έχει σαν συνέπεια την επαναπομάκρυνση της ψυχής από το Σατανά, οπότε εμφανίζει μια κάποια βελτίωση.

Εάν επιθυμεί πραγματικά την καλύτερευση ώστε να επιμείνει σε αυτήν, τότε ο δρόμος της γίνεται πιο εύκολος, όσο περισσότερο πλησιάζει προς την καθαρότητα του πνεύματός της.

Έτσι λοιπόν εάν η καλύτερευση συνεχιστεί, μπορεί να φτάσει μέχρι τη μακαριότητα, όταν θα ταυτιστεί με το πνεύμα της. Και αυτή ακριβώς είναι η διαφορά ανάμεσα στη μακαριότητα και την καταδίκη: Στην περίπτωση της μακαριότητας, η ψυχή προσχωρεί στο πνεύμα της ολοκληρωτικά, με αποτέλεσμα το πνεύμα να αποτελεί στη συνέχεια την καθαυτό οντότητα. Ενώ στην περίπτωση της καταδίκης, η ψυχή προσπαθεί να αποβάλει το πνεύμα της και να προσλάβει ένα άλλο πνεύμα, αυτό του Σατανά. Σαν συνέπεια η ψυχή καταντά ό,τι πιο ανομοιόμορφο σε σχέση με το πνεύμα της, γι' αυτό και το πνεύμα που είναι μέσα της αποτελεί τότε την πλέον αντίθετη πολικότητα. Εκδηλώνει δηλαδή ακριβώς εκείνη την αντίρροπη δύναμη η οποία την απωθεί από το Σατανά όλο και πιο έντονα, όσο περισσότερο αυτή τον πλησιάζει. Έτσι, όσο περισσότερο πλησιάζει προς το μέρος του Σατανά, τόσο εντονότερη είναι η αντίδραση του πνεύματός της απέναντι στο πνεύμα του. Αυτή η αντίδραση αποτελεί για την ψυχή την πιο οδυνηρή εμπειρία και εδώ οφείλονται ο πόνος και τα μαρτύρια της κόλασης. Γιατί αυτή ακριβώς η αντίδραση του πνεύματος εμφανίζεται σαν την άσβεστη φωτιά. Και αυτό είναι το σκουλήκι που υπάρχει μέσα στην ψυχή, το οποίο δεν πεθαίνει και η φωτιά του δεν σβήνει. Και είναι το ίδιο πυρ, που στον άγγελο εμφανίζεται σαν η ύψιστη μακαριότητα, ενώ για το διάβολο είναι η πηγή της μεγαλύτερης δυστυχίας.

Από αυτή την παρουσίαση, μπορείτε ήδη να βγάλετε τα σωστά συμπεράσματα για τη φύση της κόλασης και τον τρόπο λειτουργίας του Σατανά. Ωστόσο δεν είναι ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο ο Σατανάς μέσω των βοηθών του προσπαθεί να παγιδεύσει τα θύματά του.

Εάν τέτοιες ψυχές που κάποτε υπήρξαν συνεργοί του Σατανά είναι κάπως καλύτερου είδους, τότε δεν εμποδίζονται καμία φορά να καταλάβουν επίσης τη σάρκα αθώων ανθρώπων, ακόμη και παιδιών. Μόνο που σε τέτοιους ανθρώπους η ψυχή προφυλάσσεται και η καρδιά προστατεύεται αποτελεσματικά από την επιρροή τους.

Εάν ένας τέτοιος κάπως καλύτερος και προσωρινός απόστολος της κόλασης, είναι διατεθειμένος να κάνει κάτι καλό, τότε μπορεί να γίνει αποδέκτης της χάρης και της ευσπλαχνίας που ένας αθώος άνθρωπος απολαμβάνει διαρκώς. Εάν όμως φερθεί απρεπώς, προκαλώντας οποιοδήποτε είδος αταξίας μέσα στη σάρκα που έχει καταλάβει, τότε ή που εκδιώκεται αμέσως, ή υποχρεώνεται να ησυχάσει, παραμένοντας ωστόσο μέσα σε αυτήν.

Καμιά φορά μπορούν να καταλάβουν το ανθρώπινο σώμα πολλά πνεύματα ταυτοχρόνως. Όμως σ αυτή την περίπτωση πρέπει προηγουμένως να υποσχεθούν εντελώς ελεύθερα ότι μέσα στη σάρκα του ανθρώπου επιζητούν αποκλειστικά τη σωτηρία τους. Τότε τους επιτρέπεται αυτό που επιθυμούν, επειδή αυτά τα πνεύματα διστάζουν να ακολουθήσουν τη συμβουλή των αγγέλων που τους λένε να απευθυνθούν κατευθείαν στον Κύριο. Συνήθως επιμένουν πεισματικά να αποδείξουν ότι μπορούν να φτάσουν στον Κύριο μόνο μέσα από αυτό το δρόμο. Έτσι τους επιτρέπεται και πάλι να γίνει σύμφωνα με τη θέλησή τους, γιατί οι άγγελοι διδάσκουν τους πάντες μέσα από το δρόμο της εμπειρίας.

Συνήθως βέβαια ο δρόμος της κατάληψης δεν φέρνει θετικά αποτελέσματα, αν και κάποιες φορές στέφεται με επιτυχία. Γι' αυτό το λόγο επιτρέπεται το πολύ για μία φορά, σε πάρα πολύ σπάνιες περιπτώσεις για μια δεύτερη! Μετά ακολουθεί μία άλλη οδός, και μάλιστα η οδός της καταδίκης, της τιμωρίας και των μαρτυρικών καταστάσεων. Η υπερήφανη ψυχή αντέχει πολλά, όταν όμως το κακό της γίνει αβάστακτο, τότε μετανοεί, τουλάχιστον για ένα διάστημα.

Όμως το κυρίως κακό για την ψυχή -πράγμα που προέρχεται από την επιρροή του Σατανά- έγκειται στο ότι μόλις αισθανθεί κάπως καλύτερα, αρχίζει να κατηγορεί τον εαυτό της. Αλλά όχι με μεταμέλεια, παρά ότι άφησε τον εαυτό της να πτοηθεί και να μεταστραφεί. Ενώ εάν είχε αντέξει το βασανισμό, θα είχε γίνει ένα με τη δύναμη του Σατανά και η λαμπρότητα του Κυρίου θα είχε λάβει ένα σίγουρο τέλος. Με μια τέτοια αυταπάτη επιστρέφει συνήθως σε ακόμη μεγαλύτερη κακία. Στο κατώτερο επίπεδο της κόλασης υπάρχουν πραγματικά τέτοιοι, οι οποίοι δεν εγκαταλείπουν αυτή την έμμονη φαντασίωση ούτε μπροστά στο διαρκώς αυξανόμενο μαρτύριο.

Αισθάνονται μάλιστα, ότι κατά κάποιον τρόπο επιτελούν μία μεγάλη νίκη, εφόσον μπορούν να αντιστέκονται στον Κύριο ακόμη και μέσα στα μεγαλύτερα μαρτύρια. Όλα αυτά όμως δεν έχουν κανένα νόημα, γιατί θα έρθει ο καιρός που θα σωφρονισθούν και εκείνοι. Και για εκείνους των οποίων το πείσμα είναι τόσο δυνατό ώστε να μην μπορεί να τους μεταπειθεί ούτε όλο το πυρ της οργής, θα έρθει η στιγμή όπου θα πρέπει μετά από την αφαίρεση του πνεύματός τους να αναχωρήσουν μαζί με το κέντρο τους για το ήδη γνωστό σας ταξίδι της αιώνιας καταστροφής. Και αυτό πραγματικά δεν είναι καθόλου κρίμα, γιατί Εγώ μπορώ να αναστήσω πολύ καλύτερα παιδιά στον Αβραάμ, ακόμη και από τις πέτρες!

Όσον αφορά όμως το θέμα της κατάληψης του ανθρώπινου σώματος, δεν θα πρέπει να σας ταράζει ιδιαίτερα, γιατί σχεδόν κάθε άνθρωπος φέρει μέσα στη σάρκα του τέτοιους επισκέπτες. Το γιατί και το πώς, αυτό θα το δούμε στη συνέχεια.

59

(18 Μαρτίου 1847)

Οι ηδονές της σάρκας και των αισθήσεων

Όπως γνωρίζετε, πολλοί άνθρωποι αμφοτέρων των φύλων είναι υπερβολικά προσκολλημένοι στις ηδονές της σάρκας, ενώ υπάρχουν και άλλοι για τους οποίους η αισθησιακή πλευρά του όντος τους είναι εντελώς αδιάφορη. Αυτή η δεύτερη κατηγορία ανθρώπων δεν νιώθει την παραμικρή διέγερση, έστω και αν βρεθεί αντιμέτωπη με το μεγαλύτερο αισθησιακό πειρασμό. Τα συνηθισμένα γυναικεία θέλγητρα διεγείρουν αυτούς τους ανθρώπους, όσο θα τους διήγειρε και το αποξηραμένο κλαδί ενός δέντρου. Αντίθετα, ορισμένοι άλλοι άντρες, μπορεί να φτάνουν ως σε κατάσταση έξαψης, παρατηρώντας κάποιο από τα γυναικεία θέλγητρα. Υπάρχουν μάλιστα μερικοί ανόητοι, οι οποίοι μπορούν να ερωτευθούν ένα γυναικείο χέρι με τόσο πάθος, ώστε να παραφρονήσουν εάν δεν κάνουν δική τους αυτή τη γυναίκα, έστω και παροδικά.

Το αίτιο για ένα τέτοιο σαρκικό πάθος, ιδιαίτερα όταν αγγίζει τα όρια της υπερβολής, είναι συνήθως η κατάληψη του εν λόγω ατόμου από έναν ή και περισσότερους ηδονιστές σαρκικούς διαβόλους.

Ο τρόπος με τον οποίο αυτά τα πνεύματα εισέρχονται στη σάρκα του ανθρώπου, είναι απλός. Οι περισσότεροι άνθρωποι προσφέρουν από μόνοι τους αμέτρητες ευκαιρίες για την είσοδο τέτοιων πνευμάτων. Αυτοί οι διάβολοι της σάρκας συνήθως κατοικούν μέσα στα διεγερτικά ποτά, όπως το κρασί, τη μύρα και ιδιαίτερα τα αποσταγμένα ποτά. Όταν κανείς πίνει τέτοια ποτά σε τόση ποσότητα που να φτάνει σε κατάσταση μέθης, μέσω του ποτού εισάγει μέσα του σίγουρα έναν ή και περισσότερους από αυτό το είδος των διαβόλων. Μόλις αυτοί οι διάβολοι εισέλθουν

στο ανθρώπινο σώμα, αρχίζουν να ερεθίζουν και να βασανίζουν τα γεννητικά όργανα με τόσο έντονο τρόπο, ώστε ο άνθρωπος δεν μπορεί να αντισταθεί και έτσι ενδίδει στον ερεθισμό, είτε μέσω ενός ερωτικού συντρόφου ή μερικές φορές ακόμη και με ζώα. Αυτοί οι σαρκικοί διάβολοι φυσικά δεν είναι τίποτ' άλλο από τις ακάθαρτες ψυχές των πεθαμένων ανθρώπων, οι οποίες εν ζωή υπήρξαν εξίσου παραδομένες στην ηδονή της σάρκας ή και του ποτού. Εισέρχονται βέβαια στη σάρκα του ανθρώπου για τη δική τους καλύτερη κατάσταση, επειδή όμως η σάρκα ήταν το στοιχείο τους, γι' αυτό, ευρισκόμενες πλέον σε έναν άνθρωπο που έχουν υπό κατάληψη, συμπεριφέρονται συνήθως πολύ χειρότερα απ' ό,τι τότε που ήταν μέσα στο δικό τους σώμα.

Σαν επακόλουθο, δεδομένου ότι οι διεφθαρμένες και φιλήδονες ψυχές φλέγονται όλο και περισσότερο από το πάθος τους, προκύπτουν συνήθως αποκρουστικές και ιδιαίτερα επικίνδυνες ασθένειες. Αυτές επιτρέπονται από τους άγγελους φύλακες ώστε η ψυχή του καταληφθέντος ανθρώπου να μη διαφθαρεί τελείως, προσκολλούμενη στην ηδυπάθειά της.

Τα δυνατά αλκοολούχα ποτά λοιπόν είναι ο πρώτος δρόμος μέσα από τον οποίο εισέρχονται στο σώμα του ανθρώπου οι σαρκικοί διάβολοι.

Ο δεύτερος και εξίσου επικίνδυνος δρόμος είναι οι διάφοροι χορευτικοί χώροι, όπου μπορείτε με σιγουριά να υποθέσετε ότι παράλληλα με τους ορατούς επισκέπτες του χώρου, παρευρίσκονται εκεί τουλάχιστον δεκαπλάσιες αόρατες ακάθαρτες ψυχές. Σε τέτοιους χώρους ή εκδηλώσεις διεισδύουν στο ανθρώπινο σώμα με πολύ μεγαλύτερη ευκολία, καθώς η σάρκα των παρευρισκομένων είναι ιδιαίτερα ερεθισμένη και επομένως δεκτική σ' αυτό το είδος ακάθαρτων επιδρομών. Γι' αυτό το λόγο, μετά από μια τέτοια βραδιά διασκέδασης, οι άνθρωποι αισθάνονται μία αδιαφορία ή ακόμη και απέχθεια, για κάτι το ανώτερο, καθώς στο μυαλό τους στριφογυρίζουν αποκλειστικά ηδυπαθείς σκέψεις.

Έτσι και ένα ζευγάρι που προέκυψε από μια τέτοια νύχτα, τύχει να φτάσει μέχρι το γάμο, τότε συνήθως μοιάζει τόσο πολύ με ζευγάρι, όσο η ημέρα με τη νύχτα.

Ο πρώτος καιρός ενός τέτοιου ζευγαριού κυλάει με την απόλαυση της ηδονής, με αποτέλεσμα σε λίγο καιρό να έχουν καταξοδευτεί όλα εκείνα τα συστατικά στοιχεία που ήταν προορισμένα για την τεκνοποιία. Κάποια στιγμή αργότερα κάνει την εμφάνισή της μία καθολική κόπωση της σάρκας και ιδιαίτερα των γεννητικών οργάνων. Σε τέτοιες περιπτώσεις εμφανίζεται ο σαρκικός διάβολος που κατοικεί σ' έναν τέτοιο άνθρωπο και σαν να ήταν κατά κάποιον τρόπο ο παθολόγος της ψυχής του, προσπαθεί να του υποβάλει την ιδέα να στραφεί προς μία νέα σάρκα. Έτσι ο άνδρας αρχίζει να αποστρέφεται τη γυναίκα του και αντιστρόφως, με όλα τα γνωστά επακόλουθα που φθάνουν ως το χωρισμό.

Αυτό το είδος κατάληψης στο αρχικό του στάδιο δεν εμφανίζεται με την ίδια σφοδρότητα που εμφανίζεται σε όσους δέχτηκαν τα ακάθαρτα πνεύματα μέσα από τα αλκοολούχα ποτά. Ωστόσο, τα πνεύματα που εισήλθαν στον άνθρωπο μέσα από τα αλκοολούχα ποτά, μπορούν να αποβληθούν από το πνεύμα της ψυχής, χάρη σε μία θερμή προσευχή. Αντίθετα, τα πνεύματα που διείσδυσαν στη διάρκεια του χορού, δεν μπορούν να αποβληθούν τόσο εύκολα. Γι' αυτό το σκοπό απαιτείται πολύ μεγάλη νηστεία, προσευχή και αυταπάρνηση, χάρη στην οποία η ψυχή ενοποιείται όλο και περισσότερο με το πνεύμα της, ώσπου τελικά το πνεύμα της τη διαπερνά πλήρως, αποβάλλοντας όλο τον κακό συρφετό από το σπίτι της ψυχής του. Αλλά πού είναι τέτοιος χορευτής ή χορεύτρια, που θα κατέφευγαν σ' αυτό το πράγμα;

Ορισμένοι άνθρωποι που εισάγουν υπεράριθμους τέτοιους ενοίκους μέσα τους, μετά από κάποιο χρονικό διάστημα καταστρέφονται και σωματικά. Γιατί όταν οι ένοικοί τους δεν βρίσκουν πια χώρο στα νεφρά και τα γεννητικά όργανα, καταλαμβάνουν το σηκώτι, τη σπλήνα ή τους πνεύμονες. Όμως, όπου εγκαθίσταται ένας τέτοιος κακός επισκέπτης, με την πάροδο του χρόνου, κατά κάποιον τρόπο νεκρώνει σταδιακά τη σάρκα. Οι συνέπειες είναι σκλήρυνση της σπλήνας και του ήπατος, στους δε πνεύμονες φυματίωση, ατροφία, έως και καλπάζουσα πνευμονία.

Θα σας πω κάτι και μπορείτε να το θεωρήσετε σαν απολύτως βέβαιο: Οι περισσότερες ασθένειες προέρχονται από αυτούς τους καταχθόνιους ενοίκους, στους οποίους οι ίδιοι οι άνθρωποι ανοίγουν την πόρτα της εισόδου προς το φυσικό τους σώμα.

Τέτοιοι άνθρωποι λοιπόν είναι τα πραγματικά παιδιά αυτού του κόσμου και συχνά αρχίζουν το σχολείο για την κόλαση ήδη από τη νεότητά τους. Όμως για να μην καταλάβουν ότι στη σάρκα τους φιλοξενούν ξένους επισκέπτες και μάλιστα του χειρίστου είδους, γι' αυτό τα πνεύματα δεν περιορίζονται απλά στο να στρέψουν τη σάρκα των κυρίων τους προς τον αισθησιασμό, αλλά επιδρούν και στην ψυχή. Επιδρούν δηλαδή με τέτοιο τρόπο, ώστε η ψυχή αρχίζει να αρέσκεται στα διάφορα πράγματα αυτού του κόσμου.

Ανάμεσα σ' αυτά τα πράγματα συγκαταλέγεται π.χ. η μόδα. Το λεγόμενο ωραίο φύλο πρέπει να είναι ντυμένο κατά την τελευταία επιταγή της μόδας και η επιδερμίδα του πρέπει να καλύπτεται με ένα σωρό αρώματα και καλλυντικά. Αντίστοιχα, στα αρσενικά όντα δεν πρέπει να λείπει ο καπνός. Μερικοί νεαροί μάλιστα, εάν το επιτρέπει η οικονομική κατάστασή τους, καπνίζουν μέσα σε μία ημέρα όσα χρήματα χρειάζονται για να τραφεί μία ολόκληρη οικογένεια.

Ξέρετε όμως ποιο είναι το πνευματικό νόημα που κρύβεται πίσω από το κάπνισμα; Αυτοί οι υποχθόνιοι ένοικοι προσπαθούν να συνηθίσουν την ψυχή, όσο ακόμη βρίσκεται στο σώμα της, στις αναθυμιάσεις της κόλασης. Έτσι, εξερχόμενη από το

σώμα της δεν αντιλαμβάνεται αμέσως τη δυσσομία τους, ούτε ότι προσπαθούν να την οδηγήσουν απαραίτητοι στο τρίτο επίπεδο της κόλασης.

Βέβαια σας είναι ήδη γνωστό, ότι η ψυχή μετά από την έξοδό της από το σώμα της, κατ' αρχάς συντροφεύεται από τους αγγέλους, εμπρός στους οποίους είναι αναγκασμένα όλα τα κακοήθη πνεύματα να εξαφανιστούν. Το ίδιο βέβαια συμβαίνει και σ' αυτή την περίπτωση, μόνο που μία τέτοια ψυχή δεν παραμένει πάντοτε στη συντροφιά των αγγέλων.

Γιατί την οδηγούν σε μία τέτοια κατάσταση, όπου της δίνεται η ευκαιρία να ολοκληρωθεί. Ή, για να μιλήσουμε πιο ξεκάθαρα: Η ψυχή οδηγείται από τους αγγέλους σε ένα μέρος, όπου μέσα από την ελεύθερή της δράση, μπορεί να αποκτήσει εκείνα τα συστατικά που κατασπατάλησε σε αυτό τον κόσμο και τα οποία είναι απαραίτητα για την ολοκλήρωσή της.

Σε ένα τέτοιο μέρος μπορούν να την πλησιάσουν οι πρότεροι διάβολοι της σάρκας της. Αυτά τα όντα της κόλασης για μία έστω κατά προσέγγιση καθαρή ψυχή, αναδύουν μία ανυπόφορη κακοσμία, ώστε να γίνονται αμέσως αντιληπτά. Στην περίπτωση όμως του καπνιστή, έχει αλλοιωθεί σε τέτοιο βαθμό η όσφρησή του, ώστε να μην αντιλαμβάνεται την παρουσία τους. Εννοείται πως σ' αυτή την κατάσταση δεν μπορεί να γίνει ιδιαίτερος λόγος περί οράσεως, καθότι η ψυχή διαθέτει πολύ λίγο φως. Δεδομένου ότι η όραση της ψυχής πηγάζει από το εσωτερικό της, μπορεί να δει μόνον ό,τι υπάρχει μέσα της και όχι αυτό που είναι έξω της.

Αυτά τα πνεύματα όμως βρίσκονται έξω από την ψυχή, ως εκ τούτου δεν μπορεί να τα δει. Μέσω της όσφρησής της όμως, θα μπορούσε να αντιληφθεί την παρουσία τους και να εξακριβώσει το σημείο όπου βρίσκονται. Εάν το κάνει, μπορεί να αποτραβηχτεί μέσα στο πνεύμα της, το οποίο θα τη φωτίσει και έτσι θα μπορέσει να δει πού βρίσκονται οι εχθροί της και τι έχουν κατά νου. Από την άλλη, μόλις οι καταθόνιες οντότητες δουν το πρόσωπο της ψυχής, αναγκάζονται να εξαφανιστούν. Γιατί ένα πνεύμα της κόλασης μπορεί να αντέχει τα πάντα, εκτός από το βλέμμα μιας καθαρής ψυχής. Ακόμη λιγότερο δε, το βλέμμα ενός αγγέλου. Έτσι, προκειμένου να προστατευτούν από το Δικό Μου βλέμμα, κρύβονται πίσω από ολόκληρα βουνά.

Οι δαίμονες του παιγνιδιού και η διαπαιδαγώγηση των παιδιών

Μία άλλη κατηγορία ανθρώπων έχει από πολύ μικρή ηλικία, μια ιδιαίτερη ροπή προς κάθε είδος παιγνιδιού.

Αυτά τα παιδιά δεν μπορούν να περάσουν αλλιώς το χρόνο τους ειμή χορεύοντας ή παίζοντας. Η ροπή προς το παιγνίδι αφυπνίζεται στα παιδιά από την πλευρά των

μυωπικών και ιδιαίτερα ασύνετων γονιών τους, καθώς τους υπερφορτώνουν ήδη από πολύ μικρή ηλικία με ένα σωρό παιγνίδια. Έτσι μεν εκείνοι έχουν την ησυχία τους εφόσον αυτά είναι ακόμη μικρά, αφ' ετέρου πιστεύουν ότι με τα παιγνίδια τα ωθούν προς μια συγκεκριμένη απασχόληση για τον καιρό που θα έχουν μεγαλώσει.

Εδώ πρόκειται για έναν άλλο δρόμο μέσα από τον οποίο εισέρχονται οι ψυχές των κακόβουλων πεθαμένων ανθρώπων στη σάρκα των παιδιών.

Ποια πιστεύετε ότι είναι η συνέπεια αυτής της κατάστασης; Αυτά τα παιδιά ωθούνται από τα κακοήθη πνεύματα που διείσδυσαν στη σάρκα τους, να επιθυμούν να αποκτούν όλο και περισσότερα παιγνίδια. Ορισμένα παιδιά μάλιστα, διαθέτουν τόσα πολλά παιγνίδια, που συνιστούν ήδη ένα αξιοσημείωτο κεφάλαιο. Τα παιδιά βυθίζονται στα παιγνίδια τους και δεν βρίσκουν ούτε το χρόνο αλλά ούτε την απαραίτητη ησυχία, για να αναπτύξουν άλλα ενδιαφέροντα. Τα αγόρια συνήθως παίζουν με στρατιώτες, άρματα μάχης, ψεύτικα όπλα κ.λπ., τα οποία όμως όταν μεγαλώσουν θέλουν να τ' ανταλλάξουν με τα αντίστοιχα κανονικά. Επίσης από αρκετούς γονείς θεωρείται σαν κάτι το ιδιαίτερο όταν ένας νεαρός άνθρωπος, προτού μάθει καλά-καλά να μιλά τη μητρική του γλώσσα, να μπορεί να παπαγαλίζει μια-δυο μοντέρνες ξένες γλώσσες, καθώς και τι είναι την εκάστοτε εποχή στη μόδα. Και ασφαλώς πρέπει να αισθάνεται πανευτυχής εκείνος ο πιτσιρίκος, ο οποίος σε κάποιο πάρτι θα αναδειχθεί σαν πρώτος χορευτής, όπου οι γονείς μιας τέτοιας ιδιοφυίας πολλές φορές κοντεύουν να τρελαθούν από τη μεγάλη τους χαρά.

Από αυτούς τους όχι ελπιδοφόρους αλλά άνευ ελπίδας νεαρούς, όταν μεγαλώσουν, προκύπτουν φαντασμένοι και άχρηστοι άνθρωποι. Γιατί ποτέ τους δεν έμαθαν τίποτα που θα μπορούσε να εμπλουτίσει τις τεράστιες νοητικές δυνάμεις της ψυχής τους.

Η μελέτη της ιστορίας σίγουρα θα ήταν καλύτερη, όπως και η γεωγραφία, γιατί όσον αφορά το Ευαγγέλιο, ούτε λόγος να γίνεται! Ο κόσμος βρίσκει χρησιμότητα μόνο στις εγκόσμιες συμβουλές και όχι στις θεϊκές.

Τουλάχιστον η μελέτη της ιστορίας και της γεωγραφίας θα μπορούσε να φέρει αυτούς τους ανθρώπους κάπως κοντύτερα προς το Θείο. Ενώ η σύγχρονη διαπαιδαγώγηση τους τραβά κατευθείαν στον κάτω κόσμο, χωρίς κανέναν ενδοιασμό. Και όλο αυτό είναι η συνέπεια της επιβολής αυτού του δαίμονα του παιγνιδιού, που εμφυτεύτηκε στα παιδιά ακόμη από την πολύ μικρή τους ηλικία και ανήκει στο πιο πεισματικό είδος διαβόλου. Διότι η παρουσία αυτού του διαβόλου, συνδυάζει το πάθος για παιγνίδι, διαρκή διασκέδαση, φιλαρέσκεια, φιλοκέρδεια και μαζί με αυτήν, κεκαλυμμένη αρχομανία. Ένα τέτοιο διαβολικό πνεύμα είναι το πιο δύσκολο να εκριζωθεί από τη σάρκα του ανθρώπου και σχεδόν δεν βγαίνει με κανέναν άλλο τρόπο, εκτός από αυτόν με τον οποίο βγήκε από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, ο οποίος

ήταν κατά πολύ καλύτερος απ' ό,τι ο καλύτερος από τους φαντασμένους του σημερινού κόσμου.

Με τον αντίστοιχο τρόπο διαφθείρεται και το γυναικείο φύλο, όπου δεν είναι σπάνια η περίπτωση η ψυχή μιας δωδεκάχρονης δεσποινιδούλας να έχει την όψη ενός Πρωτέα. Μια τέτοια δεσποινιδούλα είναι ένα «μανεκέν» ήδη από την κούνια της. Γιατί για την επίτευξη αυτού του σκοπού, της προσφέρονται ήδη διάφορες κούκλες, για να τις χτενίζει, να τους φορά καινούργια ρούχα, καθώς και για να μαθαίνει να τις στήνει σε συγκεκριμένες στάσεις, όπως της είδε σε κάποιο περιοδικό. Παράλληλα πρέπει βεβαίως να αρχίσει να μιλάει ή γαλλικά ή αγγλικά, όπου όσον αφορά την προσευχή, και πάλι, ούτε λόγος να γίνεται.

Έτσι, λοιπόν, με τους κατάλληλους χειρισμούς γίνεται από το μωρό της κούνιας, κατ' αρχάς ένα παιδί-θαύμα και μόλις ένα τέτοιο κοριτσάκι φτάσει ούτε τις πέντε σπιθαμές ύψος, γίνεται ένας άγγελος αν όχι κατευθείαν θεά.

Εφόσον τα παιδιά πρέπει να έχουν κάποια παιχνίδια, δεν θα ήταν προτιμότερο να τους έδινε κανείς τέτοια πράγματα τα οποία να έχουν κατά τον έναν, ή τον άλλο τρόπο σχέση με τα Δικά Μου βρεφικά χρόνια στη Γη; Έτσι θα εμφυτευόταν στα παιδιά μια καλή ροπή και μόλις θα μεγάλωναν κάπως, θα ξυπνούσε μέσα τους η χαρά και το ενδιαφέρον να πληροφορηθούν για τη σημασία των παιχνιδιών τους. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ένας πραγματικός πνευματικός δάσκαλος θα είχε ένα εύφορο έδαφος και θα έκανε μια εξαιρετικά ευχάριστη εργασία φυτεύοντας ένα νέο κλήμα, από το οποίο σύντομα θα αποκόμιζε εκπληκτικούς καρπούς.

Εδώ όμως, επικρατεί ακριβώς η αντίθετη κατάσταση. Αντί για τον Ουρανό, το παιδί προετοιμάζεται ήδη από την κούνια του για την κόλαση, η οποία τελικά θριαμβεύει.

Με αυτό τον τρόπο, ωθούνται οι περισσότεροι άνθρωποι στο κακό, καθώς η πλειονότητα των «καλλιεργημένων» ανθρώπων θεωρεί τον εαυτό της πολύ καλό, σωστό και σύμφωνα με τα δικά της εγκόσμια κριτήρια για ιδιαίτερα ενάρετο. Επομένως το τελευταίο πράγμα που θα σκεφτόταν είναι η βελτίωσή της. Γι' αυτούς τους ανθρώπους μάλιστα μια τέτοια καλύτερευση θα ισοδυναμούσε με μία μεταβολή και υποβάθμιση των πολιτισμένων τους ηθών.

Ένας κλέφτης ή ένας δολοφόνος, έχει τη δυνατότητα να μετανοήσει. Ένας λάγνος, ένας μοιχός, ακόμα κι ένας μέθυσος, μπορεί κάτω από ορισμένες συνθήκες να οδηγηθεί στο σημείο που να αντιληφθεί τη μεγάλη του ανοησία και να ακούσει ότι οι αμαρτίες του συγχωρούνται. Τι να πεις όμως στην υπεροπτική και φαντασμένη ανθρωπότητα, που είναι υπερήφανη για την υψηλή της μόρφωση; Αυτή η ανθρωπότητα θεωρεί τον εαυτό της για ιδιαίτερα σωστό και πολιτισμένο, καθώς τηρεί τις αρχές του καλού γούστου και των χαμηλών τόνων. Εξάλλου, νοιάζεται για τους φτωχούς (εάν το επιτρέπει το λεπτό της γούστο), επισκέπτεται μάλιστα και τις

εκκλησίες (βέβαια μόνο στις ενδεδειγμένες περιστάσεις), συμμετέχοντας μάλιστα και στη λειτουργία, εάν ο ιερέας είναι της επιδοκίμασίας της και εκτελεί τη λειτουργία και το κήρυγμα με ένα θεατρικά άψογο τρόπο. Βέβαια, από το κήρυγμα, δεν τους εντυπώνονται πολλά, αλλά εάν γίνεται σε ωραίους τόνους και καλόγουστα, τότε μπορεί ακόμη και να τυπωθεί, ώστε να διακοσμήσει τις βιβλιοθήκες τους.

Από όλα αυτά όμως γίνεται φανερό το πόσο δύσκολο ή ακόμη πόσο απίθανο είναι να καλυτερεύσουν ποτέ τέτοιοι άνθρωποι. Στον Πνευματικό Κόσμο θα χρειαστεί πολύς κόπος και χρόνος ώσπου να μπορέσουν να βρουν το δρόμο του φωτός. Γιατί σ' αυτούς τους ανθρώπους (ίσως να σας είναι δύσκολο να το πιστέψετε), το Όνομά Μου τους προκαλεί απέχθεια και Εγώ ο Ίδιος γι' αυτούς είτε δεν υφίσταμαι καθόλου ή το πολύ Με θεωρούν κάτι σαν έναν κακόμοιρο ηθικολόγο του παλαιού καιρού, η ηθική του Οποίου σήμερα δεν έχει καμιά αξία, δεδομένου ότι έχει εφευρεθεί μια πολύ καλύτερη.

Βέβαια στον Πνευματικό Κόσμο, όπου η τρέχουσα ηθική δεν μπορεί να εισχωρήσει, πνέει ένας άλλος άνεμος και αν και πρόκειται για έναν άνεμο Ελέους, αυτές οι ψυχές αισθάνονται ότι μυρίζει χειρότερα κι από την πανώλη. Γι' αυτό και αποφεύγουν τα μέρη όπου θα μπορούσαν να συναντήσουν έναν τέτοιο άνεμο. Χωρίς περιστροφές, σας λέω ότι από αυτό το είδος ανθρώπων πολλοί θα καταλήξουν μέσα σ' εκείνη την τελευταία κόπρο της ύλης.

61

(6 Απριλίου 1847)

Η φύση της οργής και οι συνέπειες της

Στη συνέχεια ας εξετάσουμε ακόμη ένα επικίνδυνο είδος κατάληψης. Πρόκειται για την κατάληψη του ανθρώπινου σώματος από το λεγόμενο διάβολο της οργής. Αυτό το είδος κατάληψης είναι το πιο επικίνδυνο, γιατί ένας τέτοιος διάβολος δεν καταλαμβάνει ένα σώμα ποτέ μόνος του, αλλά πάντοτε μαζί με μια ολόκληρη λεγεώνα από δολιότατα πνεύματα συνεργάτες.

Η οργή αποτελεί το άκρο αντίθετο της αγάπης και συνιστά το καθαυτό κύριο συστατικό του Σατανά. Η οργή όμως δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τροφή, γι' αυτό πάντοτε περιβάλλεται από ένα μεγάλο επιτελείο από πνεύματα τροφοδότες, από τα οποία και συντηρείται. Όπως η αγάπη δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τροφή, η οποία είναι η αμοιβαία αγάπη, έτσι και η οργή δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την αντίστοιχη ανταπόκριση. Ας δούμε όμως ποιος είναι ο συρφετός που βοηθά και τρέφει την οργή.

Το μίσος αποτελεί μία βασική θρεπτική ουσία της οργής, όπως επίσης και η έπαρση. Από εκεί προκύπτουν εγωπάθεια, φθόνος, φιλαργυρία, μοιχεία, λαγνεία, αποστροφή προς καθετί το θεϊκό, βαθιά περιφρόνηση για τους συνανθρώπους, ανθρωποκτονία,

δολοφονία, αρχομανία και τελικά η ολοκληρωτική ασυνειδησία. Όλα αυτά δεν είναι παρά συναρχηγοί του διαβόλου της οργής. Ο καθένας από αυτούς συνοδεύεται από ένα μεγάλο αριθμό από υποτελή ραδιούργα πνεύματα, τα οποία είναι εύκολο να γίνουν αντιληπτά από τα διάφορα πάθη που διακατέχουν έναν άνθρωπο που βρίσκεται υπό το κράτος της οργής.

Όταν αυτό το κακό πνεύμα έχει καταλάβει έναν άνθρωπο, τότε είναι τόσο δύσκολο να εκδιωχθεί, όσο δύσκολο είναι να σβήσει η φωτιά σ' ένα μεγάλο σπίτι το οποίο καίγεται από παντού. Σ' αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος παρά να το αφήσει κανείς να κατακαεί και με τον καιρό να ψάξει μέσα στις κρύες στάχτες για να δει εάν υπάρχει κάτι το οποίο δεν μπόρεσε να κάψει η φωτιά.

Επειδή όπως βλέπετε αυτός ο δαίμονας της οργής είναι τόσο απεχθής (όπως και στην περίπτωση των δύο Γαδαρηνών), γι' αυτό είναι σημαντικό να γνωρίσουμε τον τρόπο με τον οποίο διεισδύει στη σάρκα του ανθρώπου.

Αυτό το πνεύμα δεν διεισδύει στη σάρκα του ανθρώπου με το πέρασμα του χρόνου, όπως τα προηγούμενα που εξετάσαμε, αλλά εισέρχεται ήδη κατά τη σύλληψη σαν ένας σπόρος της κόλασης. Μάλιστα πρέπει να εισέλθει, γιατί αυτός ο σπόρος καθορίζει την προϋπόθεση για την ανάπτυξη του σώματος. Ωστόσο, ο σπόρος αυτός δεν αποκτά αυτονομία εάν ο νεογέννητος άνθρωπος δεν διαπαιδαγωγηθεί με τρόπο που να του προσφέρει τις ανάλογες ευκαιρίες.

Μόνον εάν ο νεαρός άνθρωπος δεχθεί μια εσφαλμένη διαπαιδαγώγηση, τότε αρχίζει αυτό το κακοήθες συστατικό να συγκεντρώνεται στο συκώτι του. Μόλις συγκεντρωθεί εκεί στον ανάλογο βαθμό, τότε αφυπνίζεται σ' αυτό το συστατικό η αυτονομία του δαίμονα της οργής. Έτσι και αυτονομηθεί όμως, παίρνει υπό την κατοχή του ολόκληρη την ψυχή, παρασύροντάς την στη δική του σφαίρα επιρροής. Μ' αυτό τον τρόπο, είναι δυνατόν σε σύντομο χρονικό διάστημα ο άνθρωπος να μεταμορφωθεί σε έναν πραγματικό διάβολο.

Σε πολλούς ανθρώπους εν τούτοις, δεν είναι απαραίτητο αυτός ο σαρκικός διάβολος να κατακτήσει την απόλυτη αυτονομία, αλλά οι αναθυμιάσεις των κακών συστατικών στοιχείων του μεταδίδονται από μόνες τους και μάλιστα κατ' αρχάς μέσω του αίματος. Εάν το αίμα κορεστεί μ' αυτό το ειδικό στοιχείο, τότε φτάνει πολύ εύκολα σε κατάσταση βρασμού. Στη συνέχεια εισέρχεται μέσω του αίματος στο νευρικό σύστημα και μέσω αυτού στο πνεύμα των νεύρων, απ' όπου τελικά διεισδύει στην ψυχή.

Εάν η ψυχή διαποτιστεί με αυτό το κακό συστατικό, τότε ο άνθρωπος είναι ήδη το λιγότερο κατά το ήμισυ ένας διάβολος και δεν είναι καλό για τον οποιονδήποτε να έχει σχέση μαζί του.

Αυτό το είδος ανθρώπων μπορεί να αναγνωριστεί από το ότι το παραμικρό που θα τους συμβεί και με οποιονδήποτε τρόπο, μπορεί να τους φέρει σε κατάσταση αναβρασμού, προκαλώντας τους τη διάθεση να βρίσουν και να δείρουν.

Αυτοί οι άνθρωποι μοιάζουν με τον πυρωμένο σίδηρο, ο οποίος από μόνος του φαίνεται εντελώς ήσυχος, όμως εάν ρίξει κανείς επάνω του λίγα ροκανίδια, τότε αυτομάτως βλέπεις να βγάζει καπνό και φλόγες!

Ωστόσο, όλα αυτά μπορούν να αποφευχθούν με μια σωστή διαπαιδαγώγηση. Όταν σ' ένα παιδί διαπιστώνεται μια τέτοια ισχυρή τάση, με τη σωστή διαπαιδαγώγηση και την κατάλληλη διαίτα δεν μπορούν παρά να προκύψουν καλά αποτελέσματα. Το μεγαλύτερο κακό στην όλη υπόθεση είναι το υπερβολικό χαϊδεμα των παιδιών. Αυτή η κακή συνήθεια σπρώχνει τους ανθρώπους στο να παραβλέπουν την κακή συμπεριφορά των παιδιών τους. Το παιδί μέρα με τη μέρα μεγαλώνοντας διαπιστώνει ότι μπορεί να διαπράττει αταξίες χωρίς να τιμωρείται. Έτσι, λοιπόν, προσπαθεί να πραγματοποιεί όλο και μεγαλύτερες διαβολίες. Εάν δεν τιμωρηθούν ούτε αυτές ή εάν δεν έχουν παρά ελάχιστες συνέπειες από την πλευρά των γονέων, σύντομα το παιδί αναπτύσσει τις απαραίτητες βάσεις για να εκδηλωθεί μέσα του η οργή. Δεν αργεί να μετατραπεί σε έναν ανεξέλεγκτο απαιτητή, ο οποίος αξιώνει πλέον να του δοθούν τα πάντα όσα ζητάει. Εάν κανείς του τα αρνηθεί ή εάν δεν τον αφήσει να πλησιάσει κάτι που επιθυμεί, τότε ανάβει από το θυμό του και πολλές φορές γίνεται ανυπόφορα αυθάδης και κακότροπος.

Εάν οι γονείς πτοηθούν από τη συμπεριφορά του και ενδώσουν στις ανεξέλεγκτες απαιτήσεις του, τότε το παιδί έχει κατακτήσει τον πρώτο βαθμό της διαβολικής αυτονομία. Έτσι σε σύντομο χρονικό διάστημα, καθώς το παιδί μεγαλώνει, μεταμορφώνεται σε έναν καταπιεστικό νομοθέτη των γονέων του, για τους οποίους η μη ικανοποίηση των απαιτήσεων του κακομαθημένου παιδιού τους θα σήμαινε πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις.

Όταν ένα τέτοιο παιδί μεγαλώσει αρκετά, τότε ορισμένοι γονείς δεν θα ήταν σίγουροι για την ίδια τη ζωή τους, εάν δεν έστελνα διάφορες ασθένειες με σκοπό να δαμάσουν το κακό πνεύμα. Μόνον αυτές οι ασθένειες έχουν τη δύναμη να το εξορίσουν μέχρι ενός βαθμού από τη σάρκα των παιδιών, ιδιαίτερα σ' εκείνη την περίοδο όπου αυτό το πνεύμα έχει καταλάβει το αίμα τους. Η σκαρλατίνα, τα διάφορα εξανθήματα και ιδιαίτερα η ανεμοβλογιά, καθώς και διάφορες άλλες ασθένειες, είναι μερικά από τα αποτρεπτικά μέσα ενάντια στον καταστροφέα της ανθρώπινης φύσης. Ωστόσο, οι ασθένειες αποβάλλουν αυτό το κακό συστατικό στοιχείο μόνον από το αίμα και όχι ολοκληρωτικά.

Εάν οι γονείς των παιδιών που πέρασαν μια τέτοια ασθένεια με την οποία τους έστειλα τη βοήθειά Μου θα ήταν αρκετά συνετοί, ώστε να επιβάλλουν στο παιδί τους

μία τάξη, σε συνδυασμό με την κατάλληλη διαίτα, τότε το παιδί θα ήταν πολύ καλύτερα, τόσο από σωματική όσο και από πνευματική άποψη.

Αλλά συνήθως το παραχαϊδεύουν ακόμη περισσότερο από πριν. Έτσι η μετέπειτα κατάσταση συνήθως εμφανίζεται κατά πολύ χειρότερη από την προηγούμενη. Γιατί μόλις αυτός ο σαρκικός διάβολος αντιληφθεί ότι δεν είναι πια κύριος του αίματος, το παρακάμπτει και απευθύνεται κατευθείαν στα νεύρα. Μόλις καταλάβει το νευρικό σύστημα, τότε το παιδί γίνεται ιδιαίτερα ευερέθιστο, πράγμα που από τους γονείς εκλαμβάνεται σαν δείγμα της αρρώστιας. Τότε πια προσφέρουν στο παιδί τους ό,τι κι αν ζητήσει, ώστε να μην ταραχθούν τα υποτιθέμενα αδύνατα νεύρα του.

Κι έτσι πρέπει να επέμβω πάλι, ταλαιπωρώνοντας τη σάρκα του με δυσεντερία ή με δυνατό βήχα, ώστε να αποβληθεί αυτό το συστατικό από το νευρικό σύστημα. Εάν ο οργανισμός του παιδιού αντέξει όλα αυτά τα μέτρα, επανέρχεται για ένα διάστημα η τάξη, αν και πολλές φορές είναι πολύ καλύτερο για την ψυχή του παιδιού να της αφαιρεθεί νωρίτερα η τόσο μολυσμένη σάρκα, προτού ο σαρκικός διάβολος καταλάβει και την ίδια την ψυχή.

Ως εκ τούτου δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις όπου αναγκάζομαι να πάρω το παιδί τους από ορισμένους γονείς που το παραχαϊδεύουν.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει περισσότερο σε κείνους τους γονείς που έχουν λίγα ή μόνον ένα παιδί, το οποίο με τον καιρό θα κακομάθαινε και θα καταντούσε νεκρό για το Βασίλειό Μου, επειδή οι ανόητοι γονείς του με την τυφλή αγάπη τους θα έπνιγαν το παιδί για όλη την αιωνιότητα. Έτσι εάν κι Εγώ ήμουν ανόητος όπως εκείνοι, θα τους το άφηνα να περνούν τον καιρό τους διασκεδάζοντας μαζί του, με τον ίδιο τρόπο όπως στις μεγαλουπόλεις διασκεδάζουν οι κυρίες με τους παπαγάλους και τα σκυλάκια τους.

Επειδή όμως με τα παιδιά αποσκοπώ σε έναν πολύ υψηλότερο στόχο απ' το να είναι απλά και μόνον ένα εγωιστικό παιγνίδι στα χέρια ανώριμων γονέων, γι' αυτό δεν μένει άλλος τρόπος από το να τα πάρω από τα χέρια τους και να τα εμπιστευτώ στα χέρια των αγγέλων Μου, για την παραπέρα διάπλάσή τους.

Γι' αυτό συνήθως επιλέγω εκείνα τα παιδιά που οι γονείς τους τα παραχαϊδεύουν, γιατί η υπερβολική αγάπη των γονέων προς τα παιδιά τους επισύρει συνήθως τον ψυχικό τους θάνατο.

Εάν τα άφηνα να ζουν σωματικά, τότε η ψυχή τους θα ήταν αμετάκλητα χαμένη. Γι' αυτό σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι προτιμότερος ο θάνατος του σώματος, ώστε η ψυχή να διατηρήσει ακέραια τη Ζωή για τον Ουρανό. Έτσι λοιπόν δεν πρέπει να απορείτε που πεθαίνουν τόσα πολλά παιδιά σε τρυφερή ηλικία ή κατά την περίοδο της νεότητάς τους ή σε μερικές περιπτώσεις ακόμη και στην κούνια, γιατί είναι

σίγουρο ότι Εγώ γνωρίζω καλύτερα το λόγο για τον οποίο τα παίρνω τόσο γρήγορα από αυτόν τον κόσμο. Είναι κατά πολύ καλύτερο να γίνουν αδύναμα ουράνια πνεύματα, παρά να μείνουν στον κόσμο και να καταντήσουν ισχυροί διάβολοι.

Πού και πού όμως πρέπει να συμβαίνει για χάρη του κόσμου να μεγαλώνουν τέτοια πνεύματα της οργής. Εάν οι γονείς καταπολεμήσουν έγκαιρα το θυμό και την ισχυρογνωμοσύνη αυτών των παιδιών, τότε μπορούν να μεταμορφωθούν σε πραγματικά χρήσιμους και αποδοτικούς ανθρώπους. Όμως εάν δεν αντιμετωπιστεί ο θυμός τους έγκαιρα και αποτελεσματικά, τότε καταντούν να γίνουν βίαιοι, στασιαστές και πολύ συχνά αποτρόπαιοι τύραννοι της ανθρωπότητας. Ως εκ τούτου, θα ήταν καλό ο κάθε γονέας να το γράψει πολύ καλά μέσα στην καρδιά του και μόλις διαπιστώσει σε κάποιο από τα παιδιά του οργή, ματαιοδοξία, έπαρση, φιλαυτία και γενικά κακότροπη συμπεριφορά, να αντιμετωπίζει αυτά τα πάθη του παιδιού με όλες του τις δυνάμεις. Έτσι το αποτέλεσμα θα είναι τα άτομα αυτά να γίνουν ιδιαίτερα χρήσιμοι και ικανοί άνθρωποι. Γιατί μέσα από τη σωστή αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης, το κακοήθες συστατικό της οργής μεταμορφώνεται μέσα από μια ειδική ψυχική-χημική διαδικασία σε ένα ιδιαίτερα ωφέλιμο συστατικό.

62

(7 Απριλίου 1847)

Η καταπολέμηση της οργής

Δεδομένου ότι ο διάβολος της οργής είναι ένα τόσο επικίνδυνο ον όταν καταλαμβάνει το ανθρώπινο σώμα, γι' αυτό πολλές φορές κρίνεται απαραίτητος ο σαρκικός θάνατος ορισμένων παιδιών ή και ολόκληρων γενεών ακόμη, προτού προλάβει αυτό το κακό πνεύμα να καταλάβει πλήρως και την ψυχή τους, τραβώντας την μέσα στη δική του ύπαρξη. Για κάθε άνθρωπο που θέλει να προφυλάξει την ψυχή του και ενδεχομένως και την ψυχή των παιδιών του, εάν είναι γονιός, είναι σημαντικό να γνωρίζει και να ακολουθεί μια σωστή διατροφή. Γιατί με τη σωστή διαίτα μπορεί αφ' ενός μεν να βοηθήσει την ψυχή του και κατά δεύτερο το σώμα του, να φτάσει στα βαθιά γεράματα χωρίς να αντιμετωπίζει προβλήματα υγείας, πράγμα που βεβαίως δεν μπορεί να συμβεί εάν οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν αυτή τη διατροφή ή εάν δεν την εφαρμόζουν στην πράξη.

Πώς πρέπει λοιπόν να ανατραφεί ένας άνθρωπος ήδη από τη γέννησή του, ώστε στην ενηλικίωσή του πια να μπορεί να τηρήσει μια κατάλληλη ψυχική και σωματική διαίτα; Γιατί μια τέτοια διαίτα είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να επιτύχει ένα ήρεμο και προχωρημένο γήρας, ώστε χάρη σ' αυτό το γήρας να εξασφαλίσει για την ψυχή του μία πραγματικά αληθινή και στέρεη ύπαρξη για την αιωνιότητα.

Όταν το παιδί δείχνει ακόμη από την κούνια του ότι είναι ευερέθιστο, πρέπει για όσον καιρό δεν διαθέτει μνήμη να τρέφεται με τέτοιες τροφές που να μη διεγείρουν το αίμα του, αλλά που να το δροσίζουν και να το κατευνάζουν.

Εάν η μητέρα θηλάζει το παιδί στο στήθος της, τότε θα πρέπει να απέχει από αλκοολούχα ποτά και ακόμη περισσότερο από συγκινησιακές ταραχές, γιατί όλα αυτά συγκεντρώνουν στο στήθος της εκείνα τα συστατικά που είναι η τροφή του πύρινου πνεύματος της οργής. Με λίγα λόγια, ας απέχει από φαγητά και ποτά που για την πέψη τους απαιτούν πολύ χολικό υγρό. Όσπρια και ιδιαίτερα τα φασόλια δεν συνιστώνται σε μια τέτοια μητέρα' αντίθετα θα της έκαναν πολύ καλό οι κάπως αραιές κρεατόσουπες, το ψητό από το κρέας των καθαρών ζώων, τα ζυμαρικά από σιτάρι, σίκαλη ή το ρύζι καλοβρασμένο, μέσα σε άπαχο γάλα ή νερό.

Το παιδί πρέπει να απογαλακτίζεται από το στήθος όταν κάνουν την εμφάνισή τους τα πρώτα δόντια, γιατί μαζί με τα δόντια ξεκινά και η πρώτη μνήμη. Πάντως το καλύτερο για ένα τέτοιο παιδί θα ήταν η διατροφή χωρίς στήθος.

Το βρασμένο πίτουρο του σιταριού ανακατεμένο με λίγο μέλι, θα ήταν η ιδανική αρχική τροφή ενός θερμόαιμου παιδιού. Το ίδιο καλό θα έκανε και ο ζωμός από νερόβραστο κριθάρι με λίγο μέλι ή ζάχαρη, ενώ σε πολλές περιπτώσεις θα ήταν καλύτερα τα βρασμένα σύκα και χαρούπια.

Για κάποια παιδιά, ιδιαίτερα στη μετέπειτα ηλικία, θα ήταν πολύ ωφέλιμος ο ελαφρύς πουρές από φακή.

Το ζωικό γάλα δεν συνιστάται σαν αρχική τροφή, γιατί τα ίδια τα ζώα πολλές φορές δεν είναι υγιή και έτσι δεν αποδίδουν υγιεινό γάλα, πράγμα που συμβαίνει ιδιαίτερα κατά τη χειμερινή περίοδο. Μερικές φορές πάλι είναι θερμόαιμα τα ίδια τα ζώα και έτσι το γάλα τους θα ήταν ιδιαίτερα βλαβερό για ένα ήδη θερμόαιμο παιδί. Μόνον όταν τα παιδιά γίνουν ενός έως δύο χρονών, μπορούν να τραφούν με ελαφρύ γάλα που έχει αραιωθεί με νερό.

Αντίθετα, ποτέ δεν θα έβλαπτε εάν κάπου-κάπου έτρωγαν λίγη κομπόστα από βρασμένα φρούτα, γιατί τα φρούτα, και ιδιαίτερα τα καλά μήλα και αχλάδια, ενδείκνυνται για τον καθαρισμό και τον κατευνασμό του αίματος.

Το κρέας μπορεί να προσφερθεί σε αυτά τα παιδιά, μόνον εφόσον έχουν αλλάξει τα δόντια τους. Εάν τα παιδιά, και ιδιαίτερα τα ευέξαπτα, τραφούν με κρέας νωρίτερα, τότε το αίμα τους διεγείρεται σε υπερβολικό βαθμό και η σάρκα τους αποκτά υπερβολικό πάχος, που με τη σειρά του έχει σαν συνέπεια την υπέρμετρη έκκριση βλεννών από τους αδένες, επισύροντας έτσι ένα σωρό από επικίνδυνες ασθένειες.

Όταν τα παιδιά αυτά φτάσουν σε μια ηλικία που να μπορούν να μιλάνε και να περπατούν, τότε θα πρέπει να απασχοληθούν με διάφορα ήρεμα παιχνίδια και

ιδιαίτερα με αυτά που εξυψώνουν την παιδική ψυχή. Παράλληλα, θα πρέπει να δίνεται ιδιαίτερη προσοχή, ώστε αυτά τα παιδιά να μην υπερθερμαίνονται, είτε με τις κινήσεις του σώματος ή ακόμη περισσότερο λόγω μιας συναισθηματικής φόρτισης.

Εάν πάλι παρ' όλα τα μέτρα γίνει αντιληπτό ότι κάποιο παιδί παρουσιάζει συναισθηματικές εκρήξεις, τότε δεν θα πρέπει να παραλείπεται μία πρόσκαιρη τιμωρία και πολύ πιο αποτελεσματική σ' αυτή την περίπτωση, είναι η νηστεία. Γιατί τίποτα δεν θεραπεύει την οργή καλύτερα απ' ό,τι η πείνα.

Μια πολύ καλή μέθοδος όταν αναγκάζεται κανείς να τα τιμωρήσει για παρόμοιες αιτίες, είναι να τους εξηγήσει ότι ο ουράνιος Πατέρας δεν έστειλε φαγητό γι' αυτά, επειδή ήταν πολύ άτακτα. Όμως εάν ξανασυμμορφωθούν και παράλληλα παρακαλέσουν τον ουράνιο Πατέρα να τους στείλει τροφή, τότε θα τους ξαναδώσει. Με μια τέτοια μέθοδο θα στρεφόταν η προσοχή των παιδιών προς το Θεό και στη νεαρή τους ψυχή θα εντυπωνόταν όλο και βαθύτερα ότι για όλα τα πράγματα εξαρτώνται από το Θεό και ότι Αυτός ανταποδίδει δίκαια το καλό και σωφρονίζει το κακό.

Όμως μόλις ηρεμήσουν και επανέλθουν στην τάξη, δεν πρέπει κανείς να παραλείψει να τους δείξει με κατανοητό τρόπο ότι ο ουράνιος Πατέρας νιώθει μεγάλη ευχαρίστηση μαζί τους και ότι τα καλεί λέγοντας: «Αφήστε τα παιδιά να έρθουν σ' Εμένα»! Εάν δεν καθοδηγηθούν κατ' αυτό τον τρόπο, αργότερα θα είναι πάρα πολύ δύσκολο να τα φέρει κανείς στο σωστό δρόμο και έτσι θα εκπληρωθεί το παλαιό ρητό, το οποίο λέει ότι το γέρικο δέντρο δεν μπορεί πια να λυγίσει και να ισιώσει, παρά μόνον, όπως και συμβαίνει καμιά φορά, με τον κεραυνό και τη θύελλα, οπότε βέβαια ένα τέτοιο δέντρο σπανίως γλιτώνει χωρίς να υποστεί σοβαρή βλάβη.

Όταν αυτά τα παιδιά φτάσουν στην πλήρη ενηλικίωση και έχουν ήδη αποκτήσει πλήρη αυτογνωσία (δηλαδή όσο είναι δυνατό να αποκτηθεί στο φυσικό επίπεδο) και συνεχίζουν να παρουσιάζουν πού και πού εμφανή συμπτώματα υπερβολικού ευερεθισμού, τότε προ πάντων θα πρέπει να τους συστηθεί να τηρούν σε όλα το μέτρο. Επίσης να πηγαίνουν νωρίς για ύπνο και να ξυπνούν αρκετά νωρίς, να απέχουν για μία μακρύτερη περίοδο από τα οινόπνευματώδη, καθώς και από το κρέας των ακάθαρτων ζώων και σε καμία περίπτωση να μην επισκέπτονται τους χώρους της κακής ψυχαγωγίας και ιδιαίτερα στους χώρους όπου διεξάγονται χοροί και τυχερά παιχνίδια.

Επίσης πολύ καλό για τέτοιους ευέξαπτους ανθρώπους αμφοτέρων των φύλων θα ήταν να παντρευτούν από νωρίς, γιατί η σεξουαλικότητα ενός θερμού ανθρώπου, είναι πολύ χειρότερη από εκείνη ενός ήπιου ανθρώπου. Κυρίως όμως, εκτός από τη φυσική διαίτα, θα έπρεπε να προσεύχονται συχνά και να διαβάζουν πνευματικά βιβλία. Αυτό το πράγμα θα δυνάμωνε την ψυχή τους και θα έλυνε τα δεσμά του

πνεύματός τους, πράγμα που μπορεί να συμβεί πολύ εύκολα, εάν τέτοιοι άνθρωποι αναζητήσουν την αγάπη Μου. Δεδομένου ότι είναι εκτεθειμένοι σε μια πολύ μεγαλύτερη δοκιμασία απ' ό,τι οι άλλοι, από την άλλη πλευρά είναι αντίστοιχα πολύ κοντύτερα στο Έλεος Μου, όσο μεγαλύτερη είναι η δοκιμασία τους. Και ακριβώς από αυτούς τους ανθρώπους είναι που μπορεί να προκύψει κάτι μεγάλο, αν ακολουθήσουν το σωστό δρόμο, γιατί διαθέτουν το απαραίτητο θάρρος. Από τέτοιους ανθρώπους είναι που από πνευματικής σκοπιάς στο Βασίλειό Μου φτιάχνονται πλοία και παλάτια σαν από δρυ και μάρμαρο. Επειδή από σφουγγάρια και καλάμια δεν είναι εύκολο να γίνει κάτι το καλύτερο από ό,τι είναι το συστατικό του είδους τους.

63

(8 Απριλίου 1847)

Το ανθρώπινο πάθος της εξουσίας

Κάτι το οποίο όταν υπάρχει μέσα στο ανθρώπινο σώμα είναι πιο βλαβερό ακόμη και από το διάβολο της οργής, είναι η αρχομανία, η οποία αν και συμβαδίζει με την οργή, ωστόσο αποτελεί τη βάση της, γιατί ένας ταπεινόφρονας δεν εξοργίζεται εύκολα, ενώ ένας υπερόπτης παίρνει φωτιά κατευθείαν. Η αρχομανία είναι ο πιο διαδεδομένος διάβολος ανάμεσα στους ανθρώπους και είναι σχεδόν ομοιογενής με τον ίδιο το Σατανά. Ωστόσο, τα παιδιά καταλαμβάνονται από αυτό το κακό πνεύμα, μόνον εφόσον έχουν ήδη αποκτήσει ένα ορισμένο επίπεδο αυτοσυνειδησίας.

Η προδιάθεση γι' αυτό όμως, φαίνεται από νωρίτερα και ήδη από την ηλικία στην οποία ακόμη δεν ξέρουν καλά-καλά να μιλούν. Βάλτε μερικά παιδιά σε ένα χώρο και παρατηρήστε τη συμπεριφορά τους την ώρα που παίζουν. Αμέσως θα διαπιστώσετε ότι το ένα θα προσπαθήσει να ξεχωρίσει από το άλλο, γιατί ακόμη και σε ένα τέτοιο παιδί που δεν ξέρει ούτε να μιλάει, του αρέσει να του υποτάσσονται.

Ιδιαίτερα δυναμικά εμφανίζεται αυτή η τάση στο θηλυκό γένος. Κάθε κορίτσι φαντάζεται τον εαυτό του όμορφο και από πολύ νωρίς αρχίζει να στολίζεται. Όποιος δε επιθυμεί να κερδίσει την εύνοιά του, δεν έχει παρά να επαινεί τακτικά την ομορφιά του. Και θα ήταν εντελώς τραγικό έτσι και έκανε κανείς το λάθος να πει ότι ένα άλλο κοριτσάκι είναι ακόμη ωραιότερο. Σε αυτή την περίπτωση είναι απολύτως βέβαιο ότι θα έρρεαν άφθονα κρυφά δάκρυα, αν όχι και φανερά.

Στα αγόρια, όταν είναι παιδιά ακόμη, η ομορφιά δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία, όσο η σωματική δύναμη. Ο καθένας επιθυμεί να είναι ο δυνατότερος και να νικήσει όλους τους φίλους του. Θα ήταν μάλιστα διατεθειμένος να δώσει ακόμη και μία βάνουση απόδειξη, αρκεί να φανεί ότι είναι ο δυνατότερος και επομένως ο πιο φοβερός της παιδοπαρέας.

Σε τέτοιες περιπτώσεις γίνεται φανερή η παρουσία αυτού του σατανικά κακού δαίμονα, ακόμη και στα παιδιά.

Είναι προφανές ότι αυτός ο δαίμονας πρέπει να καταπολεμηθεί άμεσα, ακόμη και εάν κανείς δεν γνωρίζει τα βαθύτερα αίτια αυτής της ψυχικής προδιάθεσης. Γιατί είναι ολοφάνερο ότι η αρχομανία μπορεί να οδηγήσει στα πιο μεγάλα πάθη.

Ένα φιλάρεσκο κοριτσάκι θα γίνει από νωρίς μία κοκέτα και σε αυτή την κατάσταση έχει ήδη φτάσει ακριβώς εκεί που ήθελε να την φέρει ο Σατανάς. Αντίστοιχα το αγόρι δεν αργεί να εξελιχθεί σε άξεστο, φιλόνικο και γενικότερα σε έναν άνθρωπο ο οποίος δεν έχει άλλο ιερό και όσιο παρά μόνον τον ίδιο του τον εαυτό.

Από τέτοιους ανθρώπους σύντομα γίνονται συκοφάντες και παντογνώστες, οι οποίοι κρίνουν τα πάντα και τους πάντες, συμπεριλαμβανομένου και του Θεού του ίδιου, γνωρίζουν τα πάντα καλύτερα απ' οποιονδήποτε άλλον και η κρίση τους επιβάλλεται σαν η μόνη ορθή, απλά και μόνο επειδή είναι δική τους.

Τι θα γίνει λοιπόν με έναν τέτοιο άνθρωπο; Ποιος είναι αυτός που μπορεί να διδάξει όποιον γνωρίζει τα πάντα καλύτερα από κάθε άλλον; Και σε περίπτωση που του αποδειχθεί η ανοησία του, εξάπτεται και ό,τι δεν μπορεί να πετύχει με τη γλώσσα του, το παραδίδει στην ορμητική δύναμη των χεριών του.

Όπου αρχίζει να κλωτσάει ένα μουλάρι, υποχωρούν Σωκράτης και Κικέρωνας και οι μόνοι που θα μπορούσαν να αντιτάξουν μία αντίδραση, θα ήταν μαχητές σαν το Σαμψών και το Δαβίδ.

Όλα αυτά λοιπόν είναι αποτελέσματα της αρχομανίας, γιατί ο καθένας θέλει να έχει την πρωτοκαθεδρία ακόμη κι αν είναι ο χειρότερος από όλους. Και εάν αποτύχουν όλα του τα όπλα, εξακολουθεί να του μένει μια άσβεστη δίψα για εκδίκηση και το στόμα για να βρίζει. Εννοείται ότι σε τέτοιες περιπτώσεις η αρχομανία συμβαδίζει με την οργή και οι τροφοδότες τους είναι ο δόλος και η υποκρισία.

Αυτός ο κάκιστος διάβολος μέσα στην ανθρώπινη σάρκα αποτελεί την πηγή όλων των δεινών που μαστίζουν το ανθρώπινο γένος και είναι απόλυτα όμοιος με την κατώτερη και βαθύτερη κόλαση, γιατί σε αυτόν συνενώνονται όλα τα άλλα κακά μαζί.

Θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει πόλεμος, εάν αυτός ο δαίμονας δεν είχε διαφθείρει την ανθρώπινη σάρκα σε τέτοιο βαθμό; Κανένα άλλο πάθος δεν μπορεί να σύρει στο χαμό τόσους πολλούς όπως αυτό! Ένας άνθρωπος ο οποίος έχει μέσα του μια μεγάλη δόση από αυτόν το δαίμονα, δεν θα αργήσει να σχηματίσει μια ομάδα υποτελών του, βεβαίως αρχικά σαν «φίλους». Όμως οι φίλοι, από την πολλή φιλία, θα πρέπει απαρέκλητα να πράττουν ό,τι επιθυμεί ο δεσποτικός τους φίλος, δεδομένου ότι τους έχει παρασύρει στη σφαίρα του αρχομανούς δαίμονά του. Οι φίλοι του με τη σειρά

τους θα επιλέξουν άλλους φίλους, τους οποίους θα παρασύρουν επίσης στο γνωστό μας δαίμονα, στον οποίο είναι παραδομένοι και οι ίδιοι. Με αυτό τον τρόπο όμως ο αρχικός φίλος μετατρέπεται σε αρχηγό και επειδή τα πράγματα εξελίσσονται απρόσκοπτα, αρχίζει να διατάζει. Έτσι, ο δαίμονάς του σύντομα θα έχει τραβήξει χιλιάδες κόσμου στην παγίδα του και όλοι τούτοι θα χορεύουν έτσι όπως εκείνος θα βαράει το ντέφι.

Με έναν τέτοιο τρόπο προκύπτουν στη συνέχεια οι δυναστείες. Ένας στέκεται στην κορυφή και υπαγορεύει νόμους, έτσι όπως του τους υπαγορεύει η διάθεσή του, και χιλιάδες πρέπει να τους ακολουθήσουν, είτε με τη θέλησή τους ή και χωρίς- το πώς δεν ενδιαφέρει. Γιατί όπου μία δύναμη συγκεντρώθηκε σε μία αδιαπέραστη μάζα, αποτυγχάνει κάθε ιδιαίτερη αντίσταση, και η λογική, η-κρίση και η σοφία, αναγκάζονται να υποχωρήσουν μπροστά στο θρόνο του τυραννικού δεσποτισμού. Εάν ο τύραννος επιθυμεί οι υπήκοοί του να είναι τυφλοί, δεν έχει παρά να εκφράσει την επιθυμία του και αμέσως θα τους βγάλουν τα μάτια. Γιατί οι βοηθοί και οι βοηθοί των βοηθών του εμψυχώνονται από τον ίδιο το δαίμονα και έτσι κάνουν τα πάντα που θα διατάξει ο κύριός τους.

Ωστόσο, είναι απολύτως δίκαιο που οι άνθρωποι κυβερνούνται από τυράννους, γιατί ακόμη και αν δεν είναι τύραννοι οι ίδιοι, ωστόσο είναι τουλάχιστον σκληροί δεσπότες, οι οποίοι όπως και οι τύραννοι απαιτούν την πλήρη υπακοή. Κάθε αντίρρηση εκλαμβάνεται σαν προσβολή της υψηλότητας τους και αν δεν τιμωρείται με το θάνατο, τιμωρείται ωστόσο με φυλάκιση. Αλλά όπως σας είπα, είναι απόλυτα δίκαιο που συμβαίνει έτσι και οι άνθρωποι αξίζουν όλα όσα παθαίνουν.

Οι ίδιοι οι άνθρωποι παραμέρισαν το Θεό και έβαλαν στο θρόνο το δαίμονα του εγωισμού και της αρχομανίας τους και αυτό που έκαναν τότε, το κάνουν ακόμη. Παντού βλέπει κανείς τους γονείς να μοχθούν ώστε τα παιδιά τους να γίνουν κάτι το καλύτερο και ανώτερο από ό,τι είναι οι ίδιοι.

Γι' αυτό δικαίως συμβαίνει έτσι στον καθένα και δικαίως συμβαίνει σε ολόκληρη την ανθρωπότητα που βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία τυράννων σε όλα τα επίπεδα, από πάνω μέχρι κάτω, γιατί η ίδια η ανθρωπότητα νιώθει τη μεγαλύτερη χαρά αναθρέφοντας τυράννους τα ίδια τα παιδιά της.

Οι ίδιοι οι γονείς είναι εκείνοι που προτρέπουν τα παιδιά τους να σπουδάσουν ώστε να γίνουν «κάτι». Και τα ίδια τα παιδιά τι επιθυμούν; Βεβαίως αν είναι δυνατόν να γίνουν ανώτεροι από τους γονείς τους. Ενώ δεν βρίσκεται πουθενά ο πατέρας που θα έλεγε: «Εγώ αφήνω τα παιδιά μου να σπουδάσουν για να αποκτήσουν χρήσιμες γνώσεις, ώστε με αυτό το σοφό προσόν να γίνουν ό,τι είμαι εγώ ή και κάτι κατώτερο, αλλά πάντως κάτι το σωστό και δίκαιο». Κάτι τέτοιο δεν το ακούει κανείς συχνά και

ακόμη λιγότερο ακούγεται ο Λόγος Μου που λέει: «Όποιος από εσάς θέλει να είναι ο πρώτος, ας είναι ανάμεσά σας ο τελευταίος και δούλος όλων σας».

Αυτά που θέσπισα Εγώ, δεν τα ακολουθεί ούτε ένας ζητιάνος, αλλά όσα προστάζει ο Σατανάς μέσω των δαιμόνων του, ακολουθούνται από μικρούς και από μεγάλους. Γι' αυτό δικαίως στη Γη τα πράγματα είναι έτσι. Και ακόμη και δέκα και εκατό φορές περισσότερο να τυραννιόντουσαν οι άνθρωποι, και πάλι δίκαιο θα ήταν, γιατί η ίδια η ανθρωπότητα αρέσκεται σ' αυτή την κατάσταση.

Σταματήστε επιτέλους να διαπαιδαγωγείτε παιδιά τυράννων. Προτιμήστε να γίνετε οι τελευταίοι παρά οι πρώτοι και σύντομα οι τύραννοί σας θα μείνουν μόνοι τους στο θρόνο στον οποίο κάθονται. Και επειδή θα βρίσκεστε πολύ πιο χαμηλά, θα αναγκαστούν να χαμηλώσουν και εκείνοι ώστε να μην τους πνίξει η μοναξιά τους.

Όμως όταν εσείς οι ίδιοι φτιάχνετε από τα ίδια τα παιδιά σας διάφορες βαθμίδες τυράννων, τότε εκείνοι αναγκαστικά ανυψώνονται όλο και πιο πολύ. Και όσο περισσότερο ανυψώνεται κανείς, τόσο πιο μακριά μπορεί να πετάξει τις πέτρες που στηρίζουν το θρόνο του και τόσο πιο βαριά πέφτουν, κτυπώντας εσάς τους υποτελείς του. Όσον αφορά Εμένα, ευχαρίστως αφήνω να μεγαλώσει η δύναμη των ισχυρών, ώστε οι ανόητοι που είναι από κάτω, να έχουν κάτι που να τους ταπεινώνει και να τους δείχνει τι θα έπρεπε να είναι αλλά δεν είναι. Γι' αυτό το λόγο οι κυβερνήτες είναι εξουσιοδοτημένοι από Εμένα και πολύ δικαίως καταπιézουν την ανόητη ανθρωπότητα όσο πιο πολύ γίνεται, γιατί δεν της αξίζει τίποτε καλύτερο.

Δεν είναι ο ίδιος ο πατέρας αυτός που επιθυμεί να δει το γιο του να φοράει καλύτερα ρούχα απ' ό,τι ο ίδιος; Και η μητέρα δεν είναι εκείνη που πηγαίνει με την κόρη της στα καταστήματα μόδας, ψάχνοντας επί ώρες να βρει τα κατάλληλα πράγματα με τα οποία η κόρη της θα έχει περισσότερες κατακτήσεις; Γιατί δηλαδή κατακτήσεις; Ταπεινώσεις είναι αυτό προς το οποίο θα έπρεπε να στρέφεται η ανθρωπότητα σύμφωνα με τα Λόγια Μου! Επειδή όμως επιθυμείτε κατακτήσεις, γι' αυτό πολύ δικαίως έχετε τυράννους. Θα έλεγα μάλιστα ότι οι τύραννοι είναι σωστοί άγγελοι, γιατί με την αυξανόμενη ακρίβεια που επιβάλλουν και με τη δυσβάσταχτη νομοθεσία τους, καταπιézουν όσο πιο πολύ γίνεται την κατακτησιομανία των ανθρώπων.

Ο μέσος πατέρας συμβουλεύει το γιο του κάπως έτσι: «Πρέπει να αποκτήσεις τέτοια συμπεριφορά, που να ελκύεις όλα τα βλέμματα και γενικότερα την προσοχή του κόσμου, ώστε να τους γίνεις κοινωνικά απαραίτητος» ή με άλλα λόγια: «Προσπάθησε να γίνεις ο πρώτος στην κοινωνία!» Γιατί λοιπόν ο μέσος πατέρας δεν προτιμά να συμβουλεύσει το γιο του λέγοντας: «Γιε μου, κάνε προς τα πίσω! Είναι προτιμότερο να βρίσκεσαι στην κατώτερη θέση και από εκεί να σηκώνεις το βλέμμα σου προς την κοινωνία, παρά να βρίσκεσαι εκεί όπου όλων τα βλέμματα θα είναι στραμμένα πάνω

σου!» Ή τι είναι καλύτερο: να είναι κανείς ο θεμέλιος λίθος ενός οικοδομήματος ή ένα ακροκέραμό του;

Γιατί σαν έρθει μια καταιγίδα και καταστρέψει τη σκεπή και το σπίτι, θα μπορέσει άραγε να μετακινήσει και τα θεμέλιά του;

Εκείνος που βρίσκεται στο πιο χαμηλό σημείο, βρίσκεται στο σημείο της μεγαλύτερης ασφάλειας, ενώ η κορυφή ενός πύργου είναι έρμαιο της κάθε καταιγίδας.

Γι' αυτό να πηγαίνετε προς τα κάτω! Η σωστή ταπεινότητα ας είναι η σταθερή θέση της ύπαρξής σας. Εκεί θα σας εγκαταλείψει ο κάθε αρχομανής δαίμονας και η τυραννία θα λάβει ένα οριστικό τέλος για όλους τους αιώνες.

Ή μήπως νομίζετε ότι για έναν άρχοντα έχει καμία σημασία αν ο κοινός λαός τον αναγνωρίζει σαν άρχοντα; Κανένας άρχοντας δεν καταδέχεται να απασχολήσει την αρχοντική τιμή του με τον απλό λαό. Αντίθετα, απαιτεί την αναγνώριση της αρχοντικής του υψηλότητας κυρίως από τους ανώτερους κύκλους των αυλικών του, καθώς και από τους ομοίους του.

Κατά συνέπεια, εάν ολόκληρη η ανθρωπότητα κατέβαινε στο τελευταίο σκαλί της ταπεινοσύνης, τότε πού θα έβρισκε ο κάθε άρχοντας ομοίους του, που να αναγνωρίζουν την υψηλότητά του;

Όπως βλέπετε, αυτός είναι ο δρόμος προς την ευδαιμονία τόσο εδώ, όσο και στον άλλο κόσμο. Και με αυτή τη στάση μπορεί να βελτιωθεί και ο άρχοντας αλλά και η ανθρωπότητα. Όμως ποτέ δεν μπορεί να γίνει αυτό μέσα από την ανυποταξία και ακόμη λιγότερο από τις διάφορες εξεγέρσεις ενάντια σε μια οργανωμένη εξουσία. Εάν κάποιος επιθυμεί να κτίσει ένα οικοδόμημα, πρέπει να αρχίσει από κάτω. Είναι εντελώς αδύνατο να ξεκινήσει από τη σκεπή. Όπως επίσης είναι αδύνατο να στηρίξει μία σημαία στην κορυφή ενός πύργου, όταν ακόμη δεν έχουν καν μπει τα θεμέλιά του!

Όποιος επιθυμεί να καλυτερεύσει τους άλλους, ας καλυτερεύσει πρώτα τον εαυτό του και ας ζει δίκαια έτσι θα τον ακολουθήσουν και οι άλλοι όταν αντιληφθούν τα προτερήματα. Και όποιος επιθυμεί να οδηγήσει τους τριγύρω του στην ταπείνωση, ας ταπεινώσει πρώτα τον εαυτό του. Έτσι θα διευκολύνει το γείτονά του, αφαιρώντας το δικό του σκαλί, να ανέβει για να πάει ψηλότερα. Εάν πάλι κάποιος έχει φορτωθεί στις πλάτες του τον αδελφό του, πέστε Μου, θα κατέβει ποτέ ο δεύτερος από το ύψωμα όπου βρίσκεται, εάν δεν κατέβει αυτός που τον βαστάζει; Επομένως αυτός που βαστάζει ας οδηγήσει κατ' αρχήν τα δικά του βήματα προς τα κάτω και έτσι θα κατέβει και εκείνος τον οποίο έχει φορτωθεί. Εάν όμως το υποζύγιο τραβά προς τον

ανήφορο, τότε σίγουρα ανεβαίνει μαζί του και εκείνος που το υπεύει και που το ζορίζει.

Συνεπώς όσο δεν θα εφαρμόζεται η Διδασκαλία Μου σε όλα τα σημεία της, δεν είναι δυνατόν να καλυτερεύσουν τα πράγματα, ούτε εδώ, ούτε στον άλλο κόσμο, είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο. Όμως όποιος ακολουθεί τη Διδασκαλία Μου πλήρως, θα έχει το αντίστοιχο πλεονέκτημα, τόσο εδώ όσο και στον άλλο κόσμο. Γιατί μια ταπεινόφρονη ψυχή, πολύ σύντομα αισθάνεται άνετα σε κάθε κατάσταση και επειδή βρίσκεται πολύ κοντά Μου, απολαμβάνει διαρκώς την πιο καλή και σίγουρη βοήθεια.

Δυστυχώς όμως δεν υπάρχει κανένα κακό που να εκριζώνεται δυσκολότερα απ' ό,τι αυτό, γιατί οι ίδιοι οι άνθρωποι βρίσκουν σε αυτό τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Ο καθένας προτιμά να είναι πολυσεβασμιότατος κύριος, παρά ένας ταπεινότατος δούλος και υπηρέτης στην πραγματική έννοια του όρου.

Ω, απίστευτα ανόητη ανθρωπότητα! Πότε θα αντιληφθείς επιτέλους ότι χωρίς την ύπαρξη ενός σταθερού κεντρικού σημείου, δεν είναι δυνατό να υπάρξει ο κόσμος; Όμως το κεντρικό σημείο σε κάθε πλανητικό σώμα είναι το βαθύτερο. Γιατί λοιπόν ο άνθρωπος δεν θέλει να βυθιστεί μέσα στο ίδιο του το βάθος, ώστε να βρει εκεί την πραγματική ασφάλεια Ζωής για πάντα; Κι αυτή είναι η ασφάλεια Ζωής που φανερώνεται με πεντακάθαρο τρόπο στη Διδασκαλία Μου.

Αλλά βέβαια σε τι ωφελεί τελικά η Διδασκαλία Μου, τη στιγμή που ο Ίδιος ο ιδρυτής της ο Ιησούς, χαίρει της τιμής να μην είναι τίποτα ή το πολύ-πολύ ένα μικρό απόσπασμα του Πλάτωνα ή του Σωκράτη; Ή τη στιγμή που κανείς μετατρέπει τον Ιησού σε ένα κενό είδωλο, από το οποίο δεν έχει απομείνει άλλο από το όνομα και μερικά κλάσματα της Διδασκαλίας Του υπό τη μορφή αιγυπτιακών ιερογλυφικών, τα οποία μάλιστα απαγορεύεται αυστηρότατα να ερευνούνται απ' τους χριστιανούς; Με λίγα λόγια, ο Ιησούς μετασχηματίστηκε σε κάτι που χρειαζόταν για να εισφέρει και όχι για να αφαιρεί, όπως είπε και στη σχετική του εντολή: «Εάν κάποιος σου ζητήσει το πουκάμισο, δώστού και το πανωφόρι!» Αντίθετα, όμως, εκείνος που θα έπρεπε να είναι ο τελευταίος και δούλος όλων, σήμερα έχει θρονιαστεί πάνω από πολλά εκατομμύρια συνανθρώπων! Πράγματι, ένα πολύ κακό παράδειγμα για την ταπεινοφροσύνη! Και όσο υπάρχει αυτό, τα πράγματα δεν είναι δυνατόν να καλυτερέψουν!

Οι άνθρωποι εκφράζουν συνήθως ένα σωρό παράπονα. Κάποιοι λένε ότι οι καιροί είναι πολύ άσχημοι, ότι τα πάντα ακριβαίνουν ενώ ταυτόχρονα υποβιβάζεται η ποιότητά τους. Άλλοι εκφράζονται με πραγματικό θυμό ενάντια στις κυβερνήσεις, θεωρώντας τες υπεύθυνες για όλα. Άλλοι πάλι δεν είναι ικανοποιημένοι όταν υπάρχει ειρήνη και θα προτιμούσαν να γίνεται πόλεμος. Κάποιοι άλλοι προτιμούν να ρίχνουν όλες τις ευθύνες στο ιερατείο, ενώ ορισμένοι λένε ότι φταίει η υπερκατανάλωση, η πολυτέλεια και η τεχνολογία. Με λίγα λόγια, ο καθένας βλέπει την αιτία του σύγχρονου κακού και σε κάτι διαφορετικό, αλλά κανείς δεν αναρωτιέται ούτε μια φορά, μήπως συνέβαλε με κάποιον τρόπο και ο ίδιος στη γενική χειροτέρευση της εποχής του ή ίσως να εξακολουθεί μάλιστα να συμβάλλει! Ο καθένας αντιλαμβάνεται το κακό μόνον από έξω, ενώ στον εαυτό του δεν το βλέπει ποτέ.

Ας παρατηρήσουμε κατ' αρχάς έναν οικογενειάρχη, ο οποίος ωρύεται ενάντια στη σημερινή πολυτέλεια και υπερκατανάλωση. Σε μια στιγμή τον βρίσκουμε μέσα σε ένα κατάστημα μόδας ν' αγοράζει για τις κόρες του πανάκριβα και μοντέρνα ρούχα. Τι θα πρέπει λοιπόν να αντιτάξει κανείς σ' αυτό τον άνθρωπο; Τίποτε άλλο, εκτός από αυτό: Εφόσον σε δυσαρεστεί η πολυτέλεια, τότε γιατί αφήνεις μέσα σου το αγκάθι της κοινωνικής καταξίωσης, να σε παρασύρει να αγοράσεις στις κόρες σου, όλα αυτά τα περιττά πράγματα; Αγόρασέ τους απλά φορέματα ή ακόμη καλύτερα, δώσε τους την ευκαιρία να φτιάχνουν τα ρούχα τους μόνες τους. Έτσι οι κόρες σου θα αποκτήσουν μια φορεσιά η οποία θα τους είναι πολύ πιο χρήσιμη απ' ό,τι όλα αυτά τα μοντέρνα πράγματα που σε εξαγριώνουν. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, που πηγαίνεις να τα αγοράσεις, προκειμένου απλούστατα ο κόσμος να διακρίνει πάνω τους τη χλιδή και έτσι να έχουν καλύτερες κατακτήσεις.

Αντί να διαμαρτύρεσαι, άρχισε να αποστρέφεις την πολύ τέλεια έμπρακτα! Ντύσε τα παιδιά σου απλά και πού ξέρεις, ίσως να βρεις και μιμητές, οι οποίοι με τη σειρά τους να βρουν κάποιους άλλους! Έτσι τα πολυτελή είδη αναγκαστικά θα εξαφανιστούν, εφόσον δεν θα βρίσκουν αποδέκτες Όποιος δεν αλλάζει προς το καλύτερο ο ίδιος, πώς μπορεί να απαιτεί να καλυτερέψουν οι άλλοι;

Ένα άλλο παράδειγμα αποτελούν οι αγρότες και οι έμποροι, οι οποίοι διαμαρτύρονται εντονότατα για το φόρο κατανάλωσης που έχει επιβληθεί στον κλάδο τους. Αυτοί οι άνθρωποι οργίζονται και διαδηλώνουν, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι εκείνοι οι ίδιοι είναι οι πρώτοι εφευρέτες και εφαρμοστές αυτής της κοινωνικής μάλιστα. Γιατί με τα υπερβολικά τους κέρδη απαιτούν από τους πελάτες τους έναν πολλαπλάσιο φόρο κατανάλωσης από εκείνον που ζητά η κυβέρνηση από τους πολίτες.

Όταν ακόμη δεν υπήρχε αυτός ο φόρος, οι εστιάτορες ήδη απαιτούσαν έναν απάνθρωπο φόρο κατανάλωσης από τους πελάτες τους. Συχνά μάλιστα ήταν τόσο

μεγάλος, ώστε έχει συμβεί σε κάποιους πελάτες τους να χρειαστεί να αφήσουν και τα ρούχα τους ακόμη προκειμένου να πληρώσουν το λογαριασμό. Σ' αυτή την περίπτωση αναρωτιέμαι: Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να διαμαρτύρεται για ένα φόρο τον οποίο ο ίδιος εφάρμοζε αδίστακτα, πολύ πριν ακόμη η πολιτεία σκεφτεί καν να τον εφαρμόσει; Και εφόσον αυτός ο φόρος φάνηκε καλός και δίκαιος γι' αυτόν τον ίδιο και την οικογένειά του, τότε γιατί να μην είναι καλός και δίκαιος και για ολόκληρη τη χώρα; Ο μέσος εστιάτορας δεν ζητάει διακώσια για κάτι που στον ίδιο στοιχίζει μόλις εκατό; Αυτός είναι ένας φόρος κατανάλωσης 100%! Η πολιτεία όμως δεν ζητάει τόσα πολλά και είναι πολύ φθηνότερη από τον εστιάτορα. Συνεπώς και ο εστιάτορας καλό θα ήταν να αποδεχτεί αυτό το φόρο και μάλιστα τη στιγμή που ο ίδιος τρέφει τη μεγαλύτερη εκτίμηση γι' αυτόν.

Γι' αυτό σας λέω: έτσι μπράβο, συνεχίστε με τους αυξανόμενους φόρους! Οι φόροι αυτοί δεν πρόκειται να σταματήσουν, αν δεν σταματήσουν να υπάρχουν στις καρδιές των ανθρώπων και να χρησιμοποιούνται από αδερφό ενάντια σε αδερφό!

Η πολιτεία ζητά ελάχιστο ή καθόλου φόρο από κάποιον ο οποίος από την καλή του την καρδιά χαρίζει κάτι στον αδερφό του. Όμως όταν ο ίδιος ο άνθρωπος δεν τρέφει πια αισθήματα απέναντι στο συνάνθρωπό του, τότε πώς απαιτεί από την πολιτεία να επιδείξει εκείνη καλωσύνη προς αυτόν; Ακούστε: οι άνθρωποι κατευθύνουν από μόνοι τους τη μοίρα τους. Αλλά την πολιτεία την κατευθύνω Εγώ ο Ίδιος, σύμφωνα με το πρότυπο των ανθρώπων.

Σε ό,τι φαίνεται από τα έργα τους να τους ευχαριστεί πιο πολύ, προς την ίδια κατεύθυνση στρέφω και την πολιτεία τους. Σε τελευταία ανάλυση, το μεγαλύτερο φόρο από τους συνανθρώπους του τον απαιτεί ο τοκογλύφος!

Από όλα αυτά γίνεται φανερό ότι οι ίδιοι οι άνθρωποι είναι πάντοτε οι δημιουργοί των δεινών τους. Επομένως αυτά τα δεινά θα εξακολουθήσουν αναγκαστικά να υπάρχουν όσο εκείνοι οι ίδιοι θα συνεχίζουν να τα δημιουργούν, και οι φτωχοί θα υπάρχουν πάντοτε σαν ένα επιπρόσθετο φορτίο γι' αυτή τους τη στάση! Γιατί τους φτωχούς τους δημιουργεί η μεγάλη απληστία των πλουσίων. Γ' Γι' αυτό λοιπόν οι εύποροι θα επιφορτίζονται το βάρος των φτωχών, γιατί ό,τι δημιουργεί ο ίδιος ο άνθρωπος, αναγκαστικά θα το κουβαλάει πάνω του.

Ένα άλλο καλό παράδειγμα παραπονούμενων είναι όσοι διαμαρτύρονται για τη φορολογία των ακινήτων. Εάν όμως συμπτωματικά ή κατ' ανάγκη ένας ενοικιαστής κάποια στιγμή καθυστερήσει ή δεν μπορέσει να πληρώσει το ενοίκιό του, τότε αυτόματα σύρεται στα δικαστήρια ή του γίνεται έξωση. Γι' αυτό καλά κάνουν να ανεβαίνουν οι φόροι των ακινήτων ώσπου οι καρδιές των ιδιοκτητών να μαλακώσουν. Τότε ίσως βρουν τον τρόπο να διαθέσουν μέσα στα ακίνητά τους ένα δωρεάν χώρο για τους φτωχούς και να κατεβάσουν τα ενοίκιά τους σε ένα επίπεδο που να έχουν μια

δίκαιη και προσιτή τιμή! Τότε και Εγώ θα εμπνεύσω στις καρδιές των ηγετών μία καλύτερη νοοτροπία' αλλιώς, όπως σας είπα, ας ανεβαίνουν ασταμάτητα οι φόροι!

Συνεπώς όλες αυτές οι μάστιγες είναι απαραίτητες και με τον καιρό θα δυναμώνουν. Γι' αυτό σας λέω, σε όποιον δεν επαρκεί το ήσυχο και εύφορο έδαφος της Γης, ας πάει στη θάλασσα, να μάθει εκεί τη διαφορά ανάμεσα στην ειρήνη και τη γαλήνη από τη μια πλευρά, και την ταραχή και τη θύελλα από την άλλη. Εάν δεν τον καταπιούν οι θύελλες και έχει τη διάθεση, μπορεί να επιστρέφει πίσω. Η στεριά εξακολουθεί να υφίσταται, όπως εξακολουθεί να υφίσταται ο παλαιός Λόγος του Θεού παράλληλα με τους νεωτερισμούς της μοντέρνας κοσμοθεωρίας. Το ίδιο υφίσταται ακόμη η Χάρη Μου, για όποιον την αναζητά. Όποιος όμως δεν ενδιαφέρεται για τη Χάρη Μου αλλά μόνο για τους νεωτερισμούς, γιατί έτσι του επιβάλλει η απληστία και η αρχομανία του, μπορεί να πάει να βρει τους δαιμόνους του. Και μπορεί να είναι βέβαιος πως στους Ουρανούς Μου δεν θα κλάψει κανείς γι' αυτόν.

Τώρα όσον αφορά τις διάφορες διαμαρτυρίες σχετικά με τον κλήρο, εδώ έχω να πω, ότι αυτού του είδους οι διαμαρτυρίες δεν εισχωρούν καν στ' αυτιά Μου. Εγώ ο Ίδιος έχω ρυθμίσει έτσι τα πράγματα ώστε ο καθένας να μπορεί να έχει το Λόγο Μου, φθάνει να το επιθυμεί.

Από το Λόγο Μου όμως μπορεί ο καθένας με μεγάλη ευκολία να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι για Μένα δεν έχει τίποτε άλλο σημασία εκτός από μια καθαρή και φιλόστοργη καρδιά καθώς και μια σωστή Πίστη σε Μένα. Σε όποιον δεν αρέσει αυτό, για όποιον είναι ιερότερος ο λόγος ενός ιεροκήρυκα από όσα έχω πει Εγώ ο Ίδιος, ας παραμείνει στην τύφλωσή του. Σε όποιον αρέσει το φραγγέλιο περισσότερο από το Έλεος Μου, ας καθίσει να τον βασανίσουν. Για όποιον είναι ιερότερος ένας χώρος προσευχής ο οποίος κτίστηκε με πάρα πολλές δαπάνες απ' ό,τι μια καθαρή καρδιά, η οποία είναι ο πραγματικός ναός του Αγίου Πνεύματος, ας πηγαίνει τις Κυριακές και εορτές σ αυτούς τους οίκους προσευχής.

Οι άνθρωποι αισθάνονται μία υπέρμετρη χαρά με τα διάφορα κενά τελετουργικά. Μιλούν και γράφουν ακατάπαυστα προκειμένου να περιγράφουν το μεγαλείο του καθεδρικού ναού της Ρώμης καθώς και άλλων λαμπρών ναών. Ξοδεύουν μάλιστα ανυπολόγιστα ποσά για τη διατήρηση και για το στολισμό τους, συνήθως υπό την επιγραφή «Τα πάντα προς Δόξαν Κυρίου!» Πέστε Μου ωστόσο, πώς μπορεί να μεγαλώσει τη Δόξα Μου ένα τέτοιο αξιοθρήνητο κατασκεύασμα, μαζί με όλους τους μητροπολιτικούς ναούς του κόσμου;

Κατά πρώτον Εγώ ποτέ δεν αναζήτησα μέσα στον κόσμο την τιμή Μου, παρά μόνον πίστη και αγάπη. Επομένως, κάθε άλλη ματαιόδοξη απόδοση τιμής από πλευράς σας, η οποία μετατρέπει Εμένα, τον Ένα, τον Παντοπινό, Ζωντανό και Αληθινό Θεό σε ένα

αντικείμενο ειδωλολατρείας, είναι στα Δικά Μου μάτια ένα βδέλυγμα. Γιατί Εγώ θέλω να λατρεύομαι εν πνεύματι και αλήθεια, που σημαίνει ότι θέλω να λατρεύομαι μέσα στη ζωντανή ανθρώπινη καρδιά και όχι σε έναν πέτρινο ναό. Η πραγματική λατρεία εν πνεύματι και αλήθεια, συνίσταται στο να Με αναγνωρίζουν οι άνθρωποι σαν το Θεό και Πατέρα τους· στη συνέχεια να Με αγαπούν σαν τέτοιον πάνω από καθετί άλλο και να τηρούν τις εντολές της αγάπης και απέναντι στους αδελφούς τους. Αυτή είναι η πραγματική λατρεία. Αντίθετα ένας μητροπολιτικός ναός είναι ένα βδέλυγμα και δεν μπορεί να συνεισφέρει στην εξύμνηση του Ονόματος Μου, γιατί δεν δείχνει τι μπορώ να κάνω Εγώ, αλλά τι μπορούν να κάνουν ματαιόδοξοι και υπεροπτικοί άνθρωποι.

Αντί γι' αυτό, όποιος επιθυμεί να θαυμάσει το Μεγαλείο και τη Δύναμή μου, ας πάει στους ναούς της φύσης. Ας πάει στην ίδια τη Γη και ας σηκώσει τα μάτια του προς τον Ήλιο, τη Σελήνη και τα άστρα και σίγουρα θα βρει πολλά από τα οποία θα μπορέσει να αναγνωρίσει την Παντοδυναμία του Θεού και Πατέρα του.

Παρατηρώντας βέβαια ένα βουνό, δεν πρόκειται κανείς να διακρίνει ένα γοτθικό ή ρωμαϊκό, ούτε ιωνικό, φρυγικό ή βαβυλωνιακό ρυθμό. Επίσης δεν θα δει αγάλματα, εικόνες και ξυλόγλυπτα διαφόρων μεγάλων καλλιτεχνών. Αντί αυτών όμως θα αναγνωρίσει το χέρι του Πατέρα, γιατί αντί γι' αγάλματα και ζωγραφίες, σ' αυτούς τους ναούς ζουν ζωντανοί άνθρωποι και άλλα επίσης ζωντανά όντα. Αντί για τα διάφορα διακοσμητικά, υπάρχουν εκεί υπέροχα δάση και κοιλάδες που σφύζουν από καταπράσινο χορτάρι. Όλα αυτά μαρτυρούν το Μεγαλείο, τη Δύναμη και τη Σοφία του Μάστορά τους.

Τέτοιου είδους παρατηρήσεις μπορούν αναμφίβολα να συντονίσουν την ανθρώπινη καρδιά «προς δόξαν Θεού».

Πρέπει να είναι όμως εντελώς ανεγκέφαλοι οι άνθρωποι για να πιστεύουν ότι με τα έργα των χεριών τους, με τα ξυλόγλυπτα, τις εικονογραφίες, τα διάφορα επίχρυσα, τις λαμπάδες και τους πολυέλαιους, τα χρυσοστόλιστα άμφια και τις κλαψιάρικες ψαλμωδίες θα μπορούσαν να τιμήσουν Αυτόν ο Οποίος έφτιαξε τη Γη, τον Ήλιο, τη Σελήνη και τα άστρα!

Ακόμη σήμερα οι άνθρωποι προσφέρουν τεράστια ποσά σε «οίκους του Θεού» και συρρέουν να προσκυνήσουν θαυματουργές εικόνες, λείψανα, ζώνες και χιτώνες του Χριστού. Έστω κι αν τέτοιοι χιτώνες βρίσκονται ταυτόχρονα σε δώδεκα διαφορετικές εκκλησίες, η μωρόπιστη ανθρωπότητα τα πιστεύει, ακόμη κι αν τα βρίζει, και προσφέρει πλούσια τον όβολό της «προς Δόξαν Κυρίου». Τι να πει κανείς γι' αυτά; Να τιμωρήσει τη μωρία ακόμη περισσότερο; Δεν χρειάζεται, γιατί τιμωρείται από μόνη της.

Και να της προσέφερε κανείς κάτι καλύτερο, θα το αποδεχόταν; Μόνο με θαύματα θα γινόταν κάτι τέτοιο! Όμως κι ο «χιτώνας» κάνει θαύματα. Θα μπορούσε μήπως η

μωρία να ξεχωρίσει το παραπλανητικό ψεύτικο θαύμα από ένα αληθινό; Αντίθετα, θα θεωρούσε το αληθινό για έργο του διαβόλου και το θαυματοποιό για αρχαιαιρετικό, γιατί δεν θα γινόταν μέσα σ' ένα ναό.

Ποιο θα ήταν λοιπόν το όφελος;

Γι' αυτό ας παραμείνει η μωρία αυτό που είναι: μία διαρκής τιμωρία των ανόητων ανθρώπων. Όποιος όμως αναζητά τη Σοφία και το μισθό της, ξέρει και πού θα τη βρει.

Ωστόσο, σύντομα θα έρθει ο καιρός όπου η Σοφία θα νικήσει την ανοησία. Αλλά μη νομίζετε ότι και οι ανόητοι θα γίνουν σοφότεροι, γιατί αυτή η κατηγορία θα παραμείνει όσο καιρό θα εξακολουθεί να υπάρχει η κόλαση.

Πολλοί αναρωτιούνται πώς μπορώ να υπομένω τόσον καιρό τα διάφορα αποτρόπαια που γίνονται και δεν ρίχνω κεραυνούς και φωτιά από τους Ουρανούς να καταστρέψω αυτή την πανάρχαιη ειδωλολατρεία. Αφού μπορούσα να το κάνω στους παλαιούς καιρούς, γιατί όχι και τώρα;

Είναι αλήθεια πως τα Σόδομα και τα Γόμορρα εξαφανίστηκαν αντί αυτών όμως πρόβαλε η Βαβέλ. Και εδώ έπεσε αρκετή φωτιά πάνω στην ειδωλολατρεία, όπως γινόταν σ' όλες τις εποχές αλλά αναδύεται ξανά και ξανά. Γι' αυτό ας αφήσουμε το σιτάρι να φυτρώνει μαζί με τα ζιζάνια. Θα έρθει και ο καιρός της διαλογής και του θερισμού. Γιατί θα έπρεπε κανείς να δεσμευτεί σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, όταν στη διάθεσή του υπάρχει ολόκληρη η αιωνιότητα; Επομένως, ορίστε, συνεχίστε! Όποιος επιθυμεί να είναι ανόητος, ας παραμείνει ανόητος. Και όποιος επιθυμεί να είναι σοφός, ξέρει σε ποια πόρτα πρέπει να κτυπήσει.

(13 Απριλίου 1847)

Το τελετουργικό εκκλησιαστικό οικοδόμημα

Τι νόημα έχει όταν κανείς διαμαρτύρεται και διακηρύττει ότι αποδεσμεύεται απ όλα όσα του υπαγορεύει η εκκλησία του να τηρεί; Όταν ένα ρεύμα είναι ορμητικό, είναι πολύ αργά για να σταματήσει η ροή του. Το πιο φρόνιμο είναι να αφήνει κανείς το ρεύμα να ακολουθήσει την πορεία του. Όταν θα φτάσει στη θάλασσα, θα διαλυθεί από μόνο του. Το ίδιο ανόητο θα ήταν αν προσπαθούσε κανείς να κολυμπήσει αντίθετα σε ένα τέτοιο ρεύμα. Γιατί όσο πιο δυναμικά θα αντιστασσόταν κανείς στην ορμή του, τόσο πιο ορμητικά θα προσέκρουε εκείνο στο στήθος του, ώσπου τελικά θα τον παρέσυρε στο βυθό. Το καλύτερο είναι να αφήνει κανείς το ρεύμα να ρέει όπως και όπου θέλει. Ο ίδιος όμως ας απομακρυνθεί όσο γίνεται μέσα στην καρδιά του και ας ακολουθήσει το στενό αλλά σίγουρο μονοπάτι της καθαρής Αλήθειας Μου!

Η αντίσταση κάποιου μεμονωμένου ατόμου ενάντια σε κάτι που έχει καθιερωθεί και κινείται μέσα σε συγκεκριμένες προδιαγραφές εδώ και εκατοντάδες χρόνια, θα ήταν καθαρή ανοησία, γιατί θα σήμαινε έναν πόλεμο ανάμεσα σε έναν και σε χίλιους στρατιώτες. Τι θα μπορούσε να κάνει ο ένας ενάντια στους χίλιους; Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση όπου κάποιος αντιτάσσεται ενάντια σε μια οποιαδήποτε καθιερωμένη τάξη. Ανεξάρτητα από το πόσο σωστές και αν είναι οι απόψεις του, τι θα μπορούσε τελικά να πετύχει, όταν η μεγάλη μάζα είναι τυφλή και κουφή; Σ' αυτή την περίπτωση επιβάλλεται να είναι κανείς έξυπνος και να προσαρμόζεται στον άνεμο που φυσάει.

Εγώ έτσι κι αλλιώς δεν κοιτάω ποτέ το εξωτερικό του ανθρώπου, παρά μόνο το εσωτερικό του. Επομένως μπορεί ο κάθε ειλικρινής χριστιανός να ακολουθεί την τυπική λατρεία σε ένα ναό, ενώ μέσα στην καρδιά του να είναι μαζί Μου. Έτσι η οποιαδήποτε τυπολατρεία είναι αδύνατο να τον βλάψει.

Όποιος όμως δυσανασχετεί με αυτά, ας μείνει απ' έξω, γιατί κανέναν δεν τον τραβούν μέσα με τη βία. Αλλά ακόμη και εάν συνέβαινε κάτι τέτοιο, πάλι δεν θα έβλαπτε κανέναν να πάει μέσα. Γιατί σε κάθε περίπτωση είναι πολύ καλύτερο να κάθεται σε ένα ναό λέγοντας κατανυκτικά μία προσευχή, παρά να τριγυρίζει άσκοπα, σκοτώνοντας το χρόνο του σε κυνήγια, χαρτοπαικτικές λέσχες, αναζητώντας αφορμή για φασαρία και άλλες παρόμοιες ασχολίες.

Εάν πάλι κάποιος δεν αρέσκεται στο κήρυγμα, ας προσηλωθεί στους στίχους του Ευαγγελίου. Από αυτό θα αποκομίσει τόσα πολλά, που θα του αρκούν για να κερδίσει την Αιώνια Ζωή, με την προϋπόθεση ότι θα τα εφαρμόσει και στην πράξη. Έτσι κανείς δεν έχει να χάσει τίποτα πηγαίνοντας σε έναν οίκο προσευχής, όπου πάντα θα βρίσκει κάτι το οποίο θα του θυμίζει Εμένα. Όμως εάν κάποιος απομακρύνεται από την εκκλησία, απλά και μόνο από καθαρό μίσος ενάντια σε μια τέτοια ειδωλολατρεία, χωρίς να την ανταλλάσσει με κάτι το καλύτερο, αλλά ως συνήθως με κάτι το χειρότερο, τότε σε τι ωφελείται;

Τον καιρό της Δικής Μου περιοδείας στη Γη, ο ναός της Ιερουσαλήμ ήταν εντελώς ειδωλολατρικός και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να γίνει λόγος για έναν οίκο του Θεού. Αλλά Εγώ ως Ιεχωβάς δεν απέτρεψα κανέναν από το να επισκέπτεται το ναό και να προσφέρει εκεί τη θυσία του. Εγώ ο Ίδιος πήγα και δίδαξα εκεί μέσα αρκετές φορές και εκεί μέσα έδωσα άφεση στη μοιχαλίδα. Ούτε οι ίδιοι οι μαθητές Μου έλαβαν ποτέ την εντολή να μην επισκέπτονται το ναό. Γιατί λοιπόν θα πρέπει να αγανακτεί κανείς πηγαίνοντας σε ένα ναό; Αν κάποιος επισκέπτεται ένα ναό πηγαίνοντας εκεί πραγματικά στο Όνομά Μου, τόσο και Εγώ θα πάω μαζί του. Και εφόσον μπορώ να αντέξω εκεί μέσα Εγώ, τότε σίγουρα θα αντέξει και εκείνος με τον οποίο είμαι μαζί. Γενικά κανείς δεν θα έπρεπε να επικαλείται να πέσει φωτιά και

θείαφι από τον Ουρανό, μέχρι που Εγώ να αποφασίσω να τα ρίξω. Όμως το πότε αυτό θα είναι απαραίτητο, το ξέρω Εγώ καλύτερα.

Για όσο καιρό η πλειοψηφία του κόσμου θα υποστηρίζει ευχαρίστως αυτή την ειδωλολατρεία με όλους τους γνωστούς τρόπους (πληρωμένες προσευχές, πανάκριβες κηδείες, κτίζοντας εκκλησίες και καμπαναριά κ.ο.κ.), τα πράγματα θα παραμένουν έτσι. Σε όποιον αρέσουν οι φανταχτερές τελετές, ας μείνει σ' αυτές και στην ανοησία του.

Όποιος όμως Με ψάχνει με ειλικρίνεια, θα Με βρίσκει πάντα. Σ' αυτό τον άνθρωπο θα του ανοίξω την πόρτα Μου και θα Μου είναι πιο αγαπητός, απ' ό,τι ένας ολόκληρος κόσμος γεμάτος ανόητους. Και γι' αυτόν τον ένα θα κάνω περισσότερα από όσα για έναν κόσμο γεμάτο ανόητους. Εάν Με βλέπετε λοιπόν να μην αντιδρώ ιδιαίτερα απέναντι σε όλα αυτά τα πράγματα, αφήνοντάς τα κατά κάποιον τρόπο να υπάρχουν, τότε σημαίνει ότι δεν Με αγγίζουν.

Εάν όμως συναντώ πότε εδώ και πότε εκεί κάποιον μεμονωμένο που Με αγαπά πάνω από όλα, τότε και Εγώ θα τον προσέξω περισσότερο από όλους. Αυτό τον ένα θα τον αφήσω να απολαύσει την πληρότητα της Χάρης Μου, ενώ στους αστόχαστους θα ρίξω μόνον τα στέμφυλα. Γιατί για Μένα, ο ένας καλός μετράει περισσότερο από όλους. Πόσες φορές δεν έχει ήδη κοπεί το χορτάρι μιας πεδιάδας! Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Πάντοτε ξαναφυτρώνει νέο χορτάρι. Έτσι συμβαίνει και με τους ανθρώπους της Γης, οι οποίοι είναι ανόητοι και επιθυμούν να παραμένουν ανόητοι.

(14 Απριλίου 1847)

Τα όνειρα και η ερμηνεία τους

Στο κεφάλαιο που ακολουθεί θα εξετάσουμε άλλο ένα αξιοσημείωτο φαινόμενο, το οποίο όμως δεν εμφανίζεται με εξωτερικά γνωρίσματα. Ακόμη και εάν στα μάτια ενός ευαίσθητου παρατηρητή παρουσιάζει κάποια εξωτερικά σημάδια, ωστόσο οι περισσότεροι άνθρωποι δεν του δίνουν παρά ελάχιστη ή και καθόλου πίστη.

Αυτό το αξιοσημείωτο αλλά κρυφό φαινόμενο συνήθως συνίσταται σε ορισμένα οράματα, τα οποία τόσο στους καλούς, όσο και στους κακούς ανθρώπους, προέρχονται είτε από τον Ουρανό είτε από την κόλαση. Συνεπώς, είναι άκρως απαραίτητο να αποκτήσει κανείς τη σωστή άποψη και αντιμετώπιση απέναντι σ' αυτά τα φαινόμενα, που συνήθως απορρίπτονται σαν αναληθοφανή.

Υπάρχουν διάφορα είδη οραμάτων. Το πιο γνωστό και συνηθισμένο είναι τα νυχτερινά όνειρα.

Σ' αυτό το σημείο μπορεί κανείς να αναρωτηθεί ποιος είναι στην ουσία αυτός που ονειρεύεται και τι είναι κατά βάθος οι εικόνες που βλέπει κανείς.

Στο συνηθισμένο ύπνο, είναι απλά η ψυχή που ονειρεύεται. Τα όνειρα δεν είναι παρά μια συγκεχυμένη παρατήρηση από την ψυχή των συνθηκών που επικρατούν μέσα στον ίδιο της τον εαυτό, οι οποίες δεν παρουσιάζουν καμία συνοχή μεταξύ τους. Μοιάζουν μάλλον με τις εικόνες του λεγόμενου καλειδοσκοπίου, που διαφοροποιούνται με κάθε κίνηση, χωρίς ποτέ να ξαναπροκύπτουν ακριβώς οι ίδιες.

Η χωρίς συνοχή θεώρηση των συνθηκών και των σχέσεων που επικρατούν μέσα της έχει το αίτιο της στο γεγονός ότι σε αυτή την κατάσταση η ψυχή δεν συνδέεται ούτε με τον έξω κόσμο αλλά ιδίως ούτε με το πνεύμα της.

Αυτό το είδος οραμάτων δεν έχει για την ψυχή κανένα άλλο όφελος από το να βλέπει, να θυμάται και να συνειδητοποιεί πώς έχουν γυμνά τα πράγματα μέσα της.

Εάν η ψυχή παρατηρήσει συνολικά τα όνειρα της, ει δυνατόν καταγράφοντας τα μάλιστα, μπορεί να σχηματίσει ένα αρκετά καλό πορτραίτο του εαυτού της. Γιατί τα όνειρα της δείχνουν πώς είναι η ίδια μέσα της. Της δείχνουν ποιοι είναι οι πόθοι της, ποιοι οι βασικοί στόχοι που ακολουθεί και γενικότερα ποια είναι η συνολική κατάσταση που επικρατεί μέσα της και ποια θα είναι η κατάσταση της όταν θα αποχωριστεί το σώμα της.

Αυτό το είδος ονείρων δεν προκαλούνται στην ψυχή από πνεύματα της κόλασης αλλά ούτε από ουράνια πνεύματα. Αυτά τα όνειρα είναι προσωπικά προϊόντα της ίδιας της ψυχής, από τα οποία όταν ξυπνήσει, διατηρεί λίγη, πολλή ή και καθόλου ανάμνηση. Σ' ένα φυσιολογικό άνθρωπο, αυτό εξαρτάται κυρίως από το πώς λειτουργεί το πνεύμα των νεύρων του. Εάν αυτό τείνει περισσότερο προς τη μεριά της ψυχής, τότε ο άνθρωπος θα θυμάται σχεδόν κάθε όνειρο του. Αντίθετα, εάν τείνει περισσότερο προς το φυσικό του σώμα, τότε όταν κοιμάται το φυσικό σώμα θα κοιμάται μαζί του κι εκείνο. Το αποτέλεσμα είναι ελάχιστη ή καθόλου ανάμνηση των ονείρων του, πράγμα που είναι η συνήθης περίπτωση σ' έναν αισθησιακό και υλιστή άνθρωπο.

Όμως εντελώς διαφορετική είναι η περίπτωση με ορισμένα επονομαζόμενα φωτεινά όνειρα, τα οποία ο ονειρευόμενος τα βιώνει με τέτοια ζωντάνια, ώστε να έχει την αίσθηση ότι το όραμα είναι πραγματικότητα και ακόμη και όταν ξυπνήσει τελικά δεν είναι εντελώς σίγουρος τι από τα δύο ήταν. Τέτοιου είδους οράματα ή όνειρα, δεν ανήκουν στον κόσμο της ψυχής, αλλά στον κόσμο των πνευμάτων που την περιβάλλουν και που μπορεί να είναι είτε καλά είτε κακά. Εάν τα πνεύματα που την περιβάλλουν είναι κακά, τότε η ψυχή εξαντλείται, και διαμέσου αυτής και το σώμα, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να ξυπνά από ένα τέτοιο όνειρο εντελώς αποκαμωμένος.

Εάν πάλι τα πνεύματα αυτά είναι καλά, τότε κατά το ξύπνημα ο ονειρευόμενος αισθάνεται να είναι δυναμωμένος ψυχικά και σωματικά.

Και τα δύο είδη οραμάτων επιτρέπονται με στόχο το όφελος της ψυχής και ποτέ για να τη βλάψουν. Τα κακά οράματα θα έπρεπε η ψυχή να τα δεχτεί σαν μια προειδοποίηση, τα δε καλά σαν ενδυνάμωση.

Αυτά τα οράματα διαθέτουν τόση πολλή ζωντάνια, γιατί τα πνεύματα που τα προκαλούν αποδεσμεύουν το πνεύμα των νεύρων από τη φυσική του λειτουργία, συνδέοντας το πλήρως με την ψυχή. Σε μία τέτοια κατάσταση η ψυχή έχει την αίσθηση της φυσικότητας, γιατί βρίσκεται σε πλήρη σύνδεση με το πνεύμα των νεύρων. Αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι είναι δυνατότερη και γι' αυτό παράλληλα διαθέτει την ικανότητα να προσλαμβάνει και να συγκρατεί τις πιο σημαντικές εικόνες στη μνήμη της.

Σ' αυτή την κατηγορία ενόρασης ανήκουν και τα οράματα των λεγόμενων υπονοβατών, καθώς και τα οράματα υπό νάρκωση.¹ Οι εικόνες που αναδύονται από αυτό το είδος οραμάτων ήδη διαθέτουν μία συνοχή και μία τάξη. Γιατί σ' αυτές τις περιπτώσεις, τα πνεύματα που περιβάλλουν την ψυχή της προσφέρουν ένα πιο καθαρό μήνυμα.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο να μεταδίδονται στην ψυχή από την πλευρά των πνευμάτων επίσης μηνύματα που αναφέρονται σε μελλοντικά γεγονότα. Γι' αυτά τα πνεύματα κάτι τέτοιο δεν είναι δύσκολο, γιατί κατ' αρχήν γνωρίζουν την τάξη των πραγμάτων, καθώς και τη δεδομένη σειρά με την οποία θα εξελιχθούν. Και δεύτερον, γιατί τα πνεύματα είναι οι εφαρμοστές αυτής της τάξης.

Είναι το ίδιο όπως αν κάποιος από σας επισκεπτόταν ένα ξένο σπίτι, όπου βέβαια δεν θα γνώριζε τι έχει προγραμματίσει ο νοικοκύρης του σπιτιού για τις επόμενες ημέρες. Αλλά ο νοικοκύρης του σπιτιού αναγκαστικά είναι κατατοπισμένος γύρω από το καθετί που αφορά το χώρο του. Ωστόσο εάν ο νοικοκύρης σας αποκαλύψει το τι πρόκειται να κάνει μέσα στις επόμενες ημέρες, τότε θα το γνωρίζετε κι εσείς. Έτσι λοιπόν κι εσείς δεν μπορείτε να γνωρίζετε αυτά που πρόκειται να επιτελέσουν τα πνεύματα, π.χ. μέσα στον επόμενο χρόνο, γιατί στο χώρο των πνευμάτων είσαστε ακόμη ξένοι. Εάν όμως τα ίδια τα πνεύματα γνωστοποιήσουν το πρόγραμμά τους σε μια ψυχή, τότε θα γνωρίζει κι εκείνη όσα πρόκειται να συμβούν. Προκειμένου όμως να μπορούν να φανερώσουν κάτι σε μια ψυχή, πρέπει να την προετοιμάσουν κατάλληλα. Και η προετοιμασία είναι ακριβώς αυτή που σας αποκαλύφθηκε πιο πάνω.

Αυτό το είδος των οραμάτων είναι κάτι το οποίο κανείς θα πρέπει να το αντιμετωπίζει με μεγάλη σοβαρότητα. Ωστόσο, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί σαν

1 * Βλ. σχετικά: «Τα Μυστικά της Φύσης», Πύρινος Κόσμος 1996

προαναγγελία για ένα αμετάκλητο πεπρωμένο, όπως έκαναν παλιά οι ειδωλόλατρες, γιατί κανείς δεν πρέπει να δεσμεύεται με οποιονδήποτε τρόπο ως προς την ελεύθερη βούληση του. Εάν κάποιος επιθυμεί με όλη του τη σοβαρότητα κάτι το διαφορετικό από ό,τι του δείχνουν τα πνεύματα σ' αυτά τα οράματα, δεν έχει παρά να στραφεί σ' Εμένα, ζητώντας Μου να αλλάξω το ρου των πραγμάτων. Τότε τα πράγματα θα εξελιχθούν διαφορετικά, εφόσον αυτός που στράφηκε σ' Εμένα έχει πίστη και εμπιστοσύνη, γιατί μόνον Εγώ μπορώ την κάθε στιγμή να διαφοροποιώ ριζικά τα πάντα.

Ακόμη και εάν Εγώ ο Ίδιος έλεγα: «κοιτάξτε, αύριο θα κάνω αυτό ή εκείνο», εσύ όμως με όλη σου την αγάπη και την εμπιστοσύνη απευθυνόσουν προς Εμένα και Με παρακαλούσες να μην το κάνω, τότε θα το κάνω έτσι όπως εσύ Με παρακάλεσες. Και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην προκύψει κάποιο μειονέκτημα για κανέναν. Γιατί Εγώ μπορώ να χειριστώ όλες τις σχέσεις, τις καταστάσεις και τα πράγματα και έτσι και αλλιώς. Χιλιάδες πρέπει να Με υπηρετούν σαν να ήταν ένας, και μια ημέρα μπορεί να είναι σαν ένας χρόνος ή και χίλια χρόνια σαν μια ημέρα.

Γι' αυτό δεν θα πρέπει κανείς να ταραάζεται από αυτά τα όχι και τόσο σπάνια οράματα, γιατί εάν είναι καλά, τότε έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει λόγος για να τρομάζετε- εάν πάλι είναι άσχημα, τότε μπορούν να τροποποιηθούν. Εάν βέβαια κανείς πιστεύει ακράδαντα στην αμετάκλητη πραγματοποίησή τους, αποδίδοντας στα οράματα του περισσότερη δύναμη από ό,τι σ' Εμένα, τότε γι' αυτόν ισχύει το γνωστό «γεννηθήτω».

Βέβαια το ανθρώπινο πνεύμα είναι αδύναμο και πολύ εύπιστο, γι' αυτό συνήθως προσπαθεί ακόμη και από τα πολύ απλά όνειρα να βγάλει συμπεράσματα για μελλοντικά γεγονότα. Μερικοί μάλιστα έχουν εκπονήσει ένα ολόκληρο σύστημα κανόνων, σύμφωνα με το οποίο από συγκεκριμένα όνειρα επάγονται συγκεκριμένα γεγονότα. Εννοείται πως τα συμπεράσματα καθώς και το όλο σύστημα είναι εξίσου ανόητα όσο αυτοί που τα συνέλαβαν. Σύμφωνα μ' αυτούς τους λεγόμενους **ονειροκρίτες**, υπάρχουν π.χ. όνειρα στα οποία αν βλέπει κανείς νερό, υποτίθεται ότι προοιωνίζονται το θάνατο κάποιου συγγενούς ή-γενικότερα κάποιου γνωστού προσώπου. Η φωτιά προμηνύει ή ένα ψέμα ή μια χαρά και ένα σωρό τέτοιες ανοησίες. Αυτές οι εικόνες εκπροσωπούν βέβαια αντιστοιχίες της κατάστασης της ψυχής, αλλά δεν είναι σε καμιά περίπτωση προφητικές. Αναλογιστείτε πόσους συγγενείς, φίλους και γνωστούς έχει συνήθως ο κάθε άνθρωπος, και θα δείτε ότι είναι περισσότεροι από όσες οι μέρες του χρόνου. Συνεπώς είναι λογικό ότι από όλες αυτές τις εκατοντάδες ή και χιλιάδες ατόμων, μπορεί πολύ εύκολα στη διάρκεια ενός χρόνου να πεθάνουν μερικοί.

Αυτό το είδος προλήψεων είναι ένα μεγάλο κακό το οποίο μπορεί να βλάψει την ψυχή σε πολύ μεγάλο βαθμό, γιατί μέσα από τέτοιες προαγγελίες συνηθίζει σιγά-

σιγά να χάνει την εμπιστοσύνη της σ' Εμένα! Και όσο περισσότερες τέτοιες προφητικές φαντασιώσεις απλώνουν τις ρίζες τους στην ψυχή, τόσο περισσότερο αποδυναμώνουν την πίστη, την εμπιστοσύνη και τελικά την αγάπη προς Εμένα. Και τέτοια απλά όνειρα προέρχονται από ένα συρφετό δόλιων πνευμάτων. Σε τέτοιες περιπτώσεις εισχωρούν στην ανθρώπινη σάρκα όπως οι αλογόμυγες στην κοπριά, ρουφώντας από εκεί αυτά τα ψυχικά οράματα. Στη συνέχεια υποβάλλουν στην ψυχή τις ανόητες προφητικές ερμηνείες, οι οποίες κατά βάση δεν αποτελούν παρά τις ακαθαρσίες αυτών των ακάθαρτων πνευμάτων. Έτσι σιγά-σιγά καλύπτουν ολόκληρη την ψυχή θαμπώνοντας την, με τον ίδιο τρόπο που θαμπώνει ένα τζάμι που το επισκέπτονται αρκετές μύγες αφήνοντας πάνω του τις ακαθαρσίες τους, με αποτέλεσμα στο τέλος να μην μπορεί να το διαπεράσει το ηλιακό φως, παρά μόνον ελάχιστα ή και καθόλου. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει με την ψυχή και την ακτίνα της Χάρης που προέρχεται από το Δικό Μου Ήλιο, η οποία δεν μπορεί πια να επιδράσει, γιατί η ψυχή είναι καλυμμένη με όλες αυτές τις ανοησίες.

Γι' αυτό το λόγο σας δίνω αυτές τις διευκρινίσεις, ώστε στο μέλλον να ξέρετε ποια είναι η αλήθεια γύρω από αυτά όπως και τα άλλα είδη οραμάτων, που θα σας εξηγήσω στη συνέχεια. Βέβαια, το κάθε φαινόμενο έχει ένα συγκεκριμένο λόγο για τον οποίο υπάρχει, καθώς και κάποιον αντίστοιχο σκοπό τον οποίο εξυπηρετεί. Αλλά ποτέ δεν έχει σχέση με τις φαντασιώσεις των μωρόπιστων ανθρώπων. Γι' αυτό αμέσως στη συνέχεια ας δούμε ακόμη μερικά σημεία γύρω από αυτό το θέμα.

68/69

(16 Απριλίου 1847)

Η Δεισιδαιμονία

Ένα τρίτο είδος οραμάτων είναι η οιωνοσκοπία, δηλαδή οι παγανιστικές προλήψεις σύμφωνα με την οποία ορισμένα φυσικά φαινόμενα έχουν κάποιον προφητικό συσχετισμό με μελλοντικά συμβάντα. Δεν θα σας είναι άγνωστο σε τι ασύλληπτα βλακώδεις ενέργειες καταλήγουν ορισμένοι άνθρωποι προκειμένου να γνωρίσουν τα μελλοντικά γεγονότα.

Μία κατηγορία τέτοιων μωρόπιστων είναι εκείνοι που καταστρώνουν ημερολόγια τα οποία εμπεριέχουν μεταξύ άλλων την πρόγνωση του καιρού για όλο το χρόνο. Αυτοί οι άνθρωποι, χωρίς να διαθέτουν ούτε μία σπίθα πραγματικής σοφίας, υποτίθεται ότι μπορούν να προβλέψουν τον καιρό για κάθε μεμονωμένη ημέρα, βασιζόμενοι σε μια γελοιωδέστατη μέθοδο. Μερικοί από αυτούς στηρίζονται στα συμβάντα που λαμβάνουν χώρα σε ορισμένες ημέρες που υποτίθεται ότι επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο, όπως του Προφήτη Ηλία, της Αγίας Βαρβάρας κ.λπ. Άραγε Εγώ ή αυτές οι επαναλαμβανόμενες ιδιαίτερες ημέρες είναι όμως τελικά ο Κύριος του καιρού;

Οι άνθρωποι έχουν την πεποίθηση ότι με αυτές τις ιδιαίτερες ημέρες μπορούν να προσδιορίσουν τις μέλλουσες καιρικές συνθήκες. Αλλά τις μεγάλες ιδιαίτερες ημέρες της καρδιάς τους, οι οποίες θα τους απεκάλυπταν το γενικό καιρό της μελλοντικής αιώνιας ζωής τους, δεν τις γνωρίζουν. Εάν ο άνθρωπος έδινε λίγο περισσότερο σημασία στις καιρικές συνθήκες που επικρατούν στην καρδιά του, θα άρχιζε επιτέλους να πράττει σωστά καθώς θα συνειδητοποιούσε ότι μέσα της επικρατεί μια διαρκής θεομηνία. Αυτή προέρχεται από τις διάφορες επαναλαμβανόμενες ημέρες, οι οποίες είναι ημέρες τυχερών παιγνιδιών, ημέρες κραিপάλης και ημέρες φυγοπονίας, σκληροκαρδίας, μοιχείας και τα παρόμοια.

Αυτές είναι οι επαναλαμβανόμενες ημέρες που ο άνθρωπος θα έπρεπε να λάβει σοβαρά υπόψη του και τότε θα απουσίαζαν κάποιες θύελλες, κεραυνοί, βροντές, χαλάζια, χιόνια και πάγος από την καρδιά του. Και εάν τελικά απουσίαζε από την καρδιά του ο θυελλώδης καιρός, τότε το πνεύμα του ανθρώπου θα έβγαινε από την καμαρούλα του στον ελεύθερο κόσμο της καρδιάς του, διακηρύττοντας στην ψυχή του την ιδιαίτερη ημέρα της αιώνιας ζωής της! Για όσο διάστημα όμως θα επικρατούν στην καρδιά του ανθρώπου διαρκείς θυελλώδεις συνθήκες που οφείλονται στις επαναλαμβανόμενες κακές ημέρες, το πνεύμα παραμένει αποκλεισμένο και ο άνθρωπος θα παραμένει αυτό που ήταν, δηλαδή ένα ζώο, αλλά ένα ζώο το οποίο πολύ δύσκολα θα γίνει δεκτό στον ουράνιο ζωδιακό κύκλο.

Από την άλλη, υπάρχουν ορισμένοι οι οποίοι θεωρούν τους προφήτες του καιρού σαν ένα είδος ημίθεων ή και σατανιστών ακόμη. Αυτοί οι «μάγοι» με τη σειρά τους, προσφέρουν στους ανθρώπους ένα σωρό αντίμετρα για την αποτροπή των κακών καιρικών συνθηκών. Ανάμεσα στα αντίμετρα, σε πρώτη θέση συγκαταλέγονται οι λεγόμενες καιρικές λειτουργίες της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Ένα δεύτερο αντίμετρο είναι ο λεγόμενος αγιασμός των αγρών, είτε από τον τοπικό ιερέα ή, πράγμα που θεωρείται πολύ πιο αποτελεσματικό, από κάποιον περιοδεύοντα μοναχό. Ένα τρίτο αντίμετρο για την περίπτωση όπου μια κακοκαιρία ήδη πλησιάζει, θεωρούνται οι πυροβολισμοί με αγιασμένο μπαρούτι ή το λιβάνισμα με φοινικόφυλλα, το κάψιμο ευλογημένων κεριών και τέλος η ανάρτηση σταυρών οι οποίοι υποτίθεται ότι διώχνουν τις κακές μάγισσες της κακοκαιρίας.

Τι ασύλληπτη ανοησία, μέσω της οποίας ο απλός άνθρωπος παύει να θεωρεί τον Θεό σαν το δημιουργό του καιρού και να στρέφεται σ' Εκείνον, όταν θέλει να παρακαλέσει για καλύτερο καιρό!

Αυτό το είδος δεισιδαιμονίας έχει τόσο βλαβερές συνέπειες, ώστε ακόμη και το καλύτερο μέρος της ανθρωπότητας βαθμιαία χάνει ολοκληρωτικά την πίστη του στο Θεό. Όπως καταλαβαίνετε, πρόκειται για άλλη μια υποχθόνια προσπάθεια της κόλασης να υποδουλώσει το ανθρώπινο πνεύμα. Ωστόσο, σε ένα λαό θα πρέπει να

δίνεται φως αντί για σκοτάδι. Γι' αυτό την κατάλληλη στιγμή, θα ανάψω στους λαούς ένα φως που θα τους δείξει πώς να ευχαριστήσουν δεόντως τους σκοτοδότες τους.

(17 Απριλίου 1847)

Μία άλλη κατηγορία γελοίων προλήψεων είναι ή πίστη σε **ορισμένα σημάδια τύχης ή ατυχίας**. Αυτού του είδους οι ανοησίες συναντώνται από τις πιο υψηλές κοινωνικές τάξεις μέχρι και τα πιο απλοϊκά αγροτικά καλύβια.

Το αίτιο γι' αυτές τις ανοησίες δεν αναγνωρίζεται γι' αυτό που είναι, δηλαδή σαν μια ασθένεια της ψυχής που οφείλεται στη δράση ορισμένων κακόβουλων πνευμάτων.

Πρόκειται για κακοήθη πνεύματα τα οποία προέρχονται από την ειδωλολατρεία και δεδομένου ότι δεν είναι απόλυτα ώριμα για την κόλαση, εξακολουθούν να έχουν ελευθερία δράσης πάνω στην επιφάνεια της Γης. Έτσι ενδεχομένως θα καταλήξουν στα σωστά συμπεράσματα και θα αποφασίσουν να γίνουν καλύτερα όντα. Αυτό το είδος πνευμάτων προσκολλάται στην ανθρώπινη σάρκα, επενεργώντας με την ειδωλολατρεία του στις ρίζες της ψυχής, στα σημεία όπου αυτή συνδέεται με το σώμα της. Σαν συνέπεια, η ψυχή καταλήγει σε διάφορα βλακώδη συμπεράσματα. Πολλοί άνθρωποι βέβαια αντιλαμβάνονται ότι είναι απίθανο να υπάρχει αλήθεια σε όλα αυτά. Ωστόσο, όταν τους τύχει μια τέτοια περίπτωση, αρχίζουν συνήθως να κλονίζονται στις απόψεις τους, πιστεύοντας ότι ίσως υπάρχει κάποια αλήθεια στο όλο θέμα.

Σίγουρα όμως σε ένα σωστό χριστιανό δεν θα έπρεπε ποτέ να εμφανίζεται μια τέτοια αμφιβολία.

Ένας πολύ χειρότερος τρόπος πρόγνωσης του μέλλοντος είναι η **χαρτομαντεία**. Χάρη σ' αυτή έχουν δυστυχήσει παροδικά και αιώνια ήδη πολλοί άνθρωποι θα έπρεπε ο καθένας λοιπόν ν' αποφεύγει τους χαρτομάντεις. Στο σπίτι μιας χαρτομάντισσας η οποία ασχολείται με αυτό επαγγελματικά, συγκατοικούν μαζί της τόσο πολλοί αρχιδιάβολοι, όσα είναι και τα χαρτιά της τράπουλας της- Και όταν μια χαρτομάντισσα εντοπίζει κάποιο μελλοντικό συμβάν, τότε αυτό γίνεται μέσω των κακών πνευμάτων που τη βοηθούν. Αποφεύγετε λοιπόν αυτές τις προφήτισσες, ώστε να μην καταλήξετε υποχείρια της κόλασης.

Ένας νεώτερος τρόπος πρόγνωσης του μέλλοντος γίνεται με την **ύπνωση**. Δεδομένου ότι η ύπνωση χρησιμοποιείται σαν θεραπεία, ο υπνωτιστής ή μαγνητιστής που θέλει να βοηθήσει πραγματικά τον υπνωτισμένο, δεν μπορεί να του θέτει αδιάκριτα ό,τι ερωτήσεις θέλει. Οφείλει μόνο να καταγράφει όσα λέει εθελοντικά από μόνος του.

Ποτέ δεν πρέπει ο υπνωτιστής να υποβάλλει στον υπνωτιζόμενο τη δική του θέληση, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ αρνητικό για την υγεία του. Αντίθετα, ο υπνωτιστής

θα πρέπει να περιμένει υπομονετικά μέχρι που ο υπνωτισμένος να αρχίσει να μιλά από μόνος του. Μία ερώτηση επιτρέπεται μόνον, όταν όσα ειπώθηκαν δεν ήταν αρκετά ευκρινή.

Γενικά, η θεραπεία μέσω της επίθεσης των χεριών πάνω στον πάσχοντα θα πρέπει να γίνεται μόνον ανάμεσα σε ανθρώπους που πιστεύουν.² Όμως εάν ένας επαρμένος επιστήμονας χωρίς θρησκευτική πίστη, θέτει έναν άνθρωπο σε ύπωση με τεχνητούς τρόπους και με σκοπό να μάθει από αυτόν συγκεκριμένα πράγματα ή προκειμένου να κάνει πειράματα επάνω του, ένας τέτοιος υπνωτιστής είναι ένας διάβολος με ανθρώπινο μανδύα. Για το ίδιο το διάμεσο θα ήταν προτιμότερο να βρισκόταν υπό την κυριαρχία ενός πραγματικού διαβόλου, παρά να πέσει θύμα εκμετάλλευσης ενός υπνωτιστή που δεν διαθέτει πίστη στο Θεό, αλλά ούτε τιμή και συνείδηση. Το πιο απεχθές σκλαβεμπόριο είναι όταν κάποιος πουλά για το ευτελές εγκόσμιο κέρδος στους ανθρώπους και στην κόλαση όχι μόνο το σώμα, αλλά μαζί την ψυχή και το πνεύμα των αδελφών του.

Σας φανερώνω όλα αυτά, για να ξέρετε πώς να χειριστείτε το θέμα αν σας τύχει κάποια ανάλογη περίπτωση. Θα ευλογήσω τον κάθε θεραπευτή μαγνητιστή ο οποίος θα επιθέσει τα χέρια του πάνω σε έναν άρρωστο, επικαλούμενος το Όνομα Μου, με σκοπό να προσφέρει την ίαση.³ Αλλά τέτοιου είδους θαυματοποιοί και προγνώστες του μέλλοντος καλύτερα να μείνουν για πάντα μακριά Μου.

Γενικά, θα πρέπει να συνειδητοποιήσετε και να επιστήσετε την προσοχή του καθενός ότι σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να αποκαλύπτεται το μέλλον αδιάκριτα σε όλους με οποιαδήποτε ιδιαίτερα μέσα, εφόσον ο άνθρωπος δεν διαθέτει την απαραίτητη ωριμότητα για να κρίνει σωστά αυτές τις αποκαλύψεις. Ορισμένες προαγγελίες σχετικά με το μέλλον δεν είναι απλά και μόνον επιβλαβέστατες, αλλά και ανόητες, γιατί δεν υπάρχει κάποιο σαφώς προδιαγεγραμμένο μέλλον. Το μέλλον είναι πάντοτε το αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου, ο οποίος βρίσκεται ακριβώς στη Γη προκειμένου να μάθει να τη χρησιμοποιεί σωστά.

Έτσι κι αλλιώς, έχω προικίσει τον κάθε άνθρωπο με ένα ελεύθερο πνεύμα, για την αναγέννηση του οποίου θα πρέπει να μοχθεί. Εάν επιτευχθεί αυτή η αναγέννηση, τότε το μέλλον θα του αποκαλυφθεί από μόνο του. Όσπου να γίνει αυτό, ουσιαστικά δεν υπάρχει για τον άνθρωπο συγκεκριμένο «μέλλον».

2 * Βλ. σχετικά στα «Μυστήρια της Ζωής και της Δημιουργίας» (Πύρινος Κόσμος 1996), το κεφάλαιο για τις πνευματικές θεραπείες και στο «Υγεία και Ζωή, Αρρώστια, Θάνατος και Επέκεινα»

3 ** Σ.τ.μ. Η επίκληση στον Ιησού Χριστό είναι η απαραίτητη προϋπόθεση μίας αληθινά θεϊκής θεραπείας, σε αντίθεση με «μοντέρνες» ενεργειακές μεθόδους όπως το ρέικι κ.ά.

Επομένως αναζητήστε κατά κύριο λόγο η Βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα σας δοθούν επιπρόσθετα από μόνα τους!

70

(20 Απριλίου 1547)

Το Βασίλειο του Θεού και η αναγέννηση

Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι οι οποίοι λένε: «Η αναζήτηση του Βασιλείου του Θεού θα ήταν πολύ επιθυμητή, εάν ήταν κάπως πιο εύκολη και αποτελεσματική. Επίσης θα ήταν πιο προσιτή, εάν υπήρχε σε κάποια εκκλησία ή σε μια άλλη χριστιανική κοινότητα, ο σωστός δρόμος μέσω του οποίου θα ήταν δυνατή η προσέγγιση του. Εδώ όμως η Ρώμη υποστηρίζει ότι εκείνη είναι η μοναδική σωστή οδός, ενώ το ίδιο ακριβώς ισχυρίζεται και κάθε άλλη εκκλησία. Όταν όμως κάποιος βαδίζει στη μια ή την άλλη οδό (απ' αυτές που ισχυρίζονται ότι οδηγούν προς το Βασίλειο του Θεού), τότε ανακαλύπτει οτιδήποτε άλλο, εκτός από το υπεσχημένο Βασίλειο του Θεού ή τουλάχιστον όχι με εκείνη τη μορφή με την οποία θα έπρεπε να εκδηλώνεται στον καθένα που θα το είχε βρει πραγματικά!» Σχετικά με όλα αυτά, σας λέω τα εξής: όποιος μιλάει κατ' αυτό τον τρόπο, δεν έχει και πολύ άδικο, γιατί όταν κάποιος ψάχνει κάτι το πολύτιμο για ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, χωρίς να καταλήγει στο ποθούμενο αποτέλεσμα, τότε με τον καιρό εγκαταλείπει την αναζήτηση του μαζί με το θησαυρό. Όμως ποιος φέρει την ευθύνη ενός τέτοιου αποτελέσματος; Την αποκλειστική ευθύνη φέρει εκείνος που ψάχνει, γιατί δεν αναζητά το Βασίλειο του Θεού εκεί όπου βρίσκεται, ούτε μέσα σ' αυτό στο οποίο βρίσκεται.

Και βέβαια η Ρώμη δεν είναι ο δρόμος που οδηγεί προς αυτό, το ίδιο και το Λονδίνο, το Βερολίνο ή η Πετρούπολη. Γιατί έχει γραφτεί αρκετά ξεκάθαρα ότι το Βασίλειο του Θεού δεν έρχεται με εξωτερικές τυμπανοκρουσίες, αλλά βρίσκεται στο εσωτερικό του ανθρώπου. Ο θεμέλιος λίθος του είναι ο Χριστός, ο Ένας και μοναδικός Θεός και Κύριος Ουρανού και Γης, τόσο μέσα στο χώρο και το χρόνο, όσο και στο άπειρο και την αιωνιότητα- Σε Αυτόν είναι που πρέπει να πιστεύει η καρδιά του ανθρώπου, να Τον αγαπάει πάνω απ' όλα, καθώς και τον πλησίον της, όπως τον ίδιο της τον εαυτό.

Εάν ο άνθρωπος εκπληρώσει πλήρως αυτή την απλή προϋπόθεση μέσα στην καρδιά του, τότε έχει βρει το Βασίλειο του Θεού. Πέραν τούτου δεν χρειάζεται να μεριμνά για τίποτε. Οτιδήποτε άλλο χρειάζεται κανείς, θα του δοθεί επιπρόσθετα όταν θα είναι ανάγκη.

Όποιος χρειάζεται σοφία, θα του δοθεί όποτε και οπουδήποτε θα του χρειασθεί. Εάν κανείς έχει την ανάγκη κάποιων εξωτερικών βοηθημάτων για τη διατήρηση της

επίγειας ζωής του, θα του δοθούν την κατάλληλη στιγμή και στο σωστό μέτρο. Εάν κανείς χρειαστεί κάποια ιδιαίτερη δύναμη, ενόψει κάποιας συγκεκριμένης περίπτωσης, τότε και πάλι θα του δοθεί όταν θα έχει τη μεγαλύτερη ανάγκη της. Αν κάποιος χρειαστεί μία συμβουλή ή παρηγοριά, χωρίς άλλο θα του δοθούν.

Εάν σε κάποια ιδιαίτερη περίπτωση χρειαστεί κάποιος μία ξένη γλώσσα, θα του δοθεί ακόμη κι αυτή.

Και εάν κανείς θέλει να βοηθήσει έναν ασθενή, δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο από το Όνομα Μου και τα χέρια του.⁴

Εννοείται ότι όλα αυτά τα προνόμια ένας άνθρωπος δεν είναι δυνατόν να τα έχει ανά πάσα στιγμή ολοκληρωτικά στη διάθεση του, ενόσω εξακολουθεί να βρίσκεται μέσα σε ένα σαρκικό φορέα, ακόμη και εάν έχει αναγεννηθεί πνευματικά, παρά μόνον τότε, όταν πραγματικά του χρειάζεται το ένα ή το άλλο χάρισμα.

Πιστεύω ότι ο καθένας θα καταλάβει ότι τη Χάρη Μου δεν τη μοιράζω προς τέρψιν κανενός. Γιατί ακόμη και ο αναγεννημένος άνθρωπος, έστω και εάν έχει βρει το Βασίλειο Μου όχι μία, αλλά δέκα φορές, θα πρέπει παρόμοια όπως ο κάθε άλλος, να απευθύνεται σε Εμένα, ακόμη και για την παραμικρή ανάγκη του. Κατά το ίδιο τρόπο που και Εγώ ο Ίδιος, όταν πορευόμουν στη Γη, δεν μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα, αλλά ό,τι ήθελε ο Πατέρας ο οποίος Με είχε στείλει. Αυτός βέβαια ήταν μέσα σ' Εμένα, όπως και Εγώ μέσα σ' Εκείνον, αλλά Αυτός ήταν το Πνεύμα του Θεού ως Προαιώνιος Πατέρας, ενώ Εγώ ήμουν και είμαι η Ψυχή Του. Αυτή η Ψυχή βέβαια διαθέτει τη δική της αντίληψη και ικανότητα, ως η υψηλότερη και η πιο ολοκληρωμένη Ψυχή υπεράνω όλων των ψυχών. Παρ' όλα αυτά όμως, αυτή η Ψυχή δεν μπορούσε να πράττει ό,τι ήθελε, αλλά μόνον ό,τι ήθελε Εκείνος από τον οποίο είχε προέλθει. Και ακόμη και τότε που η Ψυχή ήθελε να παραμερίσει το τελευταίο πικρό ποτήρι, δεν το ήθελε όμως Αυτός ο οποίος ήταν μέσα Μου. Γι' αυτό η Ψυχή Μου έπραξε εκείνο που ήθελε Αυτός ο οποίος ήταν μέσα Μου.

Επομένως, έναν αναγεννημένο άνθρωπο δεν πρέπει να τον φαντάζεστε σαν ένα θαυματοποιό διαρκείας και μάλιστα σε όλα τα θέματα, ούτε σαν κάποιον που επειδή έχει μέσα του τη Βασιλεία των Ουρανών περιβάλλεται από κάποιο φωτοστέφανο. Μετά το θάνατο ενός αναγεννημένου δεν εμφανίζονται θαύματα που αποδεικνύουν την αγιότητα του, σαν αυτά που παρουσιάζονται από τους θρύλους της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας, ούτε το σαρκίο του παραμένει αδιάλυτο, σαν να ήταν ένα είδος μούμιας. Ο καθένας που διαθέτει κάποια αντίληψη, ας αναρωτηθεί από μόνος του, σε τι θα ωφελοούσαν τέτοια σημάδια; Τι θα κέρδιζε απ' όλα αυτά το μακάριο πνεύμα ενός αναγεννημένου, εάν στη Γη το στεφάνωναν με τέτοιες εκπληκτικές, αλλά χωρίς νόημα, τιμές; Κάτι τέτοιο όχι μόνο δεν θα τον ωφελούσε, αλλά είναι ολοφάνερο ότι θα έβλαπτε

4 * Βλ. σχετικά: «Ο δρόμος για την πνευματική αναγέννηση» του Γιάκομπ Λόρμπερ.

τους συνανθρώπους του. Οι μέτοχοι του Βασιλείου Μου δεν επιδεικνύουν κανένα από αυτά τα σημάδια πάνω τους και το Έλεος Μου γίνεται ορατό μέσα τους μόνον όταν είναι απαραίτητο.

Ακόμη λιγότερο θα πρέπει να φαντάζεστε τους αναγεννημένους του Βασιλείου Μου σαν ένα είδος ασκητών, για τους οποίους ο κόσμος έχει σβήσει σε όλες του τις εκφάνσεις, και οι οποίοι βράδυ-πρωί δεν ασχολούνται με τίποτ' άλλο παρά με ψαλμωδίες, λειτουργίες, λιτανείες, νηστείες, αναθεματισμούς των αμαρτωλών και αποστροφή προς τις γυναίκες. Ή ότι περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους ατενίζοντας το φέρετρο και τον τάφο τους. Αυτά δεν είναι δείγματα της αναγέννησης, αλλά αντίθετα, δείγματα του σκότους. Το φως των αναγεννημένων δεν γνωρίζει κάποιες σκοτεινές πλευρές της Ζωής, γιατί σ' αυτούς φέγγει παντού το φως της ημέρας. Ο τάφος και το φέρετρο δεν είναι σημάδια ενός αναγεννημένου ο οποίος βρήκε το Βασίλειο του Θεού. Διότι εκεί δεν υπάρχουν ούτε τάφοι ούτε φέρετρα, καθώς εκεί δεν υπάρχουν πεθαμένοι. Εκεί υπάρχει μόνον η διαρκής ανάσταση και η διαρκής Ζωή! Ο αναγεννημένος ζει διαρκώς μέσα στο πνεύμα του. Σαν συνέπεια γι' αυτόν η απώλεια του σώματος του έχει τόση σχέση με το θάνατο, όσο ο κάθε άνθρωπος θα θεωρούσε σαν θάνατο το να βγάλει τα ρούχα του το βράδυ ή ο αχθοφόρος να φέρει στον προορισμό του το βαρύ φορτίο του.

Γι' αυτό για τον αναγεννημένο δεν υπάρχει πια θάνατος. Αυτό βέβαια είναι ένα υπέροχο δείγμα της αναγέννησης, αλλά είναι κάτι που υπάρχει μέσα στον άνθρωπο και όχι κάτι που μπορεί να εκδηλώνεται σαν ένα εξωτερικό γνώρισμα, φανερό στους πάντες.

Κατά τον ίδιο τρόπο επίσης είναι εσωτερικά όλα τα υπόλοιπα γνωρίσματα του αναγεννημένου ανθρώπου και γίνονται αντιληπτά μόνον όταν υπάρχει πραγματική ανάγκη. Το χάρισμα της προφητείας ενεργοποιείται σε όποιον έχει αυτή τη δύναμη, μόνον όταν υπάρχει πραγματική ανάγκη και μόνον εφόσον προηγουμένως θα Με παρακαλέσει να του τη δώσω. Γιατί κανένας άλλος δεν μπορεί να προφητεύσει, ει μη μόνον Εγώ. Εάν στη συνέχεια θέσω τα λόγια στην καρδιά και στο στόμα του αναγεννημένου, τότε θα προφητεύσει, αλλιώς θα μιλάει όπως κάθε άλλος άνθρωπος. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τα άλλα χαρίσματα. Από όλα αυτά προκύπτει το συμπέρασμα ότι το Βασίλειο του Θεού δεν είναι και τόσο δυσεύρετο, ούτε η αναγέννηση τόσο δύσκολη, όσο πιστεύουν μερικοί.

Άνθρωποι οι οποίοι βλέπουν οράματα δεν θα πρέπει να χαρακτηρίζονται ως πνευματικά αναγεννημένοι απλά και μόνο λόγω αυτής της ικανότητας. Γιατί μια τέτοια ικανότητα δεν είναι παρά μια συνέπεια του ευερέθιστου νευρικού συστήματος τους, στο οποίο η ψυχή προβάλλει ορισμένες εντυπώσεις από τον ψυχικό κόσμο μέσω του πνεύματος των νεύρων. Στους ανθρώπους που έχουν γερά νεύρα κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί, ως εκ τούτου τέτοιοι άνθρωποι σπάνια βλέπουν

οπτασίες και οράματα. Για όλους τους παραπάνω λόγους, αυτή η ιδιότητα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε σαν κάτι το καλό, ούτε σαν κάτι το κακό. Μπορεί μάλλον να θεωρηθεί ως μια ασθένεια του σώματος, η οποία συνήθως έρχεται σαν συνέπεια κάποιων δυσάρεστων γεγονότων που μπορεί να συμβούν κατά τη διάρκεια της γήινης ενσάρκωσης. Τέτοια γεγονότα μπορεί να είναι μια μεγάλη στενοχώρια, μια παρατεταμένη περίοδος φόβου, μια ιδιαίτερα τρομακτική εμπειρία ή και κάποια τεχνητά μέσα, όπως η μαγνητική ύπνωση, η μέθη και η χρήση ναρκωτικών ουσιών.

Κατά συνέπεια τα οράματα δεν είναι απαραίτητο να είναι δείγμα της πνευματικής αναγέννησης. Αυτό αποδεικνύεται εξάλλου από το γεγονός ότι τέτοιου είδους οραματιστές συνήθως οραματίζονται ένα σύνολο εικόνων που δεν έχουν κάποιο υπόβαθρο ή κάποια βασική συνάρτηση μεταξύ τους.

Ο λόγος γι' αυτή την ασυναρτησία έγκειται στο γεγονός ότι σ¹ αυτούς τους ανθρώπους δεν έχει ακόμη επιτευχθεί μία σταθερή σύνδεση ανάμεσα στην ψυχή και το πνεύμα τους.

Σαν συνέπεια δεν φαίνεται πίσω από τα οράματα τους να υπάρχει κάποιο εμφανές υπόβαθρο. Αντίθετα, όταν γίνεται μια παρουσίαση κάποιων πνευματικών πραγμάτων από το στόμα ενός αναγεννημένου ανθρώπου, τότε τα πάντα εμφανίζονται κάτω από το φως μιας σωστής, ολοκληρωμένης πνευματικής συνάρτησης. Αυτό με τη σειρά του είναι ένα ακόμη δείγμα της ουσιαστικής αναγέννησης και μια σημαντική διαφορά από έναν απλό οραματιστή. Επομένως από έναν αναγεννημένο δεν πρέπει να περιμένει κανείς κάποια ευτελή θαύματα αλλά τους φυσικούς καρπούς ενός υγιέστατου πνεύματος και μιας ψυχής που εξυγιάνθηκε μέσω αυτού.

Ο αναγεννημένος γνωρίζει ότι με τα δώρα του Αγίου Πνεύματος δεν επιτρέπεται να γίνονται ταχυδακτυλουργίες. Ως εκ τούτου χρησιμοποιεί αυτά τα δώρα μόνον όταν πραγματικά είναι απαραίτητο και συνήθως κρυφά.

Όποιος όμως θα ήθελε να φθάσει στην πνευματική αναγέννηση, λόγω των οιωδηήποτε θαυματουργικών ικανοτήτων, μπορεί να είναι απόλυτα βέβαιος ότι αυτή η Χάρη δεν πρόκειται να του δοθεί σε καμιά περίπτωση σ' αυτό τον κόσμο. Γιατί θα ήταν σαν να προσφέρονταν τα μαργαριτάρια στους χοίρους.

Αγάπη προς Εμένα, μεγάλη καλοκαρδία και αγάπη προς όλους τους ανθρώπους, είναι τα σωστά γνωρίσματα της αναγέννησης. Όπου λείπουν αυτά τα στοιχεία και όπου η ταπεινοφροσύνη δεν είναι αρκετά δυνατή ώστε να αντέξει το οποιοδήποτε κτύπημα, εκεί δεν ωφελούν ούτε τα φωτιστέφανα, ούτε τα ράσα, και ακόμη λιγότερο οι οπτασίες πνευμάτων. Και αυτό το είδος ανθρώπων συνήθως είναι πολύ μακρύτερα από το Βασίλειο του Θεού, απ' ό,τι κάποιοι άλλοι με εντελώς κοσμική εμφάνιση. Γιατί όπως είπαμε το Βασίλειο του Θεού ποτέ δεν έρχεται με εξωτερικές τυμπανοκρουσίες αλλά εσωτερικά, απαρατήρητα και χωρίς θορύβους μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτό

εντυπώστε το όσο πιο βαθιά γίνεται μέσα στη συνείδηση σας κι έτσι θα βρείτε το Βασίλειο του Θεού πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι νομίζετε. Γιατί η επαγγελία για το Βασίλειο του Θεού δεν έχει υποσχεθεί τέτοιες ανοησίες σ' όποιον το βρει. Μπορεί όμως να βρεθεί πολύ εύκολα μέσα σ' εκείνα που σας έχουν όντως υποσχεθεί. Αλλά υπάρχουν πολλοί που ψάχνουν το καπέλο τους παρόλο που ήδη το φορούν.

Μόνον τα οράματα ενός αναγεννημένου είναι σωστά. Όλα τα υπόλοιπα οράματα, μπορούν να αποκτήσουν τη σωστή τους σημασία, μόνον εφόσον ερμηνευτούν από το στόμα ενός πνευματικά αναγεννημένου. Τα διάφορα οράματα, όνειρα και υπόλοιπα μέσα πρόβλεψης του μέλλοντος δεν πρέπει να τα παίρνει κανείς στα σοβαρά, γιατί προέρχονται από κακόβουλα πνεύματα που βρωμίζουν με τις ακαθαρσίες τους τις εύπιστες ψυχές.

Όπως θα πρέπει κανείς να απορρίπτει τέτοιες ανοησίες, από την άλλη μεριά, θα πρέπει να προσδίδει απόλυτη βαρύτητα στα λόγια ενός πραγματικά αναγεννημένου, γιατί αυτός δεν δίνει τίποτε άλλο, παρά μόνον ό,τι και ο ίδιος λαμβάνει. Ενώ ο άλλος δίνει αποκλειστικά ό,τι νομίζει πως γνωρίζει από μόνος του.

Εάν κάποιος εμφανίζεται ότι μιλάει εξ Ονόματος του Κυρίου, ενώ είναι προφανές ότι το κάνει για τη δική του τιμή ή για κάποιο άλλο προνόμιο, μην τον πιστεύετε! Όποιος όμως χωρίς να αποζητά τιμή ή όφελος, λέει «ο Κύριος το είπε», μπορείτε να τον πιστέψετε. Ιδιαίτερα δε εάν ενόσω μιλάει δεν δίνει σημασία στη φήμη των ανθρώπων. Γιατί ο αναγεννημένος δεν ενδιαφέρεται για τίποτ' άλλο παρά για τη φήμη του Κυρίου. Κι όλοι οι άλλοι άνθρωποι είναι αδελφοί του!

Πραγματικοί και ψεύτικοι προφήτες

Σε αυτό το σημείο θα μπορούσε να τεθεί το ερώτημα αν θα πρέπει κανείς να πιστεύει ακράδαντα όλα όσα λέει ένας αναγεννημένος σχετικά με τα μέλλοντα. Ή θα πρέπει να τίθεται σε αμφισβήτηση και η δική του μαρτυρία; Επάνω εδώ έχω να σας πω τα εξής. Εάν ο αναγεννημένος λέει: «πράξτετε κατ' αυτό τον τρόπο», τότε κάντε το. Εάν όμως λέει: «θα συμβεί αυτό ή εκείνο», χωρίς να προσθέσει το εάν, τότε μην τον πιστεύετε. Γιατί αυτός δεν είναι ο λόγος ενός πραγματικά αναγεννημένου. Οτιδήποτε συμβαίνει, συμβαίνει υπό όρους. Γι' αυτό το λόγο η προφητεία ενός μελλοντικού συμβάντος, δεν μπορεί ποτέ να προαναγγέλλει μια αναπόδραστη βεβαιότητα. Εάν κάτι είχε καθοριστεί εκ των προτέρων ότι θα συμβεί, τότε θα σήμαινε ότι ολόκληρος ο κόσμος βρίσκεται σε μία κατάσταση κατάδικης, όπου δεν θα υπήρχε η παραμικρή ελευθερία. Ένας πραγματικά αναγεννημένος αυτό το γνωρίζει πολύ καλά. Εάν θα

προφήτεψε κάτι ως προδιαγεγραμμένο, θα προφήτεψε αντίθετα με όσα έχει συνειδητοποιήσει, συνεπώς θα εψεύδετο φανερά.

Σίγουρα Εγώ ο Ίδιος ήμουν ο μεγαλύτερος προφήτης του κόσμου. Όμως ποιος μπορεί να Με κατηγορήσει ότι προέβλεψα κάτι σαν απόλυτο γεγονός; Βέβαια είχα πει ότι θα πέθαινα και ότι θα αναστηνόμουν την τρίτη ημέρα, αλλά το πότε ακριβώς θα γινόταν αυτό, δεν είχε ειπωθεί σε κανέναν κατά τον ίδιο τρόπο προανήγγειλα και την επιστροφή Μου, αλλά με την προσθήκη ότι «ο χρόνος και η ώρα δεν είναι γνωστά σε κανέναν παρά μόνον σ' Εμένα, καθώς και σε όποιον άλλο θα τα αποκαλύψω!» Έχω ήδη αποκαλύψει βέβαια το γεγονός, αλλά όχι το χρόνο και την ώρα, παρά μόνον εκείνα τα γνωρίσματα από τα οποία θα αναγνωρίσετε τον επανερχομό Μου.

Κατά τον ίδιο τρόπο επίσης προφήτευσαν υπό όρους το μέλλον και όλοι οι άλλοι προφήτες, ώστε να μη βρεθεί κανείς καταδικασμένος. Έτσι ο καθένας μπορεί να διατηρεί το ελεύθερο της βούλησης και ενδεχομένως να πράττει σύμφωνα με τις προτροπές, ώστε να αποφύγει την επαπειλούμενη κρίση ή να παρακούσει τις προειδοποιήσεις και να βρει την καταδίκη.

Ο Ιερεμίας προφήτεψε για πολλά χρόνια. Σε μερικές περιπτώσεις όμως περίμενε μάταια, κάποιες φορές μάλιστα διαμαρτυρόμενος πικρά για τη μη εκπλήρωση των προφητειών του. Γιατί κάτι το οποίο είχε προφητεύσει για την επόμενη ημέρα, τελικά συνέβαινε μετά από χρόνια. Είκοσι τρία χρόνια έπρεπε να περιμένει μέχρι να επαληθευθεί η προφητεία του που αφορούσε την εβδομηκονταετή υποδούλωση του ιουδαϊκού λαού στους Βαβυλώνιους. Μάταια ο Ιωνάς περίμενε την καταστροφή της Νινευή. Στο τέλος μάλιστα Με επέκρινε εξοργισμένος για την Καλωσύνη Μου! Τα πάντα εξαρτώνται, όπως ήδη είπαμε, αποκλειστικά από τη συμπεριφορά των ανθρώπων. Εάν οι άνθρωποι απειλούνται με μια κρίση, αλλά εγκαταλείψουν τη λανθασμένη συμπεριφορά τους -τουλάχιστον μερικοί- τότε η κρίση αυτή ανακαλείται. Εάν σε ένα σύνολο από εκατό χιλιάδες ανθρώπους συνετιστούν έστω οι δέκα και ακολουθήσουν τη δίκαιη οδό, τότε για χάρη αυτών των δέκα ανθρώπων, θα αποσύρω την καταστροφή και για τους υπόλοιπους 99.990. Και εάν σε ένα εκατομμύριο ανθρώπων βρεθούν έστω εκατό δίκαιοι, πάλι θα αποσύρω από πάνω τους την επικείμενη καταδίκη. Εάν ο αριθμός των δικαίων είναι υψηλότερος, τότε είναι ακόμη πιο βέβαιο ότι θα αρθεί η καταδίκη. Και αντί για μια γενική καταδίκη Θα εφαρμοστεί μια ειδική, η οποία θα πλήξει μόνον τους αμετανόητους.

Όμως εάν οι δίκαιοι είναι λιγότεροι, τότε μετά από μερικές ακόμη εντονότερες προειδοποιήσεις, τελικά θα επέλθει η κρίση.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο καθένας θα πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός όσον αφορά τις προφητείες, τόσο ο εκλεκτός του Θεού που έχει το κάλεσμα, όσο και

ο μη. Μόνο και μόνο λόγω του προφητικού χαρίσματος δεν πρόκειται να αφήσω κανέναν να φθάσει στην πνευματική αναγέννηση, αλλά μόνο για χάρη της αιώνιας ζωής. Όταν όμως καλώ κάποιον να προφητεύσει, δεν επιτρέπεται να προσθέτει αλλά ούτε και να αφαιρεί τίποτα απ' όσα του αποκαλύπτω. Εάν θα το έκανε αυτό, τότε κάποια στιγμή θα απέβαινε πολύ εις βάρος του! Γι' αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο να είναι κανείς προφήτης. Και ένας ιδιαίτερα βλαβερός άνθρωπος είναι εκείνος ο οποίος προφητεύει αυθαίρετα ή, ακόμη περισσότερο, όταν ταυτόχρονα σφετερίζεται μία θεϊκή δικαστική εξουσία να κρίνει. Όποιος διαπράττει κάτι τέτοιο, θα βρεθεί στην ίδια καταδίκη με την οποία απειλεί τους αδελφούς του. Όποιος καταράται θα είναι καταραμένος και εκείνος που αναθεματίζει, θα βρεθεί αναθεματισμένος. Όποιος καταδικάζει φοβερίζοντας με την κόλαση, θα βρει εκεί μέσα την καταδίκη του. Όποιος καταδικάζει σε θάνατο, θα βρει το θάνατο ο ίδιος. Όποιος δικάζει με το ξίφος, το ξίφος θα είναι η καταδίκη του. Και όποιος καταδικάζει με το σκότος, θα εκβληθεί στο σκότος το εξώτερο. Όμως όποιος δεν θέλει να καταδικασθεί, ας μην καταδικάζει.

Εάν πάλι ισχυριστεί κάποιος ότι έχει λάβει από Εμένα την εξουσία για να δικάζει και να κρίνει, τότε ψεύδεται σε όλη την αιωνιότητα.

Εγώ ο Ίδιος, τόσο στους αναγεννημένους μαθητές, όσο και στους αποστόλους Μου, έδωσα μοναχά την εξουσία της υψηλότερης δυνατής αγάπης προς τον πλησίον, την οποία μάλιστα έθεσα ως ισάξια με την αγάπη προς Εμένα. Και αυτός ο ύψιστος βαθμός της αγάπης προς τον πλησίον είναι το Πνεύμα Μου μέσα στην καρδιά όλων όσων πιστεύουν σ¹ Εμένα, που Με αγαπούν και για χάρη Μου αγαπούν επίσης και τους αδελφούς τους. Χάρη σ' αυτή την αγάπη, η οποία είναι το Πνεύμα Μου μέσα στον άνθρωπο, έχει ο καθένας το χρέος και το δικαίωμα να συγχωρεί τους εχθρούς του με όλη του την καρδιά. Και όσες φορές ένας άνθρωπος συγχωρεί τον εχθρό του μέσω του Πνεύματος Μου μέσα του, άλλες τόσες φορές θα συγχωρηθεί και ο εν λόγω άδικος σε όλους τους Ουρανούς. Εάν όμως υπάρχει κάποιος εχθρός στον οποίο παραμένουν άκαρπες όλες οι αφέσεις, τότε ο άνθρωπος μπορεί να πει σ¹ αυτόν; «Ο Κύριος ας σου το ανταποδώσει σύμφωνα με τα έργα σου!» και αυτό σημαίνει απλά την επίπληξη της αμαρτίας.

Αυτή η απόλυτη εξουσία της αγάπης, είναι άραγε εξουσιοδότηση για να έχει κανείς το δικαίωμα να δικάζει; Όχι βέβαια· είναι μία εξουσιοδότηση για την ύψιστη αδελφική αγάπη ή για μία αγάπη η οποία είναι ισοδύναμη με τη Δική Μου Αγάπη!

Αλλά πώς θα εξουσιοδοτούσα τους ανθρώπους με μια δικαστική εξουσία, από την οποία παραιτήθηκα και Εγώ ο Ίδιος;

Αυτή την ύψιστη εξουσιοδότηση αγάπης, την έδωσα χάρη ακριβώς στη δική Μου υπέρτατη Αγάπη στους ανθρώπους, ώστε να μπορούν πιο εύκολα να γίνουν αληθινά

αδέλφια στο Όνομα Μου. Γιατί στους Ιουδαίους μόνον ο αρχιερέας μπορούσε να εξιλεώσει μια αμαρτία που είχε διαπράξει κάποιος απέναντι σ' έναν άλλον άνθρωπο και μάλιστα μόνο σε καθορισμένες ημέρες και με συγκεκριμένες θυσίες. Μέχρι τότε δηλαδή αυτοί οι δύο άνθρωποι έμεναν μεταξύ τους εχθροί. Γι' αυτό το λόγο έδωσα στον καθένα την υπέρτατη θεϊκή εξουσία της αγάπης, ώστε να μπορεί ο καθένας να συγχωρεί όποιον τον προσέβαλε με όλη του την καρδιά και η συγχώρεση αυτή να ισχύει σε όλους τους Ουρανούς. Ποιος λοιπόν εξάγει από εκεί το συμπέρασμα ότι μπορεί να κρίνει τους άλλους; Δεν θα ήταν καθαρή αντίφαση με τα ίδια Μου τα Λόγια, εφόσον από τη μια πλευρά καταδίκασα το να κρίνει ο ένας άνθρωπος τον άλλον, ενώ από την άλλη θα το συνιστούσα σαν απαρέγκλιτο όρο για να γίνει κανείς μακάριος;

Όταν είπα: «Δεύτε λάβετε το Άγιο Πνεύμα», αυτό σήμαινε και σημαίνει ακόμη; «Λάβετε την ύψιστη Δύναμη Μου, τη Δύναμη της θεϊκής Αγάπης! Ό,τι λύνετε στη Γη, αυτό θα είναι λυμένο, που σημαίνει ότι δεν χρειάζονται επιπλέον ούτε θυσίες, ούτε αρχιερείς. Ό,τι δένετε μέσα στην καρδιά σας, καθώς και οτιδήποτε δένετε στον κόσμο, θα είναι δεμένο και στον Ουρανό!» Όπως βλέπετε, κάτω από τους όρους «λύνετε» και «δένετε» δεν εννοούνται ούτε η συγχώρηση ούτε η μη συγχώρηση κάποιας αμαρτίας, αλλά το λύσιμο σημαίνει απαλλαγή και το δέσιμο αποδοχή.

Εάν π.χ. κάποιος χρωστάει κάτι σε έναν άλλο άνθρωπο, τότε αυτός ο άνθρωπος μπορεί να απαλλάσσει το χρεώστη από το χρέος του- Επίσης, εάν ένας ειδωλόατρης, στραφεί προς το χριστιανισμό, τότε μπορεί να τον δεχτεί ο οποιοσδήποτε χριστιανός, να τον εισαγάγει στην κοινότητα του και να τον δέσει στην καρδιά του με την παντοδυναμία της θεϊκής αγάπης. Αυτό το πράγμα έχει το δικαίωμα να το πράξει ο κάθε χριστιανός, ο οποίος πιστεύει σε Εμένα, που Με αγαπάει και που είναι βαπτισμένος στο Όνομα Μου, χωρίς ν' απευθυνθεί γι' αυτό στον αρχιερέα, όπως ίσχυε πρωτότερα.

Τέτοια εξουσιοδότηση δόθηκε για να έχει ο καθένας καθαρή τη συνείδηση και να χαίρεται ολόψυχα τη ζωή του.

Όμως πώς είναι δυνατόν από αυτή τη φράση να βγάζει κανείς το συμπέρασμα ότι πρόκειται για την εξουσιοδότηση να ασκεί μια δικαστική εξουσία; Οπουδήποτε υφίσταται κάτι τέτοιο, υφίσταται ενάντια στην εντολή Μου. Όποιος συμμετέχει σε μια τέτοια κατάσταση, καταδικάζει μόνος του τον εαυτό του εάν νομίζει ότι έτσι απαλλάσσεται από τις αμαρτίες του, επειδή δέχεται εκούσια να τον κρίνουν άλλοι. Γιατί, πέστε Μου, πώς είναι δυνατόν ένας τρίτος να δώσει άφεση αμαρτιών σε κάποιον για ό,τι διέπραξε σε βάρος ενός άλλου; Ένας τρίτος, σαν φίλος του δικαίου, μπορεί να κάνει το συμφιλιωτή προσφέροντας μια καλή συμβουλή ή μια καλή πράξη.

Αλλά δεν μπορεί να δώσει άφεση αμαρτιών, εκτός εάν τον εξουσιοδοτήσει γι' αυτό ο υποστείς Τις συνέπειες της αμαρτίας.

Όταν ο Ιάκωβος, εμπνεόμενος από το Πνεύμα Μου, συνιστά μια αμοιβαία παραδοχή των αμαρτημάτων, αυτό σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει την «εξομολόγηση», παρά μόνο μια εμπιστευτική εκμυστήρευση των προσωπικών αδυναμιών και αμαρτιών, ούτως ώστε κανείς να παρηγορηθεί από το φίλο και αδελφό του και να λάβει δύναμη, τόσο εν πνεύματι, όσο και εν αλήθεια. Και όπως βλέπετε, προκειμένου για κάτι τέτοιο δεν απαιτείται η ανακήρυξη κάποιου σε ιερέα ή σε εξορκιστή.

Η αποστολική διακονία δεν είναι παρά μια αδελφική διαπαιδαγώγηση και όχι ένα οικοδόμημα όλο χρυσό, ασήμι και χλιδή, όπως των εβραίων ή των ειδωλολατρών.

Αναμφίβολα, ο Ιάκωβος δεν εννοούσε ότι οι δάσκαλοι σε μια κοινότητα θα έπρεπε να εμφανίζονται φορτωμένοι με πλούτο και χλιδή, εφόσον παρότρυνε να υπάρχει αμοιβαία εξομολόγηση αδυναμιών και αμαρτιών. Εκτός από το θεραπευτικό σκοπό, ήθελε με αυτό να επιτύχει την αμοιβαία ταπείνωση. Έτσι ώστε να μην εξυψώνεται ο ένας αδελφός πάνω από τον άλλο, όπως ο Φαρισαίος στο Ναό, αλλά ο καθένας να μοιάζει στον ταπεινό Τελώνη.

Πουθενά λοιπόν δεν γίνεται λόγος για εξομολόγηση. Όμως τόσο στους Αποστόλους όπως και σε κάθε άνθρωπο συνιστάται να παίζει το ρόλο του διαχειριστή, στην περίπτωση όπου κάποιοι αδύναμοι χαρακτήρες μετανοούν για τα αμαρτήματα που διέπραξαν σωματικά ή πνευματικά απέναντι σε αδελφούς τους οι οποίοι ήδη απεβίωσαν, πράγμα που καθιστά αδύνατη τη συγχώρεση των αμαρτιών που διαπράχθηκαν απέναντι τους. Σε μια τέτοια περίπτωση λοιπόν, μπορεί να πλησιάσει τον αδύναμο κάποιος τρίτος και παρηγορώντας τον, να γράψει το μεγάλο χρέος του με τα πιο μικρά γράμματα. Σ' αυτή την περίπτωση θα έχει επιτελέσει ένα έργο πραγματικής χριστιανικής ευσπλαχνίας, ιδιαίτερα δε εάν στρέψει τον αδύναμο προς Εμένα. Ωστόσο, ο καθένας θα πρέπει να αποφεύγει να παρεμβάλλεται ανάμεσα σε δύο αδελφούς σαν κριτής αμαρτιών. Εάν ωστόσο το κάνει αυτό, τότε ας προστεθούν επάνω του όλες οι αμαρτίες και των δύο, εφόσον η πρόθεση του ήταν να τους δικάσει και όχι να τους καλυτερεύσει. Αυτή λοιπόν είναι η εξήγηση, όσον αφορά το τι σημαίνει άφεση αμαρτιών.

Άφεση αμαρτιών και εικονολατρεία

Ορισμένοι σύγχρονοι φιλόσοφοι, οι οποίοι βέβαια και Εμένα δεν Με θεωρούν τίποτε περισσότερο από ένα φιλόσοφο, ισχυρίζονται ότι σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία ο κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να δίνει άφεση αμαρτιών, εφόσον Εγώ,

σαν ιδρυτής αυτής της διδασκαλίας, έδινα επίσης άφεση αμαρτιών σε ανθρώπους οι οποίοι ποτέ δεν Με προσέβαλαν προσωπικά.

Σε τέτοιους φιλόσοφους έχω να απαντήσω περίπου το ίδιο που είχα πει και σε κείνους τους Ιουδαίους οι οποίοι έφεραν μπροστά Μου τη γυναίκα που είχε διαπράξει μοιχεία: «Όποιος από σας είναι χωρίς αμαρτία, ας τη λιθοβολήσει και η πράξη του αυτή θα είναι αποδεκτή σε όλους τους Ουρανούς!»

Εγώ σαν άνθρωπος μπορούσα να δίνω άφεση αμαρτιών στις αμαρτίες του κάθε ανθρώπου, γιατί Εγώ ο Ίδιος ήμουν εντελώς αναμάρτητος. Όποιος όμως δεν είναι αναμάρτητος, δεν μπορεί να το κάνει αυτά. Γιατί το να είναι κανείς αναμάρτητος σημαίνει να βρίσκεται στον υψηλότερο βαθμό της ταπεινότητας και της αγάπης. Ο Νόμος του Θεού πρέπει σε έναν τέτοιο άνθρωπο να έχει γίνει η ίδια του η φύση. Η σάρκα του πρέπει να έχει τιθασευτεί ακόμη από την παιδική του ηλικία, και όλα της τα πάθη να έχουν παραμεριστεί μέχρι το μεγαλύτερο βαθμό, ώστε η δύναμη του Θεού να μπορεί να μένει μέσα του σε όλη της την πληρότητα. Μόνον τότε ένας άνθρωπος θα μπορούσε να πει στον έναν ή τον άλλο: «οι αμαρτίες σου, σου συγχωρούνται», και θα του ήταν όντως συγχωρημένες. Σ' αυτή την περίπτωση όμως, δεν είναι ο άνθρωπος αυτός ο οποίος συγχωρεί τις αμαρτίες αλλά μόνο η θεϊκή δύναμη. Γιατί μόνο η θεϊκή δύναμη έχει τη δυνατότητα να συμφιλιώσει τις καρδιές εκείνων οι οποίοι τρέφουν μεταξύ τους μια εχθρότητα. Πράγμα που σημαίνει ότι μόνο η θεϊκή δύναμη μπορεί να πυρώσει και να φωτίσει τις καρδιές τους με το θεϊκό της πυρ, ώστε να καταπνίξει κάθε οργή, εγωισμό και φθόνο. Εννοείται όμως ότι δεν μπορεί να το επιτύχει καμιά ανθρώπινη δύναμη αλλά μόνο η θεϊκή. Γι' αυτό το μόνο που μπορεί να πει στο Θεό ένας άνθρωπος είναι το εξής:

«Κύριε, συγχώρησε τις αμαρτίες μου, όλες αυτές που διέπραξα απέναντι σε τόσους συνανθρώπους μου και τους οποίους δεν έχω πια τη δυνατότητα να παρακαλέσω για να με συγχωρήσουν.

Γιατί στη δική σου Δύναμη, Κύριε, είναι πάντοτε δυνατό να κάνει αυτό που και εγώ θα έκανα αν είχα τη δυνατότητα!»

Μ' αυτό τον τρόπο επομένως και μόνον η Δύναμη του Θεού έχει τη δυνατότητα να δώσει άφεση σ' αυτές τις αμαρτίες, τις οποίες δεν είναι πια δυνατόν να συγχωρήσουν οι άνθρωποι μεταξύ τους, είτε γιατί τους χωρίζει μια μεγάλη γεωγραφική απόσταση είτε γιατί ανάμεσα τους τέθηκε το αδιαπέραστο τείχος του φυσικού θανάτου ενός από τους δύο. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι πλέον μόνον ο Θεός Αυτός ο Οποίος μπορεί να συγχωρήσει τις αμαρτίες.

Δεν έχω καμιά αντίρρηση, αν ένας άνθρωπος ομολογεί τα λάθη και τις αδυναμίες του σε κάποιον φίλο του, μέσα στα πλαίσια μιας εμπιστευτικής συζήτησης, ώστε να παρηγορηθεί από κείνον με την έμμεση διαβεβαίωση ότι όλες του οι αμαρτίες μπορούν

να συγχωρεθούν. Και να του πει ότι φθάνει να στραφεί προς Εμένα με τη σταθερή απόφαση να μην ξαναδιαπράξει παρόμοιες αμαρτίες και να επανορθώσει, στο μέτρο του δυνατού, τις ήδη διαπραχθείσες απέναντι στους αδελφούς του, με ειλικρινή μεταμέλεια. Ένα τέτοιο είδος εξομολόγου Μου είναι πάντοτε αγαπητό και πολύτιμο. Βέβαια γι¹ αυτόν το σκοπό δεν χρειάζεται κανείς να είναι ιερέας. Όταν όμως κάποιος ιερέας ισχυρίζεται ότι εκείνος διαθέτει την αποκλειστική δύναμη και εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες ή και να μην τις συγχωρεί και μάλιστα να τιμωρεί τον αμαρτωλό, και ακόμη περισσότερο να τιτλοφορείται στο εξομολογητήριο ως εκπρόσωπος του Θεού, τότε είναι συνεργός του κακού και βασικά ένας δολοφόνος ψυχών. Γιατί τοποθετεί αυθαίρετα τον εαυτό του μπροστά στις πύλες του Ουρανού.

Στην ίδια κατηγορία ανήκουν επίσης εκείνοι οι ψευδοπροφήτες οι οποίοι κηρύττουν στους απλοϊκούς ανθρώπους με μεγάλη σοβαρότητα, λέγοντας τους να πάνε σε αυτό ή εκείνο το μέρος για να προσκυνήσουν την τάδε ιερή εικόνα! Χωρίς βέβαια να παραμελήσουν και μία το κατά δύναμη πλούσια προσφορά, ώστε μέσω της τάδε θαυματουργής εικόνας να τους δοθεί έλεος και να τους συγχωρεθούν οι αμαρτίες τους!

Σχετικά με αυτό το θέμα σας δηλώνω, ότι γι' αυτούς τους ψευδοπροφήτες θα έρθει ο καιρός που θα τους ανταποδοθεί ο μισθός που αξίζουν. Γιατί όλοι αυτοί δεν γνωρίζουν, και ούτε επιθυμούν να το γνωρίσουν, ότι τον Θεό πρέπει κανείς να τον λατρεύει «εν πνεύματι και εν αλήθεια». Όλοι αυτοί όσοι διδάσκουν παρόμοια πράγματα, στρέφοντας τη συνείδηση του λαού προς την ειδωλολατρεία, είναι αντίχριστοι και ψευδοπροφήτες και δολοφονούν το λαό πνευματικά. Γι¹ αυτό το λόγο θα ήταν καλύτερα να μην επισκέπτεσθε τέτοιους χώρους που είναι μολυσμένοι από τη μεταδοτική ασθένεια της λανθασμένης πνευματικότητας.

Μην πιστεύετε ότι εκεί θα ήταν δυνατόν να βρει κανείς κάποια βοήθεια. Γιατί ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει είμαι Εγώ, ο οποίος είμαι προαιώνιος εχθρός κάθε είδους ειδωλολατρείας. Πέστε μου τότε, με ποια δικαιολογία θα χάριζα μια θαυματουργή δύναμη σε μια ξύλινη εικόνα; Αν ήθελα να χαρίσω μια θαυματουργή δύναμη, θα την χάριζα σε κάποιον σωστό άνθρωπο και όχι σε μια σκαλιστή εικόνα.

Η χριστιανική εικονολατρεία αποτελεί μια ειδωλολατρεία η οποία είναι ακόμη απεχθέστερη από ό,τι η ειδωλολατρεία των παλαιών παγανιστών, γιατί εκείνοι δεν γνώριζαν τον αληθινό Θεό. Μια εσωτερική παρόρμηση για ένα ανώτερο Ον τους έσπρωξε να φτιάχνουν τέτοια κατασκευάσματα. Αλλά η τωρινή ανθρωπότητα γνωρίζει τον Θεό και ξέρει ότι Αυτός είναι ο μοναδικός Κύριος, ωστόσο όμως προσκυνά τα σκαλιστά και τις ζωγραφιές. Αυτό το είδος ανθρώπων είναι όμοιο με το μεγαλύτερο εχθρό του Θεού, ο οποίος επίσης γνωρίζει τον Θεό πολύ καλά, όμως αντί να Τον αγαπά και να προσεύχεται σ' Αυτόν, Τον περιφρονεί και Τον εχθρεύεται.

Όσον αφορά τους ανόητους, αυτοί συγχωρούνται λόγω ανοησίας. Το αντίθετο όμως ισχύει για εκείνους οι οποίοι έχουν φως και είναι βλέποντες, αλλά δεν θέλουν να βλέπουν και γι' αυτό σβήνουν το φως.

73

(27 Απριλίου 1847)

Η έμπρακτη πίστη

Όσα ειπώθηκαν προηγουμένως, δεν αφορούν μόνο τους παπικούς αλλά όλα τα δόγματα. Γιατί παντού όπου δεν κηρύσσεται ο Χριστός στο αληθινό του Πνεύμα, εκεί υπάρχει η ψευδοπροφητεία αντί για μια αληθινή εκκλησία.

Έστω και αν το ένα ή το άλλο δόγμα λέει: «κοιτάξτε, εμείς δεν έχουμε εικόνες, άρα η δική μας πίστη θα πρέπει να είναι η αγνότερη», σε αυτούς απαντώ; είτε με εικόνες είτε χωρίς, δεν είναι αυτό που έχει σημασία. Το μόνο που έχει σημασία, είναι κατά πόσο ζει κανείς σε αρμονία με το Λόγο! Μια διδασκαλία, ακόμη και αν έχει καθαρισθεί εντελώς από κάθε είδος τελετουργίας για να γίνει απόλυτα κατάλληλη για την καθαρή λογική, εάν ωστόσο παραμένει μια απλή διδασκαλία και δεν έχει εφαρμοστεί έμπρακτα στην καθημερινότητα του ανθρώπου, είναι εντελώς άχρηστη.

Βέβαια, είναι αλήθεια ότι στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία υπάρχουν μύριες τεράστιες καταχρήσεις, ωστόσο υπάρχουν παράλληλα κάποια καλά, γιατί κηρύσσεται τόσο η αγάπη, όσο και η ταπεινότητα. Έστω και αν κανείς δεν ακολουθεί άλλο από αυτά και μόνο, δεν πρόκειται να χαθεί. Αλλά τι θα πρέπει να πω για μια εκκλησία η οποία δεν διδάσκει τίποτε άλλο από την πίστη και ξεχνά τα έργα; Αφού είναι γραμμένο με πολύ ξεκάθαρα λόγια, ότι η πίστη που δεν ακολουθείται από τα ανάλογα έργα, είναι μια νεκρή πίστη! Και Εγώ ο Ίδιος έχω πει αρκετές φορές: «Να μην είστε απλοί ακροατές αλλά εφαρμοστές του Λόγου Μου!» Είναι λοιπόν προφανές ότι η πίστη από μόνη της δεν ωφελεί σε τίποτα, παρά μόνον όταν δραστηριοποιείται από την αγάπη.

Σε τι θα ωφελούσε τη Γη το φως του Ήλιου, αν δεν συνοδευόταν από την έμπρακτη θερμότητα; Σε τι θα μπορούσε να είναι χρήσιμη για τον άνθρωπο η γνώση όλων των επιστημών, αν δεν τη χρησιμοποιούσε στην πράξη; Ή τι θα ωφελούσε σε μια κρύα χειμωνιάτικη ημέρα η πίστη ότι ένα ξύλο που καίγεται μπορεί να θερμάνει το δωμάτιο;

Με λίγα λόγια, ακόμη και η ατράνταχτη πίστη όταν δεν συνοδεύεται από τα ανάλογα έργα, μοιάζει με έναν ανόητο άνθρωπο ο οποίος βρίσκεται σε ένα κρύο δωμάτιο και προσπαθεί να σκεπαστεί με μια ζεστή σκέψη. Κατά τον ίδιο τρόπο, όπως δεν θα

ωφελήσει σε τίποτα μια νοητή κουβέρτα, έτσι δεν ωφελεί και η πίστη χωρίς τα ανάλογα έργα. Η πίστη δεν είναι παρά η αποδοχή μιας διδασκαλίας, η οποία προτρέπει προς μια συγκεκριμένη πρακτική εφαρμογή της σε καθημερινό επίπεδο. Όποιος απλώς αποδέχεται αυτή την προτροπή χωρίς να ενεργεί σύμφωνα με τις προσταγές της, ας Μου πει: σε τι τον ωφελεί μια τέτοια αποδοχή;

Γι' αυτό και Μου είναι αγαπητή η κάθε εκκλησία μέσα στην οποία συμβαίνει κάτι. Γιατί είναι πολύ προτιμότερο να προσφέρεις σε κάποιον έστω ένα μικρό κομμάτι ψωμί, παρά μονάχα να καταστρώνεις χιλιάδες σχέδια για την περίθαλψη των φτωχών. Τα σχέδια είναι κάτι το καλό, αλλά θα πρέπει να ακολουθεί και η εφαρμογή τους, αλλιώς έχουμε μια πίστη χωρίς έργα.

Όποιος επιθυμεί να ζήσει με το σωστό τρόπο, μπορεί να το κάνει στην οποιαδήποτε εκκλησία ανήκει, γιατί ο κεντρικός κανόνας λέει: δοκιμάζετε τα πάντα και κρατάτε μόνον ό,τι είναι καλό! Εγώ δεν ορίζω σε κανέναν να γίνει καθολικός, διαμαρτυρόμενος ή ορθόδοξος! Αλλά, ό,τι είναι κανείς, μπορεί να παραμείνει αν το επιθυμεί, αλλά να είναι ένας χριστιανός ο οποίος θα είναι ενεργός τόσο στο πνεύμα, όσο και στην αλήθεια! Γιατί ο καθένας μπορεί να έχει παντού το Λόγο του Θεού, φτάνει να το επιθυμεί.

Εγώ δεν είμαι ούτε σαν ένας Πατριάρχης, ούτε όπως ένας... πάπας, και επίσης δεν είμαι όπως ο προκαθήμενος Ευαγγελικής Εκκλησίας. Παρά είμαι ένας ιδιαίτερα καλός και δικαιοτάτος Πατέρας όλων των παιδιών Μου. Και το μόνο που Με χαροποιεί, είναι όταν βλέπω τα παιδιά Μου να είναι ενεργά στην αγάπη και όχι όταν αντιδικούν και προσπαθεί ο καθένας να φαίνεται ότι είναι ο σοφότερος και ο πιο αλάνθαστος από τους άλλους.

Το Βασίλειο Μου είναι το βασίλειο της μέγιστης δραστηριότητας και όχι ένα βασίλειο νωθρότητας και φυγοπονίας. Εγώ ποτέ δεν είπα στους αποστόλους Μου: «Μείνετε στα σπίτια σας, να σκέπτεσθε καινά διαλογίζεσθε τη Διδασκαλία Μου». Αντίθετα, τους είπα; «Βγείτε έξω και πηγαίνετε σε όλο τον κόσμο!»

Ακριβώς το ίδιο λέγω επίσης σε όλους τους μακάριους. Έχει πολύ μεγάλη σημασία να είναι κανείς ενεργός, γιατί ο θερισμός είναι πάντοτε πολύ μεγαλύτερος απ' ό,τι ο αριθμός των εργατών. Γι' αυτό είναι πολύ καλύτερο να είναι κανείς ενεργός μέσα από ένα οποιοδήποτε σχήμα, παρά να παραμένει ένας αγνότατος αλλά ανενεργός πιστός. Αυτός που απλά και μόνον πιστεύει, μοιάζει με κάποιον που έθαψε το τάλαντό του. Αντίθετα, αν κάποιος γνωρίζει έστω και ελάχιστα πράγματα από τις Γραφές, αλλά τα εφαρμόζει στην πράξη, μοιάζει με κείνον ο οποίος ενώ έλαβε λίνα, ωστόσο έκανε μία σωστή διαχείριση και γι' αυτό στη συνέχεια του ανατέθηκαν πολύ μεγαλύτερα καθήκοντα.

Από όσα ειπώθηκαν, ο καθένας που είναι καλοπροαίρετος θα μπορέσει να βρει με μεγάλη ευκολία το τι έχει να κάνει, ώστε να γίνει ένας σωστός άνθρωπος, καθώς και το τι θα πρέπει να επιλέξει και τι να αποφύγει. Έτσι ως προς αυτά το θέμα έχουν εξηγηθεί τα πάντα.